

NUR GÖĞÜ

SEMASI

HALİL İBRAHİM GENÇ

2

Kemâlât ve Selameti Aramak

NUR GÖĞÜ SEMASI 2

Halil İbrahim Genç

ISBN:

978-605-80614-6-0

22.02.2020

www.istanbultevhidokulu.org

iletiřim: iletiřim@istanbultevhidokulu.org

www.facebook.com/Sonsuzdan-Uzanan-El-577429662314345
youtube-Halil İbrahim Genç
www.youtube.com/channel/UCdj3PDs-02T5aUEKGxvWmgQ

Kapak Tasarımı:
Murat şirin

Baskı:
İMAK OFSET
Esenyurt / İstanbul
Tel: 444 62 18
Sertifika No: 45523

*“Ne kadar söz varsa düne ait,
Şimdi yeni şeyler söylemek lazım.”*

Mevlâna Celâleddin RUMÎ

Kendini tanımak, hakiki varlık olarak özde şahıs olmanın gerçeğinde kendini bulmak ile ilgilidir. Böyle olmak ile beraber yaşam içinde gerçekleştirdikleri, anlam ve değer edindikleri ile kendiliği, ilişkilerinde tinsel düzeyde karakter ve kimlik edinimleriyle hep yeniden yaratırken bulmak ile de ilgilidir.

Önsöz

Nur Göğü Seması birinci kitap, miraç bahsi referans alınarak nebi Muhammed Mustafa efendimizin emsal teşkil eden ve kendisinden sonra da yaşanabilecek bir gerçekliği konu almıştı. Öyle ya emsal teşkil edenin yaşanması olanaklıdır... Hem de bu gerçek, insanın kendi hakikatine ayna tutmakta ise yaşaması gereken olarak bulunması gerektir.

Miraç insanın kendi öz varlığına, katmanlı, girift olan çoklu gerçeklik içinde nesnel izafi düzeyde Allah'ın düşünce dünyasında gerçekleştirdiklerine tanık olarak kendisine yükselişin olgusudur. Bu anlamda yaşamsal oluşuyla bir olay olsa da taşıdığı gerçeklik bağlamında anlaşılması gereken bir olgu olarak anlamlı kılınması gerektir.

Miraç İslam olmanın ortak bir hikayesi iken kendisinden mahrum kalınması da iman açısından bakıldığında anlaşılır olmasa da modern çağlarda pozitivist ampirizmin etkisi altında kalınması sebebiyle bakıldığında anlaşılır bir durumdur. Ayrıca şekilcilığe hapsedilmiş ve şartlandırılmış bir din anlayışı içinde bulunanların, Miraç olayına iman etmesi anlaşılır olmak ile beraber Miraç olgusunu anlamaları beklenemez.

Nur Göğü Serisinin bu ikinci kitabında ise Kur'an'da adı geçen veya geçmeyen, arketip olarak başat oluşunu bulan insanların, karakter biçimsel olarak yaşamsal karşılıklarının olduğunu göstermek istedim. Yaratımın gereği olarak oluş içinde bulunan her ne ise amaçsal oluşun gereği olarak sonuç belirimli ereksel olmanın gereğinde değer belirimli anlam içeriği ile biçimsel olmakta görünüş bulur iken bir temsil olduğunun usunu görünür kılmak istedim.

Temsiller dünyasında yaşar iken karşıtı olmayan ötekisiyle, diyalektik oluşa aşkın aynalaşırken tanış olmak ile anlaşabileceğimiz bir dünya içinde yaşamının olanaklı olduğuna da dikkat çekmek istedim. İnsan bir süreç varlığı olarak her an bir oluş içinde gelgitlere gebe iken

kendisini tanıyabilmesine, anlayabilmesine farklı bir açıdan ayna tutmak istedim.

İman dolu her ruha ise yaşadığı gerçeklik içinde birçok gerçeği barındırarak varoluş bulduğunu anlamlı kılmak istedim. Şekilciliği amaç edinmek ile hakikati amaç edinmekten kopulmuş olduğunu da farklı bir açıdan göstermek istedim.

Hakikatin talipleri isek şekilcilik, değişime rağmen değişmezler edinmiş olarak hakikate tutunmanın vasıtası olması anlamında olması gerektir. Ancak, anlayış biçimi oluşu ile hakikatten koparmış ve hakikate kör etmiş ise hakikatten yeniden dönmek için, şekilcilik anlayışı içinde dokunulmaz olanların ilkesine bağlı olarak yeniden yorumlanması ve gerçeğe dair nerede kaldıkları veya gerçeğe dair nerede bıraktıklarının analizini yapmak gerekir.

Ayrıca iman, güzel ahlak, ilim tahsil etmek, özellikle düşünebilmek ve Cenabı Allah’a ulaşmak yani yakın gelmek anlamında yapılması istenen ibadetler, hizmetler zorunlu kılınmış iken sadece kılık kıyafete, mezhep ve cemaat oluşumlarına veya belli kişilere indirgemiş olarak dini aslından uzak yaşamak olması gereken midir? Elbette değildir. Bu durumda dinin dahi hakiki varlık olarak Cenabı Allah’ın hakikatine ulaşmanın ve hakikatine göre de nasıl yaşanması gerektiğinin aracı olarak insan için olduğunu unutmamak gerekir. İnsan Allah için ise din dahi insanın Cenabı Allah’a ulaşması ve nasıl yaşaması gerektiğinin dışında şekilci oluşlar içinde yaşanması gereken değildir.

Bize sorulacak olan, hakikate ulaşp ulaşmadığımız ve hakikate göre yaşayıp yaşamadığımızdır. Hakikatin öncelenmesi gerekir iken araçlarının öncelendiği bir dünyada, neyin ne için yapıldığı ve sonuçlarının ne olduğundan uzak, gerçek olandan, amaçtan kopmuş oluruz.

Cenabı Allah’ın düşünce dünyası olan âlemler içinde sibernetik oluşu yapısal kılması ile bakıldığında, ilk ve erek neden olarak hakiki varlık olması ile bulunması gerekir. İlk neden olarak bilinmesi, erek neden

olarak da gerçekleştirilenler üzerinden hakkı gereği ile yaşanması ile bulunması gereken Allah söz konusu olandır.

Haktan geldiğimiz ve Hakka dönmekte olduğumuz düşünülür ise ilk ve erek neden oluşuna bağlı olarak varoluş içinde bulunanlara varoluş nedenlerinin hatırlatılması gereği ile nübüvvet yani nebilik gerekli olmuştur. İlk nedeni bilmek ve erek neden olması ile de hakkı gereğiyle yaşarken O'nu görünüşe taşırken bulmak için nebilere ihtiyaç duyulmuştur. Nübüvvet sibernetik ussal oluş içinde hem hakikati bilmenin hem de hakikatin nasıl yaşanması gerektiğinin haberini, Allah tarafından birinci elden verilmesidir. Böylece bir ve farklı oluş içinde hakikate göre ne veya kim olunduğunun da belirlenmiş olması ile yaşanması öngörülmüştür.

Âdem nebinin isimleri söylemesi, isim vermesi olayına da bakıldığında nübüvvet, hakikate göre ne veya kim olunduğu gerçekliği yani tümel belirlimlere göre isimler ile görünüşe taşınması anlamını da taşır. Bu bağlamda nübüvvet cennette başlamış olup var olanların gerçeklik belirimlerine göre ne veya kim olduklarının da isim verilmesi ile bilinmesi, hatırlatılması, anlamlı kılınmasının da anlamını taşır. Bu anlamda insanlık genel anlamda yer kürede isim verme eylemi ve isim olgusu ile Âdem nebiden beri nübüvveti içermiş olmak ile varlık sahnesinde kendi yerini almıştır.

Nebiler yani haberciler, gerçeğe dair olanın isimleri ile gelir iken hem hakikati hem gerçeğe dair olanı ifade etmekte hem de var olanların hakikate göre ne anlam taşıdığının haberini de vermiş olmaları ile insanlığa öncüdürler. Var olanların erek belirimli hakikate göre değer belirimli olarak anlam buldukları düşünülür ise hakikate göre varoluşun anlamlı kılınmasının gerektiğinin de haberini vermişlerdir.

Âdem'den Hatemi nebiye yani Muhammed Mustafa'ya kadar her nebi Allah'ın İslam dini gereği bu çizgide, hakikate ve sonuçlara göre yaşanması gerektiğinin usu üzeri nebilik vazifesini yapmıştır. Bu, temel ihtiyaçları veya arzu ve hazları sebebiyle yaratılmış dünyanın gerçeğinde kaybolan, kendiliğin hakikatine gafil olan ruhlar/kendiliklere adaletli olmanın bir gereği olarak zaten olması gerekendir.

Nebiler imana, akıbet/ ahrete göre yaşamaya ve salih amelde bulunması gerektiğine dair ortak söylevleri ile davette bulunurlar. Hakikati bilmeye duyarlı olmak (iman), ilişkilerde öteki ile varoluşun gereği olarak gerçeğin görünüş bulduğu sonuçlara göre sınırlar edinmek ve hak kılınmış meşru sınırlar içinde erek belirimli yaşamda tanrısal olan sıfat ve isimleri ilke belirimli olmaları ile yaşamak (salih amel) ile ilgili ifadeleri, Cenabı Allah'tan nasipli oldukları istidatları kadardır. Elbette her biri vazifeli oldukları zamanın koşullarına ve hakikat ereğine bağlı olarak olması gerekenlere göre nübüvveti tesis etmişlerdir. Farklı sıfat ve ilke belirimleri ile tarihsel oluşları içinde birbirlerini nübüvvette tamamlamışlardır. Her biri ile varlık ve varoluşa başka bir açıdan bakma olanağı da görünüş bulmuştur.

Bu kitap, insanlık ormanının ölümsüz ağaçları, güzelim nebilerin hatıraları hürmetine, hüviyetini arayanlara hediye edilmiştir.

NUR GÖĞÜ SEMASI

Yağmurlu bir bahar havasının ardından gök semada bulutlar süzülmekteydi. Güneşin doğmasıyla buram buram toprak kokusu doğayı sarmıştı. Tamer, Tanrı bahçesi dünyada, doğada salınan güzel kokuları teneffüs etmekteydi.

Her nefeslenişinde doğayı yaşıyordu Tamer. Allah'ı rahman sıfatıyla lütfunda müşahede ediyordu. O an mavi gök derince semasıyla sonsuzluğa açılan bir pencere misali Tamer'in seyir neşesi idi. İlahi neşe ile sağa ve sola çevirirken başını, gözüyle gördükleri tek olan Allah varlığında yaşadıklarını.

Altınoluk'ta zeytin bahçesi içerisinde bulunan evinden Elif ağlayarak çıktı. Bahçede nefesi rahman ile seyrinde bulunan Tamer'e doğru yürüdü. Vakur bir hâlde doğa seyrinde bulunan Tamer sırtı dönük olduğu Elif'e döndü. Eşi Elif'in ağlayışına neden olan acıyı yüreğinde hissediyordu. Vakur oluşundan hiç ödün vermeden vakur ve asil bir edayla kendisine gelen eşine yönelerek yürüdü.

Eşiydi Elif. Tanıştıktan iki yıl sonra sevgileri aşka dönüşmüştü. İki aşığın utangaçlıkları sebebiyle Ali Emin Bey'in "artık evlenin" isteği üzerine evlenmişlerdi. İlahi muhabbette oluşan hayâ sebebiyle âşıkların evlenme isteği hayale dahi getirilemezdi. Bunu bilen bilge insan "evlenin" dedi. İsteği emir telakki edilmeseydi, belki de evlenemeyeceklerdi.

"Evlenin" isteğinden sonra Ali Emin Bey'in çocukları olarak baktığı iki aşığa söyledikleri de şunlardı. "Evlatlarım! Rabbin nice nimetleri vardır ki sevdiğiniz eşinizle olan beraberliğiniz sonucunda görünüş bulur. İnsan seyri seferdeyken Hakk'ın ulûhiyetine kanat açar. Evli eşler Rabbin rûbubiyet sıfatlarında, rahmetin sevgide rahim sıfatıyla görünüşünde de seyir eder.

Dünyanın eşya karanlığında birbirinize karakterinizle, ahlakınızda denge ve sevginin aydınlığıyla koruyucu örtü olun! Beraberliğinizle birbirinizi şehvetten arındırın. Muhabbet nefesinizle de birbirinizden,

haddinizce Hakk'ın rahmetinden beslenin. Ahlakınızı da birbirinizle güzel yaşayarak koruyun.” Bu sözler iki aşkın birlikte yaşamalarının gerekliliğini vurgulamak için söylenmişti.

Efendi Ali Emin Bey imam nikâhlarını kıymıştı. Gözlerden, şatafattan uzak nikâh ve düğünlerinin yapılışından beri on sene geçmişti. İki sevgilinin aşkı hiç sönmemiş bir ateş misaliydi. Saygı, tevazu ve karşılıklı muhabbet elbiselerine örtünerek korunmuştu.

Eşi Elif'in gönlündeki acıyı yüreğinde hissetti Tamer. Ona doğru yürürken gözlerinden billur tanesi inciler gibi yaşlar dökülüyordu. Manevi olarak özel bir insan olduğu kadar duygusal ve hassas bir karaktere sahipti.

Elif evden çabucak çıkması sebebiyle yalınayak toprak üzerinde yürüyerek Tamer'in yanına geldi. Ağlayışı hıçkırıklarla karışık şiddetlendi. Tamer'in gözlerine baktı. Ellerini tuttu sıkıca. Tamer biliyordu böylesi ağlamanın sebebini. İlahi aşkın rahmet tufanından sığındıkları Nuh'un gemisi, hiçbir kötülüğün görülemeyeceği emin belde, Rabbin ilahi sıfatlarıyla görüldüğü mahali, âşık kulların kıblegahı beytullahla misallendirilen insan-ı kâmil Ali Emin Bey dünya hayatına gözlerini kapamıştı.

Diyaframından itibaren göğüs kafesine doğru darlanan Tamer de Elif'le beraber ağlıyordu. Tamer üç ay öncesinden Ali Emin Efendi'nin âlemini değiştireceğini rüyalarında melekler aracılığıyla öğrenmişti. Eşinin ağlayışından da ferasetle olanı görmüştü. Elif ona hiçbir şey demedi. Ali Emin Bey'in öldüğüne dair de hiçbir şey söylemedi. Hakk'ın nuruyla diri ölümsüzlerin sevinçle karşıladığı Hakk'a kavuşmanın davetiydi ölüm. Ölümsüz bir insan için nasıl öldü denilebilirdi? Ölüm bir bitişti imlemekteydi. Ölüm kavramı bitmeyen bir yaşam için nasıl kullanılabilirdi? Hakk'a yürüyenin arkasından öldü demek ölüm korkusundan kurtulmuş, ölünmediğini bilen insanların ahlakı değildi.

Sevdiklerini kaybetmenin acısı ve hüznü çökmüştü yüreklerine. Şelale misali dökülmekteydi gözyaşları. Sözcüklerin çıkmadığı kelamın bittiği dudaklardan, ayrılıklardaki sevgi taşmasından dolayı ne denilebilirdi?

Tamer omzuna başını koyan Elif'e "durma vakti değil, haydi gidelim" dedi. Bahçeden ağlayışlar içinde eve girdiler. Elif önce uyumakta olan sekiz yaşındaki Ahmed'i uyandırdı, ardından da altı yaşındaki kızları Neslişah'ı.

Çocuklarının isimlerini Ali Emin Bey bahşetmişti. Elif anımsayınca bu hatırayı dayanamadı ağladı. Sessiz ve sakince, haykırışlarda ağıtlarda bulunmadan, gözyaşlarını tutamadan ağladı. Ayrılıklarda hüznülenmek, sevgiden dolayı ağlamak inanışları gereği serbestti. İnanışları gereği ayrılıklarda sitem etmek, bağirtılar içinde ağıt yakmak yasaktı. Sitemler, ağıtlar Hakk'ın takdirinden gaflete düşerek küfre varmaktı. Suret abidesinde kendilerini kaybetmiş, masivaya düşmüş değillerdi. Onlar mevcudiyetlerini saran Allah dostu sevgisine ve cemaline olan aşinalığın etkisiyle ağlıyorlardı.

Çocuklar toparlanış telaşı içinde ne olduğunu anlamış değillerdi. Neslişah "anne ne oldu?" diye sordu. Ahmed ise elbiseleri valize doldururken gözyaşlarını tutamayan babasına şaşkınlıkla bakıyordu. Elif Neslişah'a "Efendi Ali amca vefat etti" dedi. Derken de söylediği her kelime boğazına atılan bir düğüm gibiydi. Her kelimesinde göğsünden itibaren bir daralmayla beraber sessizce ağlıyordu. Sevgili efendisinin anısı geldikçe hayaline dayanamıyor ağlıyordu. Ağlamak olmasaydı ayrılığın hüznü ve acısı öldürürdü insanı. Ayrılıkların sevgi suyuydu gözyaşları.

İnsan böylesi ağlamaklı olunca gönlündeki gaflet uykusundan uyanır. Sevgilinin ayrılığıyla yanar kendini unuttur. Sevgiyle arınmış bir gönülde sevgiliyle bir olur. Sevilene dönen gönül, sevilenin görünüş bulduğu varlık aynası olur. Böylesi bir anda Tamer, Ali Emin Bey'in ruhunun meleke halini kendinde bularak baktı Elif'e. Elif bu bakışları tanıyordu. Ali Emin Bey ölmüştü ama Ali Emin Bey de olan hakikatin efendisi diri idi, Tamer elbisesinden bakıyordu Elif'e. Elif Tamer'e baktı ve "Efendim ne yapacağım, dayanamıyorum, sureti put edindiğimden değil, Allah dostunun sevgisinden olsa gerek, tutamıyorum gözyaşlarımı" dedi. Tamer de ona "birlik deryasının hakikatinde ayrılık olmasa da Hakk'ı tanıdığımız insan-ı kâmil veçhesinden ayrılığa ruh dayanamıyor, böylesi

bir sevgi ve gözyaşlarıyla onu anarken, devir eyleyenin arkasından sanki cenaze namazı kılınıyor” diye cevap verdi.

Bunları söylerken Tamer, gözleri açık murakabede de bulunuyordu. Nur göğü semasına ruhuyla yükselen Ali Emin Bey’in kendisini gözlediğini görüyordu. Boşluğa bakarcasına gözlerinden dökülen yaşlarla sevgisini ona sunuyordu. Bir süre böyle geçti, sonra özel eşyalar toplandı, evin bahçe kapısının önünde duran arabalarına bindiler.

Arabayı Elif sürüyordu. Yan koltukta Tamer, arka koltukta da çocuklar oturuyordu. Kimse konuşmuyordu. Sessiz bir gemi gibi yol alan arabada, Tamer ve Elif ağlıyordu. Gözyaşları ayrılıkta beliren sevginin dışa vurumu idi. Pıtır pıtır dökülürlerken cemalullah olan insan yüzüne, insan olmanın güzelliğini katıyordu.

İstanbul’a geldiklerinde akşam vaktiydi. Göze hoş gelen, esenlik yurdu, güzel bir şehirdi İstanbul. Lakin bu koca şehir, bütün ihtişamına rağmen dar geliyordu. Elif ve Tamer’in hüznü derin ruh bakışlarında anlamını yitirmiş, hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu hâl üzeri doğdukları şehre yabancıydılar.

İlk iş Hüdaverdi apartmanına gitmek oldu. Hüdaverdi apartmanı ilahi neşeyle gidilen Allah velisinin dünya mekânıydı. Sevgili, âlemini değiştirtince o da anlamını yitirmişti. Sevgisiz ve sevgilisiz, âlemin, yaşananların ne anlamı vardı ki Hüdaverdi apartmanı da bir anlam ifade etsin.

Sevgi âlemlerinden dünyaya düşenler, garip ve sevgiliden yetim kalmış bir hâlde biçare kalır. Elif ve Tamer de böylesi bir hâl yaşıyordu. Sevgilinin ayrılık acısı gözleri kör etmişti. Bu hâldeyken arkalarından kendilerini takip eden, aralarında şakalaşan çocuklarını dahi görmüyorlardı. Hayallerinde sevgilinin anıları canlanırken çocuklarını değil görmek kendilerini dahi unutmuşlardı. Çocuklar da ebeveynlerinin manevi acılarını görmekten uzaktı.

Sevgilinin hayaliyle böylesi beslenirlerken, kendi iç dünyalarında hüznle karışık bir huzur vardı. Gönülde buldukları bu huzurun kaynağı

sevgiydi. Sevgi ve aşk en acılı durumlarda dahi gönüllere huzur vermenin rahmet pınarıydı.

Allah'ın kudret eli, ayrılıktan sebep acı ve hüznü dolu kalplere sevgiyle huzur veriyordu. Keder ve hüznü içinde böylesi huzuru reddetmek ellerinde değildi. Reddetmek söz konusu olsaydı eğer sevgiliyle tek bağları olan aşklarını da o an yitirirlerdi.

Ali Emin Bey'i misafir eden evinin kapısının önüne geldiklerinde Elif kendine geldi. Bir an, çocukları dikkatini çekti. "Yaramazlık yapmayın ne olur" dedi. Yüzü nurlu, gözleri ağlamaktan kan çanağı misali annelerini çocuklar ilk defa böyle gördüler. Gönüllerine sükûnet, bakışlarına şaşkınlık düştü. O an seslerini çıkarmadan susuverdiler.

Gönül âleminin mana ve sevgi hazinelerine açılan kapı çalındı. İhvandı gelen. Ayrılık ateşiyle kavrulan iki gönül içeriye girdi. Evin her yerine sinen Ali Emin Bey'in ruh güzelliğinin hâlini hissettiler. Manevi hâl varlıklarını kuşatınca, rahmet deryası sevgi şelalesi oldu, gözlerinden küreyi arza gözyaşı olarak boşalıverdi.

Erlerin sevgi bağları kuvvetliydi. Hakk'ı, beytullah olan Ali Emin Bey'in güzel ahlakında, muhabbetinde müşahade ederek bulmuşlardı. Böylece Hakk'a, varlık aynası olan efendileri vasıtasıyla kendilerinde ermişlerdi. Onun sureti, temsili Hakk'tı. Erenleri için, suret hilesi üzerinde fiilleri ile tavır belirimlerinde etkinlik içinde görünen âlemlerin Rabbi olan Allah'tı.

Allah velisi kul toprağa verilmişti. Ruhaniyetine hediye olarak zikirler, mevlitler okunmuştu. Onun adına ikram edilmek üzere yemekler hazırlanmıştı. Elif ve Tamer yemeğe yetiştirtiler. Sofrada rıza lokması dışında bir lokma dahi geçmedi boğazlarından.

Takdir edilenden razıydılar. Ayrılık acısı gönüllerini dağlarken, evli çift bir an göz göze geldiler. Yemek sofrasında bakışları bakışlarına değdi. Aynı ruh halini birebir yaşadıklarını fark ettiler. Bir elmanın yarısı gibi, aynadaki akisleri gibi birbirlerini tamamlıyorlardı.

İhvandan, hizmet erlerinden Mehmet, Cemal, Kadir ağabeyler de oradaydı. Efendi ile yaşadıkları keramet dolu anıları anlatıyorlardı. Elif

bayanlara gayretle hizmette yardım etmeye çalışıyordu. Tamer ise bilmediği, Efendi'nin keramet dolu anılarını dinlerken biraz kendine döner gibi oldu. İhvandan Mehmet abi o gönül sultanının ismini zikredince Tamer'in yüreği dayanamadı. Ağlamaya başladı. Varlığını hissettirmeden sessizce kalktı. Dünyaya açılan kapıya doğru yöneldi. Bir tek Elif onu fark etti. Yanına vardı. Ayakkabı kalabalığı içinde ayakkabılarını buldu ve önüne koydu. Tamer de göz kapaklarını yavaşça aşağıya indirip kaldırarak Elif'e teşekkürde bulundu.

Yareninin yaşadıklarına ruh hâliyle vakıf olan Elif konuşmadı. Zaten bakışlarıyla konuşuyordu. "Git biraz dolaş, belki rahatlırsın" demekteydi. Hakk'a olan sevgi ve O'na yetişebilmenin umut kapısından dışarıya çıktı Tamer. Merdivenden inerken attığı her adım, onu dünyaya bir basamak daha yaklaştırıyordu. Hüdaverdi'den çıkarak ağlayan varlığıyla İstanbul'da gezindi. Her damla gözyaşı dökülürken Tamer'in gözlerinden rahmet pınarının sevgi seliyle İstanbul kutsanmaktaydı.

İstanbul'da gök sema da bir anda rahmet bulutlarıyla doldu. Gökten yağın yağmur denilen rahmet, o anda Tamer'in gözyaşlarına misal ve ayna olmaktaydı. Cenabı Mevla da göğün rahmet suyuyla İstanbul'u yıkamaktaydı. Sevgili kulunun gözyaşıyla da nur göğü semasından saldırdığı sevgi akışıyla İstanbul'u ve yerküreyi kutsamaktaydı. Sevgilinin ayrılık derdine düşmüştü Tamer. Bu haliyle böylesi bir hikmetin farkında da değildi.

Günler günleri kovaladı, ayrılık acısıyla bir ay böyle geçti ta ki rüyasında Ali Emin Bey'i görene kadar. Rüyasında Ali Emin Bey Tamer'e "Evladım, kır artık suret putunu, uyanıver şu düşkünlükten, dile gelsin Hakk senin dilinden" dedi. "Eyvallah! Efendim eyvallah" diyerek uyandı düşkünlük uykusundan. Biliyordu ki Hakk'a hizmet kendisinden devam edecekti.

Efendileriyle gelen bereket zincirinin son halkasıydı. Manevi bereketi ayrılıktaki yeisle kesme hakkı yoktu. Gördüğü rüyadan sonra hemen toparlandı. Ölmeyenlerin arkasından hatıralarla ölmeye de hakkı yoktu.

Evvela Ali Emin Bey'den üç yıl önce vefat eden babasından kalan dünya işlerine döndü. Yokluğunda aksayan işlerini düzene koydu. Eşiyle beraber annesi ve çocuklarını da alarak kısa bir tatil yapıp İstanbul'a döndü. Bir taraftan dünya işlerini yapıyordu bir taraftan da sık sık Elif'le beraber ihvanla buluşup sohbet ediyordu.

İhvandan bazıları Hakk'a hizmetin Tamer'den görünüş bulduğunun farkındaydı. Bazıları ise hizmetin kendilerine devrolunduğunun düşüncesiyle Tamer'e fazla itibar göstermiyordu. Düşüncelerinde haklı olduklarının kanıtı ise Ali Emin Bey'in her birini sıfatlarıncı Hakk'a yetiştirmesi idi. Her biri istidadı kadar yetişmişti, lakin erlere dahi saklı erlerin olduğunu bilmiyorlardı.

Tamer onlara kapalı bir kutuydu. Onlar ise Tamer tarafından her halleriyle okunan, bilinen erlerdi. Her birini Cenabı Allah nezdindeki makamına ve seyrettikleri varoluş mertebelerine kadar biliyordu. Yapılan sohbetlerde görüş farklılıkları sebebiyle tartışmalar çıkınca, ihvanla sohbet yolunun yürümeyeceğini anladı. Ali Emin Bey kendisini ihvana işaret etmişti. İnsanların unutkanlıkları ve benlik sahibi oluşları onları hakikate kör kılıyordu. Geçmişin dul kadınları evli bir kadın olma derdinde değildi. Yeni gonca güllere koca olma derdine bürünmüşlerdi.

Her biri hakları ölçüsünde tanrısal olan sıfat ve isim belirimleri ile görünüş bulmakta iken seçimlerinde özgürdü. Tamer bu durumu hikmeti gereği ile seyretmekteydi. İhvanla dostluğu bakiydi lakin sohbet toplantısı için kendine yeni bir mekân bulmalıydı. Kendisine miras kalan Ali Emin Bey'in evinin yerine kendi evini toplantı mekânı olarak seçti. Bunu da eskinin hakikatini terk etmeden yeni bir başlangıçla hizmet etmek gerektiğinin düşüncesiyle yaptı. Eskinin dedikoduları üzerine maneviyat yürüyüşünü inşa etmek istediğinde değildi. Kendisi manevi sohbet bereketinin son halkasıydı. Yeniye her zaman başlangıçta rağbetin az olduğunun bilincindeydi. Sabırla yola koyuldu. İrfan ışığını evvela bereket elini kabul eden ihvana sundu.

Fıtratlarının gereği olarak istidatları ölçüsünde kemâlâtı bulan ihvan ise bereket ocaklarında, sohbet ateşini canlı tuttukları yerleri mesken

tuttular. Yaşadıkları ilahi sıfatın sunumunda Hakk’a hizmeti vazife edindiler.

İş saatinin dışında, bazı günler istisna neredeyse her gece sohbet dersleri, hafta sonları ise gün boyunca on on iki saat irfan dersleri veriyordu. Kur’an, hadis, hadisi kutsi ve pozitif bilim ışığında gönül neşesini Hakk sohbetleriyle bulan Tamer, sahih rüyalarda gördüğü İstanbul erenleriyle de tanışıyordu. İçlerinden Melami şeyhi olan Hâce Ahmed Baba’yla sık sık görüşmeye başladı. Sohbet ilişkisinde mürit olmaktan daha çok birbirlerine talip iki dost gibiydiler. İki dost arasında bazen vahdet-i vücud, vahdet-i Şuhut konularında bazen de felsefi zaviyelerde görüş farklılıkları olsa da sohbetlerinden ve dostluklarından taviz vermiyorlardı. Birbirlerine varlık aynası olan iki dosttan Tamer, Hâce Ahmed Baba’ya da gizli bir hazine kutusu gibiydi.

Tamer maneviyatını kendine varlık vermeden yaşaması sebebiyle, uğradığı birçok Hakk’ın veli kapısında tanınmamıştı. Gün oldu ki veliliğinden şüphe edenler dahi olmuştu. “Bir dost kaybetmektense bin baş kaybetmeyi yeğlerim” desturundan dolayı Hâce Ahmed Baba’yla sohbet etmeyi hiç kesmedi. İlahi âlemlerdeki seyirlerini paylaşmamak ile beraber yer kürede Hakk’ın ilahi görünüş durumlarını zevk eden Hâce Ahmed Baba’nın sohbetinden istifade ettiği konular da oluyordu. Bir satranç oyuncusu gibi Hâce Ahmed Baba’yla zekâsının dehasını da paylaşıyordu. Öyle konularda ince fikirlerde bulunuyordu ki Hâce Ahmed Baba’yı şaşırtıyordu. Kendisine hayran bırakıyordu. Maneviyatın birçok latif fikri neşesini Hâce Ahmed Baba Tamer ile zevk ediyordu. Onu maneviyatında tam tanıyor olmasa da zamanının büyük velisi olduğunun bilincindeydi. Bu bilincin neşesi üzeri kendisinden yirmi yaş küçük Tamer’i evladı gibi seviyordu. İki mana deryasının bulunduğu gönüllerinde birbirlerine kavuşmanın neşesiyle irfan zevkinde bulunurlardı.

Seneler sohbet etmek, kitap ve makale yazmak gibi nice hizmetlerle geçti. Elif ve Hâce Ahmed Baba Hakk’ın rahmetine kavuştu. Kabirlerini, diriye ziyaret eder gibi, sık sık ziyaret etti.

Çocuklarından Ahmed iyi bir eğitimden sonra işlerin başına geçti. Kızı Neslişah ise konservatuarda müzik öğretmenliği yapıyordu. Seneler içinde babalarının sohbetlerinde manevi terbiye almışlardı. İrfan sahibi kişiler oldular. Seneler ayrılıklarla doluydu, ayrılık anıları gönle hüzün çalıyordu.

Tamer Çamlıca'daki bahçeli dergâh evinin avlusunda ayakta, geçmişinin yaşam sahnelerini hayalinde izliyordu. Hizmet ve ayrılıklarla dolu anıları onu duygulandırıyor. Beyaz sakallı nurlu yüzüne iki damla gözyaşı döküldü. Yaşını pek göstermemektedir. Yetmiş üç sene dünyayı bedeninde taşıyan bu ulu zat yorgundu. Dergâh bahçesinde azametli duruşu ile hâli istikrakta seyretilmekteydi.

Bir Yaz sabahıydı. Güneşin ışıklarıyla gelen esenlik senelerin yorgunluğunu unutturmaktaydı. Bahçedeki gül ve hanımeli kokuları onu mazinin hatıralarından kopararak kendilerine davet etmekteydi. Ulu zat koparmaya kıyamadığı gül ve hanımeli çiçeklerine baktı. Vakur bir edayla, doyuya derin bir nefes aldı. Her birine, onları koklamanın verdiği hazla sessizce teşekkür etmekteydi. Cenabı Allah ona ikramdaydı. O da gönül bahçesinin güzel niyetleriyle, her hâli ve durumu yaratan Halik-i Mutlak-ına sevgi ve şükranlarını sunuyordu.

Dergâh evinin genişçe bahçesinde Tamer bu ruh hâlindeydi. Dergâh evinin hizmetinde bulunan Meryem Hanım'ım sesiyle gördüğü bu güzel rüyadan uyandı. "Efendim misafirler geldi." Efendim denilirken kendisine, yıllar içinde unutulmuştu ismi. Birçok müridi isminin Tamer olduğunun farkındalığını dahi yitirmişti. Onlar için o efendileriydi sadece. Sırtı eve dönük olan Tamer Efendi yavaşça arkasına döndü. Meryem Hanım'a baktı "tamam geliyor birazdan" dedi. Kuşların bahçedeki cıvıltılarını birkaç dakika daha dinledi. İçli derin bir nefes alarak dergâh evine girdi.

Dergâh evi iki katlı genişçe bir alan üzerine kurulmuştu. Tamer Efendinin kendi isteğine göre çizdirdiği plan çerçevesinde yaptırılmıştı. On sekiz seneden beri sohbet hizmetinin misafirhanesi bu ev olmuştu. Üst katta kendisi temel ihtiyaçlarına göre yaşıyordu. Evin alt katını da kabul, sohbet ve hizmet mekânı olarak kullanıyordu.

Genişçe salona girdi. Koltuklarda ve sandalyelerde oturan on iki talibi vardı. Efendinin kapıdan girişini gözlemekteydiler. O girince içeriye hemen ayağa kalktılar. “Evlatlarım, oturun yerlerinize” dedi. Kendisi de vakur bir edayla her zaman oturduğu tekli koltuğa oturdu.

Genişçe pencereleriyle aydınlık olan salon sade bir görünüşe sahipti. Üçerli, iki ve tekli iki koltuk salonun bir köşesinde dururlarken, şık sandalyeler salonun diğer köşesine doğru misafirler için sıralanmıştı. Salonun diğer yarısı ise yeşil halılarla donatılmış mescit olarak tasarlanmıştı. Duvarlar açık mum ışığı rengindeydi. Oturma bölümündeki duvarlarda hat sanatının muhteşem eserlerinden birkaçı asılıydı. “La ilahe illallah” cümlesi, vav harfi, Muhammed, Allah, Hayy ve Kayyum esmaları duvara üflenmiş ruh gibiydiler. Her göreni cezbeden bu eserler, duvara adeta can veriyorlardı.

Dergâh evi salonu genişçe, ferah, aydınlık ve sade oluşuyla beraber huzuru kendinde barındırıyordu. Kışın özel sohbetler burada, yazın ise akşamları dergâh evinin ikinci katındaki genişçe terasta yapılıyordu.

Günlerden salıydı, saat sabah on biri göstermekteydi. Efendi Tamer, Cuma gecelerinde verdiği Kur’an, tevil ve tefsir derslerini bir süreliğine vermeyeceğini söyledi. Ayrıca salı günleri konferans salonunda verdiği sohbetleri de iptal ettiğini açıkladı. Bunun yerine bereket silsilesi olan hazretlerin âdeti üzere hususi ders vermeyi uygun gördüğünü ifade etti. Efendi Tamer “Bugün özellikle sizleri ben çağırdım, önümüzdeki perşembe akşamından itibaren özel bir derse tabi olacaksınız” dedi.

Bunu duyan ihvan meraklı gözlerle efendilerine baktı. Orta yaşlı ve yaşlı ihvan, Efendi Tamer’in Ali Emin Bey’le olan altı derslik sohbetinin hikâyesini bilmekteydi. Merakla hizmet vazifesini üstlenecek kişinin kim olacağını düşünmeye başladılar.

Efendi Tamer’in hikâyesinden habersiz olan genç ihvan ise heyecanla dersin ne olacağını düşünüyordu. İhvan içinde üç kardeş vardı ki onlar sevgiyle birbirlerine bağlıydı. Sohbet esnasında kendilerinden yaşça büyük olan ihvan gibi edepli bir biçimde dururlardı. Efendinin

ağzından çıkacak kuş olası mana kelimasını can kulağıyla dinlerlerdi. Duyduklarını idrak ve sezgi melekeleriyle kendilerinde tutarlar ve hıfz ederlerdi. Söylenenleri yorumlar, anladıklarını sohbet sonrası birbirleriyle paylaşırlardı.

Büyük olan Erkân siyah saçlı, kumral, yirmi üç yaşındaydı. Bir seksen boyunda, orta büyüklükte çekik gözlü, orta büyüklükte oval az kalkık Muhammedi burunlu. Düz yüz hatlarıyla çenesi belirgin güzel yüzlü, zayıf, yakışıklı bir gençti.

Ortanca kardeş Sıddık yirmi bir yaşında, buğday tenli, kahverengi saçlı, ince burunlu. Bir seksen boyuyla büyük kardeşine çok benziyordu.

Küçük kardeş Kerem Ali Can ise on sekiz yaşında, sarışın, kıvrıkcık saçlı, diğer iki kardeşine pek benzemiyordu. Yuvarlak kıvrımlara sahip düz yüzü, belirgin hatlara sahip dudakları, derin bakışlı gözleri vardı. Bir yetmiş beş boyundaydı.

Üçkardeş dergâh evinin hizmetinde bulunan Meryem annenin evlatlarıydı. Okul masrafları dâhil olmak üzere bütün ihtiyaçlarını Tamer Efendi karşılıyordu.

Meryem Anne elli yaşlarındaydı. Duru bir yüzü vardı. Beyaz tenli, kumral saçlı, nur yüzlü güzel bir bayandı. Genç yaşta evlendiği eşi Mehmed'i yitirmişti. Yetim üç çocuğuyla beraber zor günler geçirmişti. Eşi Mehmet, Tamer Efendi'nin sohbetinde yetişmiş ahlaklı bir zat idi. Tamer Efendi talibi olan bu zatın ölümünden sonra bu aileyi şefkatle sahiplendi. Hiçbir şeye ihtiyaçlı kılmayacak şekilde onlara destek oldu ve hizmette bulundu. Erkân'ı, Sıddık'ı ve Kerem Ali Can'ı evlatları olarak benimsedi. Sohbet halkasına onları da katarak manevi terbiyeleriyle de bizzat ilgilendi.

Meryem Hanım dergâh evinde hizmet işlerine bakardı. Hizmetçi olarak da görülmezdi. Tamer efendinin sohbetinden feyizlenen bir müridesiydi. Dergâh evinin işlerini vazife olarak yapmaya çalışırdı. Dergâh evinin kâhyası misali yapılan, yapılacak olan hizmetleri kontrol ederdi. Çocukları, okul sonrası boş zamanlarında Tamer Efendi'nin

sohbetlerini dinlerdi. Çocuklar haftada üç gün hep beraber spor salonlarına giderlerdi.

Kerem Ali Can gözü pek, haksızlığa tahammülü yoktu, merhamet sahibiydi. Gerektiğinde kavga etmekten çekinmeyen, adalet sıfatı karakterinde ağır basan bir kişiliği vardı.

Siddık durgun, içine kapanık, zeki, her işi olurunda gören, merhamet sahibi, herkesle uyum içinde bulunan biriydi. Hevâsından gelen iradelerini kontrol edebilen sadakat sahibiydi. Yaz tatillerinde Tamer Efendi'nin oğlu Ahmet Bey'in yanında çalışıyordu. Dürüst ve çalışkan bir kişiliğe sahipti.

Erkân ise fizik üzerine yüksek lisans çalışması yapıyordu. Deha düzeyindeki zekâsıyla maneviyat ile fiziği aynı doğrultuda okuma kabiliyetine sahipti. Özgüveni çok yüksekti. Çalışkan, toplumsal ilişkilerinde ağırbaşlı, fiziksel olarak da güçlü bir kişiydi. Bu üç kardeşi Tamer Efendi pek severdi. Üçkardeşler bebeklikten itibaren Tamer Efendi'nin manevi nazarı altında büyümüşlerdi. O'na samimiyetleriyle bağlıydılar. O'na olan sevgileriyle de birbirleriyle yarışarcasına hizmetinde bulunurlardı. Dergâh evi bu üç kardeşin eviydi. Efendi'nin oğlu Ahmed Bey ile kızı Neslişah Hanım arada bir aileleriyle babalarını ziyarete gelirlerdi. Sohbetinden istifade ederler, hayır duasını alırlar, nasihatlerini dinlerlerdi. Dergâh evindeki üç kardeşle de abi, abla misali samimi ilişkileri vardı.

Meryem Hanım dergâh evinde artık dünya işleri elbisesinden tamamiyle soyunmuştu. Hazreti Pir'e dergâh işlerinde hizmet etmekten neşe duyuyordu. Dergâh evi bu ailenin yuvasıydı. Meryem Hanım'a dergâha gelip gidenler, anaç bir kadın olmasından dolayı Meryem Ana derlerdi. Kendisi dergâh evinin yanında bulunan tek katlı bir evde kalırdı. Sabah ezanıyla beraber dergâh işlerinde koştururdu. Efendi dinlenmeye çekilene kadar hizmet var mı diye beklerdi. Hazreti Pir Tamer Efendi, Meryem Annenin bu halini bildiğinden bazen "kızım Meryem, bugünkü hizmet yeterli" diyerek, onu dinlenmeye gönderirdi.

Perşembe günü geldi. Akşama doğru üç kardeşle beraber on iki ihvan dergâh evinin ikinci katındaki terastaydılar. Krem renkli bir halının üzerine hilal şeklinde dizilmiş masmavi minderlerin üzerine oturmaktaydılar. Tamer Efendi, nun harfinin noktası misali hilalin ortasını karşılar biçimde oturuyordu. Ay yıldızlı bayrağın yıldızı misali taliplerin karşısında oturuyordu. On iki kişi içinde oğlu Ahmed ve kızı Neslişah da vardı. Erenler sağlı ve sollu olmak üzere dizilmişlerdi. Otuz üç seneden beri Efendi'nin sohbetinde bulunan altmış beş yaşındaki Arif Bey, elli yaşlarındaki Hatice Hanım, kırk üç yaşındaki Mehmed Bey, kırk dokuz yaşındaki Sırrı Bey halkanın sol tarafında oturuyorlardı.

Erkân, Sıddık ve Kerem Ali Can halkanın sağ tarafındaydılar. Onlarla beraber ihvandan yirmi beş yaşlarındaki Hanif, on dokuz yaşlarındaki Fetih, yirmi dokuz yaşlarındaki Ferid de halkanın sağ tarafında oturuyorlardı. Hilalin tam ortası Hazreti Pir'in tam karşısıydı ve boştu.

Hazreti Pir gök semaya baktı. Sayısını Allah'ın bildiği sayısızca yıldızın arasında ay görünüyordu. On dördünde dolunay şeklindeki ay, gölgeli ve aydın veçhesiyle ying ve yangı kendinde resmediyordu. Abdullah efendiyi, Ahmed Kuddusi Efendiyi, Ali Emin Beyi ve birçok ruhaniyle beraber melekleri görüyordu. Bu geceden haberdar ihvandan olan cinleri de müşahede ediyordu. Ardından baş gözüyle, oturan ihvana baktı.

Bu esnada terasın kapısında meclise kabul edilmeyi bekleyen ihvandan olanlar görüldü. Bunlar kırk dokuz yaşındaki Mehmet Ali Bey, otuz sekiz yaşındaki Elif Ela Nur Hanım, otuz altı yaşındaki Fatma Hanım, otuz beş yaşındaki Yusuf Bey ve otuz üç yaşındaki İhsan Bey'diler. Her biri edep ile Efendi'nin kendilerini içeri kabulünü bekliyorlardı. Efendi sağ eliyle terasa geçmelerini işaret etti. Yavaşça terasa girdiler. Minderlerin üzerinde oturan ihvanın hemen arkasında kimisi bağdaş kurarak kimisi de dizlerinin üstüne oturdular.

Hazreti Pir ihvanın oturmasıyla beraber konuşmaya başladı. "Evlatlarım, birazdan vereceğim dersleri vermek, babadan oğula adet oldu, efendilerim altı ders verirdi, onlardan farklı olarak bereket eli

üstatlarımızın hikâyesi üzeri değil de sizlerin her daim yaşadığı bir hikâyeyi görünür kılacağım.”

Hazreti Pir Erkân, Sıddık, Kerem Ali Can, Hanif, Fetih ve Ferid’e bakarak “siz beden değil can evlatlarım. İsimlerinizin taşıdığı anlamların hakkı üzeri yaşana bilinecek olan bir hikâye anlatacağım. Anlattığım hikâyenin yaşayanları, kahramanları siz olacaksınız. Anlatacaklarım ise yaşadıklarınızın ayrıntılarıdır. Bilin ki bu hikâyede doğru yolun üzerinde alacağınız mükâfat, Hakk’ın ilahi sıfatlarına vuslat ve Hakk ile dirilik bulmaktır. Yapacağınız hataların sonucu ise O’ndan mahrumiyet, pişmanlık ateşi ve ölümdür. Sizi gönül âlemine göndereceğim. Bir mühlet orda yaşayacaklarınızı kardeşlerinize anlatacağım. Her biri size yaşadıklarınızda birer defa olmak üzere himmet edecekler. Her himmet ise size nur göğünün taşıyıcı melekleriyle veya ruhaniyetleriyle bizzat yetiştirilecek.

Sonunda ölümle dahi yüzleşebileceğiniz böylesi bir hikâyeye razıysanız eğer kalkın ayağa! Bilin ki çetin bir sınavdan geçeceksiniz.”

Atletik yapılı altı ihvan hiç tereddüt etmeden ayağa kalktı. Birçok harikulâde kerametlerine tanık oldukları Efendi’ye canlarını verecek kadar bağlıydılar. Bu, Allah’a olan imanın ve Efendi’ye olan teslimiyetin bir sonucuydu.

Kerem Ali Can içinden annesiyle helalleşme niyetinde bulundu. Efendi Hazreti Pir “Evladım Ali, annenle helalleş” dedi. Bu müsaadeyle Kerem Ali Can aşağı katta bulunan annesine gitti. Olanları anlattı. Helallik istedi. Meryem Ana “evladım, Efendi ne iş yapar ve söylerse hak üzere yapar ve söyler. Sen sen ol, ne yaşarsan yaşa, sakın onun sevgisini gönlünden çıkarma. Bil ki hak erenlerinin himmeti en dar gününde de seni bulur” diyerek nasihat etti.

Meryem Ana, Erkân ve Sıddık’ı aklına getirdi. Efendiye olan güven, teslimiyet, edep ve muhabbetlerinin şiddeti sebebiyle yanına gelmediklerini anladı. Onları görmek için teras katına çıkma niyetinde bulundu. Böylesi ihsanı büyük bir seyre evlatlarının layık görülmesi sebebiyle ağlıyordu. Kerem Ali Can’la beraber yukarı kata çıktı. Hazreti

Pir onu da sohbet meclisine davet etti. Canı gönülden Meryem Ana da mecliste bir köşeye oturuverdi. Erkân ve Sıddık da göz uçlarıyla annelerine, helallik istercesine baktı. Bunu fark eden Meryem Ana onlara tebessüm etti. Gözlerini de yavaşça kapayarak evlatlarından razı olduğunu, bakışıyla helallik verdiğini ima etti.

Öyle ya beden dili bu, feraseti olana herkes ten elbisesiyle konuşurdu.

Ferid, Hanif ve Fetih'in ebeveynleri şehir dışında bulunmaktaydı. Erkân ve Sıddık'ın ruh haline aynı derecede sahip olduklarından Hazreti Pir'in önünde sessizce bekliyorlardı. Hazreti Pir diğer ihvana "Ey canlarım! Ders çıkarırken dikkatli olun. Her birinizin bir defa himmet hakkı var. Anlatılanlardan çıkarsadığınız her dersle beraber himmetiniz, genç kardeşleriniz için bulundukları âlemde hayati yardım mahiyetinde olmalı. Böylece onlara yardımda bulunmuş olursunuz. Çünkü gidilecek âlem pek zorlu bir yaşama haizdir. Düşmanlar, canavarlar ve istikbal adına hayati tehlikelerle doludur. Amacımız gideceğimiz yerde kemâlât ve selamet yurdunu bulmaktır. Böylesi bir yurdu bulmak için de her türlü musibete beraberce göğüs germek gerekir. Amacınıza ulaşmak için sevgiyle birlik ve beraberlik içinde bulunmanız, karşınıza çıkacak problemleri aşarak savmanıza araçtır. İtikatla umut sizlere bu yolda himmettir" dedi.

Konuşmasının hemen ardından sustu, Nurlu cemalindeki derin bakışlı güzel gözlerini kapadı. Nur göğünde sayılamayacak kadar çok devasa kanatlarıyla görünen Cebrail ve İsrail'e bakıyordu. Zaman ve mekân kapılarını açmalarını istedi. İki melek erkek biçiminde insan suretine büründü. Başlarını sallayarak insandan gelen emre secde ettiler. Böylece "Âdem'e secde edin" ilahi emrine de uymuş oldular. İsrail sütlü kahve köpüğü, Cebrail ise kar beyazı rengindeki Arap erkeklerin elbiselerine benzer sıfır yakalı kıyafetlerinde mükemmel görünüyorlardı. İki melek el ele tutuştu. Her ikisi de elbiselerin renginde nur salmaya başladı. Nur göğü seması bu nurla dolunca melekler şeklen görünmez oldu. Hazreti Pir gözlerini açtı. Sağ elinden İsrail'in, sol elinden de Cebrail'in nurunu salıyordu.

Ellerini kaldırdı. Minderlerin önünde ayakta bekleyen ihvan heyecan ile olacakları bekliyordu. Hazreti Pir terastaki meclisin tam ortasına elinden nur salıyordu. Nurlarla evvela helezon biçimli girdap şeklinde olan, hemen ardında da nurların saç örgüsü misali dizilmesi ile helezon biçimli oluşu yitiren biri kapı açtı.

Hazreti Pir'in göz işaretiyle genç yiğit ihvanlar bu kapıdan geçmeleri gerektiğini anladılar. Hazreti Pir'in bakışıyla beraber Kerem Ali Can, hemen arkasından da sıra ise Erkân, Sıddık, Hanif, Fetih ve Ferit geçti. Devri âlem kapısından geçerken de korkuları yoktu. Bilmedikleri bir âleme doğru gitmenin heyecanı ile geçtiler kapıdan. Efendi ellerini dizlerinin üstüne koydu. Nurdan kapıyı da kapatıvermiş bulundu.

Mecliste bulunanlar edep ve hayranlıkla olanları seyrediyordu. Sessizce olacakları bekliyordu. Hazreti Pir boşalan minderlere kalan ihvanın oturmasını buyurdu. Sırrı Bey'in ise karşısına oturmasını istedi. Sırrı Bey varlığı yokluğu pek belli olmayan, ilahi aşk sebebiyle gözü her daim yaşlı birisiydi. Hiç kimseyle birkaç kelimeden fazla konuşmayan sükût ehliydi. Hazreti Pir'in karşısına geçmesine Ahmed pek şaşırdı. Efendibabasının "aba altında er vardır" sözünü anımsadı. Sırrı Bey'in yüce bir zat olduğunu anladı. Ona o anda muhabbet dolu gözlerle baktı.

Efendi Hazretleri, Sırrı Bey'i karşısına oturtmuştu. Böylece kendisinden sonraki Hakk'ın aşikâr insan adresini de ihvana işaret etmişti. İhvanın kalplerinde hasede yer yoktu. Onu, başlarını biraz öne eğerek saygıyla kutlarcasına, selamladılar.

Efendi Hazretleri gözlerini kapadı. Konuşmaya başladı. Konuşurken meclisin ortasında şeffaf nurdan büyükçe bir küre görüldü. Nurdan küre nuru ile yayıldı. Hazreti Pir'in anlattıkları, âlemde yaşananlar hologram misali, meclisin ortasında üç boyutlu olarak bu nurdan kürede seyir ediliyordu. İhvan can kulağıyla da Hazreti Pir'i dinliyordu.

"Nur göğünün kapıları açıldı. Cebrail, İsrail devri âlem kapısını açtı. Mikail, Azrail gidilen âlemi mevcuda taşıdı. Gidilen âlem gönül âlemi fuattı.

Gönül, bahr-ı ahadiyetdir. Yakını, uzağı geçmişi geleceği olmaz. Her ne var ise Hakk'ın varlık deryası gönlün dışında bulunmaz.

Akşam vaktiydi. Güneş batmış, etraf kararmıştı. Gök semada uçan cıvıl cıvıl, nurani mahlûklar görünmekteydi. Gözleri kan renginde ısıll ısıll parlayan onlarca gözle beraber yiğitlerin etrafını sardılar.

Simsiyah kurtların içine düştüler. Sırt sırta verdiler. “Sırrı yetiş” Ruh beden ile gönül âlemine yetişen Sırrı Efendi yiğitlerin etrafına mavi nurdan daire çizdi. Mavi nurdan dairenin içine Süleyman mührü diye meşhur olan ilahi esmayı çizdi. “Ya Eloh sen koru” diye duada bulundu.

Hiyeroglif benzeri sembollerle yazılan esmanın seslendirilişi Eloh'tu. Bu esma Muhammed Mustafa'nın alnına, İsa'nın diline, Yusuf'un gözlerine, İsmail'in kalbine, Zülkarneyn'in eline ve ayağına, İbrahim'in beynine, Sıddık'ın ve Ali'nin gönlüne, nurdan yazılmış idi. Gören gözler bilir bunu. Körler Davud'un da alnına yazılan ilahi esmayı nereden bilir oldu. İlahi esma örtüklerin elinde habersiz kullanılır oldu.

Yiğitler çok korktular da Sırrı ile selamet buldular. Benliklerini saran korkudan Hakk'a sığınır oldular. Etraflarını saran krem renkli, siyah ve kırmızı rengi cinler hırлаşarak nura geldiler. İnsana yabancı ateş halkı insansıların ilk örnekleriydiler.

Milyarlarca seneden beri nesilden nesile yaşasalar da böylesi güzel mahlûkat görmemişlerdi. Halkayı hırlayarak geçmek isteyen iki siyah cin oracıkta can verdi. Kudret esmasıyla korunan yiğitlere aslan melek Yersebut yetişti. Meleği gören, kurtlarla oynayan cinler kurtlarıyla uzaklaştı.

Yersebut gençlere “bu âlemde muratlar yerini bulur. Cenabı Allah'tan iman ile isteyen, istediğini O'nda, anda bulur. İstedığınızı hayal edin, hazırda bulun. Sonsuz kudret sahibini ismiyle yâd edin. Sizleri mahcup etmez. Varlığını sizden gösteren oluverir” dedi. Nurdan aslan melek ışıktan bir hare olarak gözden kayboldu.

Yiğit gençler dairenin içinde birbirlerine baktılar. Ne yapabileceklerinin aklını öğrenmenin huzurunu yaşadılar. Bir taraftan da şaşkın bakışlarla Hazreti Pir'i aradılar.

Dergâhtaki ihvan ise yiğitleri korku ve heyecanla seyre daldılar.

Yiğitlerden Erkân “kardeşlerim bu âlemde bizleri neler bekler bilmeyiz. Bilinmezliğe yürürken, ne yaşarsak yaşayalım birbirimizden sakın ayrılmayalım. Bilinmezlik, kaygıyla karışık korku uyandırmasın bizde. Yolumuz korkunun yolu değil korkularımızla yüzleşmemizin de yolu. Hazreti Pir’in nur, ahlak ve akıl, irfan derslerinden taviz vermemeliyiz. Düşsek de, beraberce Hakk’a sığınıp bu seyri tamamlamalıyız” dedi.

Altı kardeş dairenin içinde Allah’ın isminde uykuya daldılar. Sabah kalktıklarında bu âlemi gezmeye karar verdiler. Oturmak için değil seyir için geldiler.

Nedenlerini aramak ve yaşamak için hemen işe koyuldular. Binlerce cingözünün kendilerini takip ettiğinden habersizce günlerce yürüdüler. Her kılığa girebilen cinleri görmek o an için mümkün değildi.

Evvela maymunla insan arası biçimleri olan, genelde siyah tüylü Varora’ları gördüler. Varora’lar, sezgileri açık, iradeleri kuvvetli, insanın topraktan yaratılan ilk insansı örneklerdiler.

Yiğitleri birisi gördü. Onlara doğru gitmeye başladı. Yiğitler ne yapacağını şaşırdı. Kaçarlarken çok hızlı hareket eden Aden ırkından bir Varoralı önlerine geçerek onları durdurdu. “Kimsiniz! Belli ki ateş ırkı Şamamolardan değilsiniz! Onlar etimizi yer, âlemi ateşe verirler. Birbirleriyle savaşırlar, bizleri köle ederler. Kötülükte ve zulümde üzerlerine yoktur. Düşman olsaydınız kaçamazdınız. Çünkü Şamamolar kaçmazlar.”

Yiğitlere konuşan Varora ırkından, halkının Hio diyerek seslendiği şaman İbrâl’dı. Bilge şaman tabiatın dilini bilir, mahlûkatla konuşurdu. Halkını her türlü şerrden dua ve sihirle, melekleri davet ederek korumaya çalışırdı. Ellerini göğse kaldırdı. “Yüzünüzde yaratıcının nuru var. Eâh sizi ne maksatla gönderdi?” Dedi.

Gönül âleminde her dil ruh canıyla anlaşılırdı. Yiğitler Hio’ya başlarından geçenleri anlattılar. Hio Yersebut’u gördü. O’na başıyla selam verdi. Yiğitler buna şaşırdı. Bu şaşkınlığa Hio “bizler kötülük bilmez bir topluluğuz. Kötülükten uzak kalan her can gönül bahçesinin

sırlılarını Eâh ile görür” diye cevap verdi. Bahçe dediği bulunulan âlemde. Yiğitler Hio’nun her dediğini hemen anlıyorlardı. Kaba ses tonu sebebiyle kalplere korku veren Hio’nun şefkat dolu olduğunu da sezmişlerdi.

Hio Yersebut’u gördüğü gibi milyonlarca Adenlerden ateş ırkı olan cinleri yani Şamamoları da görüyordu. Bu âlemde kimseler birbirlerine görünmez değildi. Öyle ki birbirlerine sır değildiler. Eâh, Eâh, Eâh diye yerinde zıplayarak, bağırarak zikir etti. Bu sesi duyan Şamamolar oradan kaçtılar. Nur göğünde melekler bu sese karşılık yardım için hazır edildi.

Hio, yiğitleri meyve ağaçlı ormana götürdü. Onlara bu âlemde olanları anlattı. Suda yaşayan basık yüzlü, uzun saçlı, esmer, dört ve altı metre boylarındaki su ırkı Şilila-lardan bahsetti. Şililalardan boyca kısa, dağlarda yaşayan, zayıf olan bazen de ovalarda barınan ince burunlu, belirgin çeneli, biraz büyükçe kulaklı, kaşları uzunca şakak kemiğine doğru yukarı bakan hava ırkı Tanur’lardan da bahsetti. Şamamolar hariç birbirlerine karışmadan yaşayan bu Aden ırkları küreyi arzda halk edilen insansı örneklerdiler.

Maymun ve insan karışımı tüylü insansılar Varoralılar, kaba kuvvette inanılmaz güçlüydüler. Nadiren bir şaman içlerinden doğardı. Şamanlar doğayla barışıktılar. Diğer canlı mahlûkatın dilini ve onlarla nasıl yaşamaları gerektiğini bilir, anlatır ve öğretirlerdi. Şamanları doğada gezinir, kimi zaman topraklara bulanır kimi zaman da bir ulu ağacın etrafında zıplayarak ve dönerek raks ederlerdi. Melekler âleminden ne yapılması gerektiğinin bilgisini alarak yaşarlar, iç görüyle geleceği dahi görürlerdi.

Şamamoların şamanları ateş etrafında raks ederek transa girerlerdi. Böylece meleklerden ilham alırlardı. Aldıkları ilhamı halklarına beyan ederlerdi. Pek dinleyenleri de olmazdı.

Su ırkı Şililaların şamanları su önünde oturur, suyun sesiyle kendilerinden geçerlerdi. Melekler âleminden Tanrı bilgisi ve yaşam dersleri alır ve ırklarına bunları anlatırlardı.

Tanurların şamanları ise latif bir ruha ve inceliğe sahiplerdi. Güneşin altında gökyüzünde uçarak transa girerlerdi. Nur göğü seması meleklerini olduğu gibi görürlerdi. Onlardan himmet alır, halklarını eğitirlerdi. Günümüz insanına en çok benzeyenler de su ırkı ve hava ırkı Adenleriydi. Adenler gönül bahçesinin insansılarıydı.”

Hazreti Pir’in söylediklerini ihvan hem can gözüyle hem de iman haliyle üç boyutlu seyirde müşahade etmekteydiler. Hazreti Pir konuşmaya devam ediyordu.

“Doğalarının kuvvetlerine denk düşen unsurlar üzeri asıllar olan meleklerin âlemiyle bağ kuran bu Aden ırklarının seçkinlerine şaman denilir oldu. Hio misafirlere kuru toprağa yatmalarını söyledi. Etraflarına eliyle, dualar okuyarak nurdan görünmez korumalar çizdi. “Bu sizi yırtıcılardan korur” dedi.

Sabah kalkıldı. Hio genç yiğitlerle uzunca konuştu. Evladı Rah’ı onlara rehber kıldı. Her yiğidin kulağına eğilerek diğerlerinin duyamayacağı tonda bir şeyler söyledi. Söylediklerini seyahatlerinin sonuna kadar aralarında kalması için hepsinden söz aldı. Evladı Rah’a onları ne pahasına olursa olsun korumasını söyledi. Rah başıyla babasına söz verdi.

Yiğitler her tarafı tüylerle kaplı Hio’nun tüysüz avuç ayasıyla dokunuşu üzeri bedenlerine bir nurun aktığını hissettiler. Bu nurun himmetiyle tabiatı anlar oldular. Tez elden yola koyuldular. Seyahatte her mahlûku zikri ilahide görür oldular. Altı kardeş ne olduğunu anlamadıkları bu âlemde nedenlerini yitirmişçesine gönül âlemini gezer oldular. Önce hava ırkı Tanurlara uğradılar. Kuşları bol yüksekçe yerlerde cennet bahçesi misali mekânlarında onları buldular.

Onları gören savaştı bir Tanur uçtu. Biraz ilerlerinde önlerine, elinde bir mızrakla kondur. Gözleri öfke doluydu. Onlara saldırdı. Rah, savaştı Tanurun fırlattığı mızrağı çevik bir hareketle havada kapıp yere attı. Rah altı yiğidi korumak için ölüme doğru koşarcasına, savaştı Tanurun üzerine aniden saldırdı. Yiğitler bilmedikleri bu âlemde çok hızlı bir biçimde ölesiye kavga edenleri şaşkınlık içinde seyrediyorlardı.

Ellerinden bir şey gelmemesinin çaresizliğinde, ne yapalım dercesine birbirlerine baktılar. Erkân büyük bir cesaretle kavgayı durdurabilmek amacıyla hamle yaptı. Savaşçı Tanura ezici bir üstünlükle dövüşen Rah'ı tutarak onları ayırmaya çalıştı. Kerem Ali Can'ın ani atağı ile beraber diğerleri de dayak yediği halde zapt edilemeyen savaşçı Tanuru uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Kavga zor durduruldu. Erkân kavga sırasında şakaklarının bir ağaç dalına değmesiyle yarıldığını hissetti. Kandamları yüzünden akmaktaydı. Rah'ı arkadan tutarken içgüdüsel olarak göğ'e doğru bakmaya başladı. Gök semasından Erkân'ın gözünü alamadığını sezen Rah ve diğer yiğitler de onunla beraber bakmaya başladılar. Gördükleri ise binlerce kanatsız uçan Tanurun semayı kapladıkları ve onları seyir ediyor olduklarıydı. Yiğitler ve Rah korku ve çaresizlik içinde duraksadılar. Savaşçı Tanuru da böylece serbest kaldı. İki üç adım ilerisinde duran sivri uçlu, ağaçtan yapılmış mızrağını yerden aldı. Mızrağın ortasından tutarak elini öfkeyle havaya kaldırdı. Başını göğ'e kaldırarak bağırma başladı.

Rah gökteki Aden kalabalığına baktıktan sonra kendisine emanet edilen yiğitlere baktı. Çaresizdi, onlara bir şey olmasın diye gözlerini kapatarak olduğu yerde hareketsiz kaldı. Havada olanları seyredenler içinde uzun saçlı cüsseli bir Tanur kalabalığının içinden çıkarak öne doğru ilerledi. Hemen arkasında kendisi kadar cüsseli uzun boylu mızraklı Tanur da göründü.

Yerdeki savaşçı Tanur elindeki mızrakla var gücüyle Rah'a doğru koşmaya başladı. Rah'ı öldürme niyetinde olduğunu anlayan Sıddık da altı adım önünde olan savaşçı Tanuru yakalamak için var gücüyle koşmaya başladı. Bu esnada Kerem Ali Can da gökteki uzun saçlı heybetli bir Tanurun yanındaki eli mızraklı bir Tanura emir verdiğini gördü. Emirle beraber kral gibi görünen Tanurun sağındaki Tanur, mızrağını yere doğru atacakmışçasına geriye doğru gerildi. Sıddık'ın canından endişelenen Kerem Ali Can da "koş Ferid, Sıddık" dedi. Durumu gören Ferid, Kerem Ali Can'la koşan Sıddık'a doğru "dur" diye bağırarak koşmaya başladılar. Çok geçmeden gök semadaki Tanur

mızrağını fırlattı. Mızrak yerde Rah'ı öldürmeye doğru koşan Tanurun tam önüne düştü.

Mızrağın önüne düştüğünü gören savaşçı Tanur, savaş ılığı atarak elindeki mızrağı öfkeyle yere attı. Evvela hedefin tutturulmadığını düşünen yiğitler, yerdeki savaşçı Tanurun elindeki mızrağı yere atmasından, atılan mızrağın “dur” emri olduğunu anladılar.

Durmuşlardı. Sert mizaçlı savaşçı Tanur öfkeli bakışlarla yiğitleri süzerek baktı. Ardından da hızla göğ e uçu. Bir an rahatlayan Rah ve yiğitler gökteki Tanur kalabalığından tedirgindiler.

Kral gibi görünen Tanurun solundaki savaşçı, kalabalığın dağılmasını emrediyordu. Kral gökte süzölerek aşağıya indi. Beraberinde on kişi daha indi. Kral önce yiğitlere baktı. Ardından Rah'a doğru yürüdü. Sezgileri kuvvetli Varora'lı Rah, tehlikenin atlatıldığı hissiyatıyla gözlerini çoktan açmıştı. Kendisine doğru gelen krala doğru baktı, başını öne eğerek selam verdi, kral da aynı biçimde Rah'ı selamladı, neden geldiklerini sordu. Rah daha önceden adını bildiğı kral Tiah'a ismiyle hitap ederek yiğitlerin hikâyesini anlattı.

Bulunulan gönöl devrine gönderilmelerinin sebebini hiç kimse bilmiyordu. Yiğitler ve Rah, kral Tiah'ın misafirleri oldular. Dağların yüksekçe yerlerinde ve büyük ağaçlardan yapılmış barınaklarda üç gün konakladılar. Tanur'lar savaşçı oldukları kadar merhametli ve şefkatliydi.

Güzel Tanur kadınları yiğitlere pişmiş et ikram ettiler. Av hayvanlarının derilerinden yapılmış elbiseye benzer kıyafetlerle örtünmüşlerdi. Rah'ın tüylü vücudu umurlarında olmasa da yiğitlerin gömlek, tişört ve pantolondan oluşan kıyafetleri dikkatlerini çekmişti. Elbiselere dokunarak merakla inceliyorlardı. Fetih atak, çevik, pek hareketli, güzel konuşabilen, kibar ve üstün bir zekâya sahipti. Espri yapmak maksadıyla “bu seyahatte bilseydik defile vardı, ona göre giyinirdik” dedi. Yorgun ve tedirgin olan kardeşlerinin bu espriye gülecek halleri pek yoktu.

Hanif sert bir biçimde kardeşine baktı. Bu bakışlarının etkisinin tesiriyle Fetih sustu. Yiğitler ve Rah, kutsal dağlarında ibadete çekilen Tanur'ların kutsal şaman Dırvan'ı beklediler.

Bu arada Erkân'ın yaralı başı otlardan yapılan bir macun sayesinde çok çabuk iyileşmişti. Bir sabah uyandıklarında Ferid'in elini tutarak dua eden zayıf, beyaz tenli Dırvan'ı yanlarında buldular. Kutsal Dırvan kulakları tırmalayan tiz bir sesle onlara, büyük aslan dediği Yersebut'la konuştuğunu söyledi. Yersabut'un, kendilerinden, bulundukları âlemde yaşayacakları geleceklerinden bahsettiğini; önlerinde ölümcül bir yol olduğunu, geri dönmeleri gerektiğini anlattı.

Yiğitler Hazreti Pir'in himmetiyle bu işten sıyrılız düşüncesindeydiler. Kardeşlerinin hâllerine vakıf olan Kerem Ali Can "eyvallah" diyerek onları tasdikledi. Ve gönüllerindeki özgüveni tazeledi. Yiğitler Rah'la beraber, bir ay boyunca Tanurlarla yaşadılar. Dırvan'ın bedenlerine yaptığı efsunlu büyüyle gökte uçmayı öğrendiler.

Uçmak kimileri için doğuştan kazandıkları bir yetenek, kimileri için de şamanların büyüleriyle sonradan bahşedilen bir hediye idi. Havanın taşıyıcı melekleri bu ırka Cenabı Allah'ın izniyle lütufta bulunmuşlardı. Tanurluları istedikleri ve dayanabildikleri yüksekliğe kadar gök semada uçuruyorlardı. Beden yapıları da değişerek bu doğrultuda biçim kazanmıştı.

Bu ırk ahlakta latif bir yaratılışa sahipti. Kendilerini savunabilmek için erkek ve dişileriyle devamlı eğitim görüyorlardı. Mızrak, uçma, yakın dövüş tekniklerinde çetin bir eğitimde çalışıyorlardı. Bu eğitimlerinde avlanmayı da öğreniyorlardı.

Dırvan genç bir şamandı. Şamanlık babasından kendisine geçmişti. Evli ve üç çocuk sahibiydi. Yiğitlere sevgiyle bakıyordu. Mahlûkatın canı olan Âlemlerin Rabbinin onları birer hediye olarak gönderdiğini düşünüyordu. Yemekte misafirlerine ikramlarını kendi eliyle sunacak kadar fütüvvetten nasipli, ahlaklı bir insandı.

Yiğitlerin çevreyi gezdikleri günlerden bir gündü. Ferid yüksekçe bir ağaçtan, akarsuda şakalaşarak yıkanan ve yüzen arkadaşlarını

seyrederken gitmeleri gerektiğinin ilhamını gönlünde buldu. Ağaçtan seslendi “Gitmek gerek” dedi. Bu sözle yiğitler neşelerini yitirdiler. Unuttukları kendilerine döndüler. Aynı ilhamı kalplerinde buldular. Cebrail’i gök semada gördüler; “çabuk olun” dediğini duydular. Hızla giyinerek uçmanın hediye edilmediği Rah’ı koltuk altlarından kavrayıp Dırvan’ın yanına döndüler. Yiğitler gitmek için müsaade istedi. Dırvan yaptığı tılsımlarla korunan yerleşim yerini bırakamayacağını, yaptığı tılsımlardan uzun müddet uzaklaşırsa bozulacaklarını anlattı. Bu sebepten dolayı, sefere çıkmasının mümkün olmayacağını, onlarla beraber seyahat edemeyeceğini söyledi.

Dırvan kral Tiahla beraber yiğitleri uğurladı. Nur göğü semasında ruhlarına can nuruyla dokunarak yetilerinden ikram etti. Onun gibi görmeyi yiğitler kendilerinde buldular. Böylece genişçe bir alana yayılmış yerleşim yerinin, cin ırkının zulmünden nasıl korunduğuna şahit oldular. Nur göğü melekleri, yerleşim alanının tamamını cinlere karşı nurdan kuşatıcı bir perdeyle görünmez kılıyorlardı. Selam verdiler ve oradan ayrıldılar.

Kral Tiah, Rah’ı mızrağıyla kurtaran mert karakterli, sert yapılı, savaşçı Mua’yı onları koruması için görevlendirdi. Rehber Rah önden, savaşçı Mua ise geride yiğitlerin koruyucuları olarak yola koyuldular.

Yiğitlerden haberdar olan Şamamolar çok kalabalık bir ırktı. Monarşik krallık sistemiyle yönetiliyorlardı. Bu ırkın uzun boylu, koyu süt kahvesi renginde olanları üstün zekâlıydı. Ezici üstünlükleriyle, siyah, gri ve kırmızı renkli Şamamolara karşı galip gelmişlerdi. Onlardan da üstün olan beyaz renkli Şamamolar birkaçı hariç yer küreyi terk etmişlerdi, başka feleklerde yaşıyorlardı.

Arsız olan siyah renkli cinler ise üstün Şamamolara ve kralları ölümsüz Şamil’e karşı nefret besliyorlardı. Hasetlerinden ve şımarıklıklarından dolayı arsızlıklarına, musibetlere sebep olarak devam ediyorlardı. Büyük bir ordu toplayarak savaş açma istekleri bir ateş gibi yüreklerini yakıyordu. Şamamo kralları ayrı ayrı, yiğitleri casuslarına

gözetlettiriyorlardı. Yiğitler kendilerini her yönden gözetleyen kara ve kırmızı renkli gözlü bu casuslardan haberdardı.

Yiğitler, yüz elli kilo ağırlığındaki Rah'ı yalnız bırakmamak adına uçmak yerine yolculuklarına yürüyerek devam ediyorlardı. Tedirgin olduklarından birbirlerinden de ayrılmıyorlardı.

Şamamolar ise bu yiğitlerin bulundukları zamana gaybtan gelmelerinin nedenlerini merak ediyorlardı. O an, kendileri için zararsız olduklarından onlara dokunmuyor, sadece gözetliyorlardı.

Şamamo'lardan siyah renkli bir cin gizlice yiğitlerin yanına sokuldu. Kamp ateşinin etrafında nöbetleşe yatan yiğitlere yakından bakmak istedi. Hanif'e yöneldi, üzerine çıktı. Hiç hissettirmeden burnunu, gözünü ve kulağını inceledi. Bu tanımlayamadığı yeni bir ırktı.

Bu cin Erkân'ın kampın etrafına yaptığı koruyucu tılsımı kendi büyüsyyle aşmıştı. Cinlerin kutsal şamanlarındandı. Bu cini fark eden Mua hızlı ve seri olarak yattığı yerden kalktı. Havaya kalkan bedeniyle aşağı doğru inerken şaman olduğunu bilmediği cine tekmeleriyle vurdu. Hanif'in üzerinden düşen cin elini "dur" dercesine uzattı. Mua ağır adımlarla ona doğru yürüdü. Yiğitler ve Rah da kalkmışlardı. Hep beraber cine doğru yürüdüler. Cin "durun ben bir şamanım, iyilerdenim, kötülerden değilim, kötülük yapmak isteseydim şimdiye kadar yapardım" dedi.

Onların üzerine doğru gelmeye devam ettiklerini görünce bir anda ayağa kalktı. Ellerini önünde birleştirdi. Pek kullanılmayan eski bir dilde dua etti "Ey yeri göğü yaratan, beni bunlara sırıla" ve yiğitlerin bakışları önünde gözden kayboldu.

Bu olaya ve cinin Cenabı Allah'a dua etmesine herkes çok şaşırdı. Güzel sözlü Fetih "neredesin görün bize, söz, bir şey yapmayacağız sana" dedi. Onları görünmezlik elbisesinin altından gözleyen cin "size nasıl güvenilir?" diye sordu Hanif hemen cevapladı "dua ettiğin rabbinin adına yemin ederim ki güveneceğin ehildeniz biz" dedi. Bu yemin, şaman cini ikna etti. Tekrar görünmesi de Rabbe duası ile gerçekleşti.

Göründüğünde gözlere, “ben şaman Ayzer, gezginciyim, büyük şamanlar sizleri bana haber verdiler, yardımlarımı sunmamı rica ettiler, bu istek sebebiyle sizleri burada buldum” diyen Ayzer’le yiğitler konuşup tanış oldular.

Ateş ırkının büyük şamanlarını ondan duydular. Yiğitler gönül âleminde kemâlât ve selamet yurdunu öğrenmek umuduyla aralarında anlaşıp Ayzer’i kendilerine yoldaş yaptılar. Yiğit altı kardeş ve üçte arkadaşları gönül âleminin ahlak dağlarının yokuşlarını tırmandılar. Bilgi ve hâl ormanlarının derinliklerinden geçtiler. Muhabbet ve sevgi denizleri üzerinden uçarak yol tuttular. Güzel ve huzur verici yerlerle karşılaştılar. Gördüklerinden sebep hayranlıktan dilleri tutuldu. Bir buçuk ay yol tuttular. Ayzer bu zaman zarfında yiğitlere kendi gücünden ve yetilerinden lütuf etti. Gönül âleminde her işin ve eşyanın aslının tek bir varlığa dayandığını anlattı. Rabbe, rahmet güneşi anlamına gelen Anra dediğini söyledi. İyi cinlerin meleklerle yakınlık kurduğundan, gönül âleminin nur göğü semasına çıkabildiklerinden de bahsetti.

Kudret ve rahmet sahibi Anra’nın her şeye aşkın varlık olduğunu anlattı. Bu sohbetlerde yiğitler Ayzer’le ihlâs suresi dâhilinde Kur’an ayetleriyle de konuşur oldular. Anra’ya kendilerinin Allah dediklerini anlattılar. Tek bir olan yaratıcıda karar kılıp ortak noktalarını buldular.

Rehber Rah konuşulanları canı gönülden dinlerdi. Savaşçı Mua sohbetlerde sert mizacına rağmen kuzu gibi olurdu. Bir konuşma esnasında Fetih, Ayzer’e “nasıl oluyor da ayrı dillerde konuştuğumuz halde birbirimizi anlıyoruz?” diye sordu. Mantık ve zekâ sahibi Ayzer de ona cevap verdi “farklı dillerdeki sesler benzemese de biri birine, sözler anlamı ve anlamın kudret halini taşır, söz diridir, gönül âleminde kudreti özünde taşıyan her şey hâlince anında konuşmuş olur, kudretin seslere yüklediği hâl ve anlamı özümseyerek birbirimizi anlarız.”

Genç yiğitler bu konuşmalardan gönül dilinde ortak düzeyde anlam verenin kudret sahibi Allah olduğunu anlamış oldu. Hanif cevaptan

sonra kardeşlerine bakarak “peki nasıl oldu da kendi dünyamızda gönül dilini yitirdik?” diye sordu.

Feraseti yüksek olan Erkân kardeşine cevap verdi “kendi dünyamızda Allah’ın kudretinden olan ruhumuza ve ondaki yetilere hevâlarımız sebebiyle örtündük. Eşyaya olan isteklerimiz tamah ve şehvet düzeyinde çoğaldı. Eşyanın, kendisini gösterdiği çıplaklığının cazibesinde istençlerin şiddetlenmesi sebebiyle gönlümüz karardı, farklı istençlerde veya anlaşılmadığımız ortak istençlerin fırtınasının uğultulu sesinden dolayı birbirimizi duyamaz olduk.” Hanif anladığını onaylarcasına bilgiç ve üzüntülü bir tavırda dudaklarını öne doğru büzerek kafasını salladı.

İhvan, yiğitleri holografik görüntü akışında Hazreti Pir’in söyledikleri doğrultusunda izliyor, seyrettiklerinin etkisi altında, heyecan ve korku içinde onlara kavuşmayı umut ediyorlardı. İçlerinden Sırrı Bey ve Hatice Hanım soğukkanlı bir biçimde sadece seyrediyordu. Yiğit gençler, Ayzer, Rah ve Mua sevgi güneşinin doğuşuyla aydınlanan gönül âleminde yolculuklarına devam ediyordu. Meyve ve avladıkları kuşları yiyerek besleniyorlardı.

Günün, acziyetin karanlığına dönmesine yakın bir vaktiydi. Yüksek bir tepede bulunan, sığabilecekleri büyüklükteki bilinç mağarasına girdiler.

Gün batımında gönül âlemini, çaresizliğin karanlığı sarmaya başlamıştı. Güzelim görünen hayranlık vadisi yerini bilmezliğin sebep olduğu korkunun boşluğuna bıraktı. Korkunun karanlık boşluğundan gelen sesler ve hayal ürünü görüntüler ise gönül dilinden uzak, anlaşılmas ve ürkütücüydü.

Gönül âleminde korkunun oluşturduğu boşluktaydılar. Bu ruh halinde yiğitler, gönül âleminin gök semasını seyre daldılar. Sayısını sadece Hakk’ın bildiği, mananın kutup yıldızları çok uzaktaydılar. Umudun ışığını saçarlarken yıldızlar, yiğitler gönülde huzur bulmaktaydılar. Yıldızların verdiği umutla bakmaya çalıştılar. Dostluğun kalplerinde uyandırdığı güvenle, yaktıkları muhabbet ateşinin etrafını çevrelediler.

Rehber Rah yuvadan ayrılığın verdiği gariplikte bakınıyordu. Gecenin karanlığında garipliğin verdiği soğukluğun dışında üşümüyordu. Duygusallığın tüyleriyle kaplanmıştı vücudu. Özveri yolunda aciz düşmüştü. Birbirlerinin kelimelerine sığınan dostlarından biraz uzakta oturuyordu. Öyle ya gariplik kelimelerden uzak kılardı, duygulanımlarında hassas olan kişileri. Bunu fark eden Kerem Ali Can Yersebut meleşinin söylediklerini hatırladı. Dileklerinin olduğu âlemdeydiler. “Öyle ise dilemeliyim” dedi.

Oturduğu yerden ateşe sağ elini uzattı. “İbrahim’e serin olduğun gibi Rah’a da serin ol.” Ardından Erkân Rah’a bakarak, “yaklaş, sana dokunmaz bu ateş” dedi. Kelam ateşi, diğerlerine göre anlayışı daha kıt olan, doğayı olduğu gibi sezgi melekeleriyle okuyan Rah’a dokunmadı. Rah onların yanına oturdu. Kelam ateşi aydınlığının tesiriyle garip hâlini muhabbetin huzuru sardı.

Şükrün şafağıyla beraber sohbet gecesinden uyandılar. Hayret vadisinde alabildiklerince yol aldılar. Ayzer Rah’a baktı “biliyorsun değil mi önümüzde gazap ve korku vadileri var” dedi. Rah bildiğini lakin bu vadilerden hiç geçmediğini söyledi.

Ayzer yiğitlere bakarak “bu vadilerden ya görünmezlik zırhına bürünerek ya da ne olursa olsun tahammül sonucunda gücünü gösteren sabır taşıyla geçeceğiz. Eşyanın tabiatından doğan korkulardan dolayı donup kalmaktan, gazabın öfkesine kapılmaktan sakının. Bu vadiden geçebilmemiz için sabır taşı mı, görünmezlik zırhı mı uygundur? Uçarak geçelim dersiniz eğer bu vadilerde gönül coşkunluğunun lütfu olan uçuşlar biter. Bu vadinin sakinleri dışında kimse bu vadilerde uçamaz” dedi.

Yiğitler istişare ettiler. Korku ve gazap vadisinden Ayzer’e nur göğünden hediye edilmiş görünmezlik zırhıyla girerlerse, gözleri korku ve gazaba kör olacaktı. Bu sebepten dolayı kemâlât ve selamete ulaşmanın bir nişanından, göremeyecekleri için mahrum kalacaklardı.

Bu sebepten dolayı da sabır taşının gücüyle bu vadilerden geçmeye karar verdiler.

Ayzer'e sabır taşını sordular. Sabır taşını cinlerin kutsalları azap, kahr, gazap, acı, kin, nefret hâlleri üzere oluşan zahmetler, belalar ve musibetler sonucu milyonlarca senede elde etmişlerdi. Ayzer onu, elini göğsünün içine sokarak enerjiden olan bedeninden çıkardı. Sarımsı ve bej renk alaşımında görünen taş ışıltı ışıltıydı. Beyaz renkte bir nur yayıyordu. Bu nur yayıldıkça mavi, yeşil, şeffaf renkler de ebruli görünüyordu.

Sabır taşı avuç içi kadardı. Dört parmaklı Ayzer'in avucunda ışıltıyordu, büyüleyiciydi. Ayzer sabır taşını her şeyin ilk defa biçimlendiği göğse bıraktı. Kendisi de havalanarak taşın hizasında dualar okudu. Taşa şahadet parmağıyla işaret ettiğinde sabır taşı dokuz parçaya ayrıldı. Her parça Ayzer'in elinde yuvarlak gösterişsiz, sade bir kolyeye dönüştü. Kolyeler yiğitlerin talebiyle Ayzer'den alınarak boyunlara takıldı. Sabır taşı göğüs üzerinde taşınır oldu.

Korku ve gazap vadisine daldılar. Kuyruklarının ucu sivri ve üçgen çıkıntılı, alt çeneleri dışa doğru, iri sivri köpek dişleri dışarıda olan cinler gördüler. Bunlar büyük ayaklı, iri cüsseli, kanatlı veya kanatsız, basık yüzlü, küçük burunlu iblis cinlerdi. Öfke, kin ve nefret elbiseleriyle örtünmüşlerdi. Kimisi uçarak kimisi yürüyerek kol geziyordu. Sevgi kanadını kullanamadıkları bu yerde Ferit hariç yiğitler, Mua ve Ayzer uçamıyordu. Ferit'in bu yetisi Kerem Ali Can'da bulunsa da o uçmak yerine kardeşleriyle kalmayı tercih etti.

Ferit'in ruhu, kendi varlığında emin olmanın ve korkusuzluğun kaynağı Lâhuttandı. Karanlığın sonsuz azametinden beslenen zulmetin hilelerinden nasıl korkardı.

Ferit korku ve gazap diyarının semasında uçuyordu. Sabır taşının gücüyle gördüğü yılan yüzlü iblisler, cennet meleği Rıdvan'dan farklı yaratılmışlardı. İri bir ejderha görünümünde, uzun, ince ve çirkin iblislerin karanlıklar diyarındaki vahşetlerine tahammül ederek tanık oluyordu.

Kara ve çirkin cinler bu âlemin en kalabalık mahlûklarıydı. Birlikte iş gören zorbalarıydı.

Sevgi güneşinin âdeti değildi bu âlemde doğmak ve yükselmek, yürekleri sıcak ve coşkun kılmak. Bazen olur ki o da gönlün karanlık olan hile dolu bu âlemine doğardı. Sevgi güneşinin üzerine doğmasıyla beraber türlü türlü iblis barındıran bu âlemin mahlûkları yeraltında, kayalarda, mağaralarda, gizli barınaklarda saklanırlardı. Ta ki gazap ve korkunun bilinmez hileli karanlığı âlemi tekrar sarana kadar.

Basık yüzlü, küçücük burunlu, sivri kulaklı kanatlı ve kanatsız vampir misali iblisler zulmeti gözlediler. Bu âlemin ıssız yerlerinden olan dua ve sığınma yolunda yiğitleri fark ettiler. Bu yol üzerine oturup onlara korku ve gazap tuzakları kurdular. Kara cinlerden binlercesi saf saf tuzakların ardında beklemekteydi.

Ferit korku göğünde korkusuzca uçmaktaydı. Dua ve sığınma yolunda yürüyen başka gruplar olduğunu, ayrıca kurulan tuzakları gördü. Gazap yerinde dua ve sığınmanın uzun ve sonu aydınlık görünen yolunda yürüyen arkadaşlarının yanına vardı. Gördüklerini onlara anlattı. Mua cesaretin mızrağını taşıyordu. Dönülmez bir yolda olduklarını anlattı. Ayzer, yoldaki grupların Anra'ya inanan Aden ırkları olduğunu söyledi.

Ferit korku göğüne cesaret ve azametın nurdan kanatları oluşuyla uçarak yükseldi. Karanlık âlemin aydınlık yolunda yürüyen grupları uyarmaya başladı. İçlerinde devasa biri vardı. Büyük yaprakların lifleri ile örülmüş bir elbise giyiyordu. Uyarıyı duymuyormuş gibi yoluna devam ediyordu. Onun ilerisinde olanları uçan iblisler yakalıyor, etlerini yiyorlardı. Sineklerin tatlı şıraya uçuştukları gibi Aden leşlerinden, onların hayatlarından besleniyorlardı. Kapkara cinler ise fakirlik, hastalık, yoksulluk, zulüm ve daha birçok musibetle beraber tutabildiklerini gazabın köleleri yapıyorlardı. Âlemde korkunun imparatorluğunu kurmaya çalışıyorlardı.

Yiğitlerden haberdar olan iri cüsseli ve heybetli krallarının adamları onları izliyorlardı. Yiğitlerse bu devasa ordunun içinden nasıl

gececeklerini düşünürlerken dua ve sığınma yolunda yürümeye devam ediyorlardı.

Bir iblis uçarak yiğitlerin en genci olan Kerem Ali Can'a saldırmaya başladı. Bunu gören Erkân, Hazreti Pir'in "darda kaldığınızda her daim ayet-el kürsi okuyun" sözünü hatırladı. Erkân ayet-el kürsiyi davudi bir sesle okudu. Tuzak kuran bütün iblisler, cebbar, kırmızı gözleri, kapkara kanatları olan melekler tarafından tutuldular.

Ayet-el kürsinin sonuna doğru kırmızı renkli mücadelenin hüküm kılıcı Erkân'ın elinde görünüyordu. Erkân yerinden azimle sıçrayarak Kerem Ali Can'ı tutan iblise doğru koştu. Mücadele kılıcıyla meleklerinin tuttuğu iblisi ortadan ikiye ayırdı. Zulmet semasından aşağıya düşeni, iblisler tutuldukları yerde zoraki olarak izliyorlardı.

Melekler görünmez kudretin eli olarak iblisleri tutarken, yiğitler koşarak dua ve sığınma yolunda ilerliyorlardı. Rah, Mua ve Ayzer'de yiğitlerle beraber koşuyordu. İblisler tutulmuştu ama aydınlık yolun üzerine kurdukları tuzaklar yiğitleri bekliyordu.

Önde tek başına giden dev misali Adenliye vardılar. Bu su kavmi Şililalardan pek hareketli olan ve güçlü bir kişiliğe sahip Şiva idi. Karşılaştıkları anda gözleri ile konuşurcasına isimlerini ve kim olduklarını bilir oldular. Dudaklarıyla hiç konuşmadılar.

Beraberce yürüdüler. Derin olan cehalet ve şımarıklık çukurunun önüne geldiler. Yoksunluk zincirinin tutucu boyunduruklarını gördüler. Fakirlik ateşinin kavurucu alevleri kalplere korku salar biçimde uzakta görünüyordu. Varoluşun nedenini aramaktan alıkoyan kavurucu öfke rüzgârının ağları, yoldan çevirici fakirlik kaygısının dizili mızrakları, nice zulmün acı veren ateş gibi kor taşları ve daha nice tuzağın önünde durdular. Kerem Ali Can, Meryem Ana'nın sesini duydu yüreğinde.

Anne yüreği Hazreti Pir'in yanında evlatlarına bir şey olacağı kaygısıyla delicesine atıyordu. Kan ter içinde kalan kadıncağız Hazreti Pir'e bir an baktı. Pir'ine olan güveni aklına geldi "bu işleri kim kurguluyorsa o'dur yine onları oradan kurtaracak" diyerek kendi kendine düşündü.

Yüreğinden seslendi Kerem Ali Can’a “sen sen ol onun sevgisini gönlünden çıkarma”. Nur deryasında himmet melekleri tarafından yankılanan bu sesi gönül âleminde Kerem Ali Can duydu. Kerem Ali Can tuzakların önüne oturdu. Annesinin sesini duyunca, bu karanlık âlemin telaşında unuttuğu Hazreti Pir, ona olan sevgisiyle aklına geldi, “Pir’im yetiş” dedi canı gönülden.

Hazreti Pir terasta görünen ışığın hayali olan hologramdaki görüntüye dokundu. Eş zamanlı olarak karanlık âlemde gök kapıları açıldı. Nurdan yedullah uzandı. Yedullahtan yayılan nur vicdan, akıl, ahlak cevherleri oldu. Takva zırhı, bu cevherlerden nur deryasında anında dokundu. Yoldaşlar takva zırhından edindikleri özgüvenle tuzakların önünde durdular.

Nurlu yedullah, saldırdığı nur ile meleklerin tuttuğu iblisleri anında yok etti. Saldırmaya fırsat bulunmayan nice iblis, korku yuvalarına kaçtı. Himmet güneşi Hazreti Pir, “korkularınızı, hileyi aşınız” diyerek yiğitlere seslendi. Anlatımına devam etti.

“Nurdan el kayboldu. Bu sözü işiten kardeşler bulundukları yere oturdular. Hakk’a dualar ettiler, şükürlerde bulundular. Efendinin ne dediğini idrak ettiler. İblislerin tuzağı bir hileden ibaretti. Tuzakların hiç biri gerçek değildi. Tuzaklar dua ve sığınma yolunda yürünmesin diye bir kandırmacaydı. Yiğitler “hile-i rabbani bu” dediler. Hiç korkmadan yollarına takva zırhıyla devam ettiler. İblislerin, kişiyi yoldan geri bırakan illüzyon tuzaklarını, içlerinden geçerek aştılar.

Dua ve sığınma yolunun aydınlık sonuna vardılar. Devasa masmavi bir kapı gördüler. Yiğitler “her hâlde bu himmet kapısıdır” dediler. Kapı açıldı. Himmetleri ilahi aşk oldu. Aşk ile karanlık âlemin gazap ve korkusu anlamını yitirdi. Bu himmet ile yer değişti. Aşk ile anlamını bulan ıslıl ıslıl aydınlık bir âlem oldu. Böylece gönül âleminin başka bir diyarında görünür oldular.

Şiva aşkın mavi nurunu yiğitlerin yüzlerinde aşk olarak okudu. Ellerini göğüs kafesi hizasında birleştirerek başını da öne eğerek yiğitlere selam verdi.

Şiva kendini tanıttı. Ulu şamanlarla buluşmak için yola koyulduğunu anlattı. Ayrıca “güzellik, esenlik ve sükûnet veririm bedenlere; güzellik, esenlik ve sükûnet verilmiş bedende ruh kendini Atman’da bulur” diyerek şaman kültüründe ki farklı bir yönü de göstermiş oldu yiğitlere.

Konakladıkları bir dere kenarında kelimeler ateşi etrafında yine halka oldular. Suyu hükmeden Şiva kimi zaman durgun bekliyor kimi zaman da varlığından taşan bilgileri paylaşma coşkusuyla konuşuyordu yiğitlere. Kendisinden önce yaşamış soydaşı Krişna’yı bereket şamanı olarak saatlerce anlattı. O’nun bitkilerle nasıl konuştuğunu ormanlarda onlarla nasıl yaşadığını anlattı. Kıtık gören köylülere kimi zaman yağmur, kimi zaman da mahsul bereketi bahşadığını, merhamet sahibi olduğunu anlattı. Kendisi Atman’ın yolunu tercih etmişken soydaşı Krişna’nın Brahma’nın yolunu tercih ettiğini söyledi. Özde iki yolun bir olduğunu lakin Krişna’nın yolunun kişinin kendine dışsal, kendi yolunun ise kişinin kendine içsel olarak hayat kaynağına varmak ile alâkadar olduğunu, belagati yüksek bir biçimde anlattı.

Kudret pınarı önünde konakladıkları bir gündü. Şiva diğer şamanlardan farklı olarak, kendi etrafında suyun sesi ile beraber dönerek raks ediyordu. Transa girdi. Ardından da bağdaş kurup oturarak murakabeye daldı. Asıllar âleminin meleklerini seyrediyordu. Uzun bir süre böyle kaldı.

Dalınca sonra yoldaşlarıyla konuşmaya başladı. Kendisinin uzun ömürlü, sular üstünde evler, kayıklar yapan, su altında saatlerce yaşayabilen bir halkı olduğunu belirtti.

Uzun konuşmanın ardından büyük şamanlar toplantısının yapılacağı yere varmak için Rah’a buluşma yerini sordular. Rah kuru bir toprağa oturdu. Avuçlarını ayaklarıyla beraber toprağa koydu. Avuç ayalarıyla, toprağa basan herkesi duyuyor ve iç görü olarak görüyordu. Kudret pınarının sularıyla beslenen bereket ırmağını takip ederek tanrılar vadisinde buluşacaklarını toprak meleklerinin kaderinde göstermesiyle, gördü.

Ateşten beslenerek kuvvet bulan, illüzyon yapabilen, görünmezlik zırhına bürünen Ayzer sevimli bir kişiydi. Suya hükmeden Şiva ile hemen dost oldular. Bereket ırmağını takip eden yiğitler, ateş ırkı olan Şamamoların büyük savaşlarından sonra terk edilen tanrılar vadisine geldiler.

Bu vadi.

Yüzlerce sene evvel yapılmış, yirmi sene süren savaştan sonra büyük meydan, rüzgârın sesini barındırıyordu. Sıra dağlarla çevrili, kızıl toprağa sahip, ürkütücü olduğu kadar çekici, güzel bir yerdi. Azamet kokan bu yer, bütün heybeti ile korku uyandırıyor.

Erkân bir an düşündü. Yaptıkları bu seferde, yaşadıkları mekânlar ve olaylar gönül âlemlerinde bir şeylere karşılık geliyordu. Acaba burası neye karşılık geliyordu? Bu soruyu beden kulağıyla değil can kulağıyla duyan Ayzer, acılarla, zulümle ve büyük savaşlarla dolu ateş ırkının yaşamını; su, toprak ve hava ırklarının nasıl zulümlerden köleliklerden geçtiğini; ateş ırkına karşı çaresizliklerini anlattı. Hâlâ zulüm eden ateş ırkı evladı Adenlerin olduğunu söyledi.

Milyarlarca ateş ırkı evladının öldüğü büyük savaşlarda dünyadaki birçok canlı mahlûkat neslinin de tükendiğini söyledi. Büyük güçlere sahip kara cinlerin kralının suikasta kurban gitmesinden bahsetti. Bu suikast sebebiyle cin klanlarının savaş lordlarının karşılaştıkları meydanın Tanrılar vadisi olduğunu; bu vadinin de cin klanları arasında yapılan büyük savaşın başlangıç yeri olduğunu söyledi. Anlatımına devam etti.

“Savaş lordu kral cinler hak arayışında bulunan kara cinlerin yeni kralını yalnız bıraktılar. Heybetli, hırslı ve sinsi kral, tanrılar vadisinde hepsine savaş ilan etti. Aslında kendi babasını kendi elleri ile öldürmüştü. Böylece anlaşılmadığı, kendisini hep horlayan babasının yerine kral olacağı gibi suikast bahanesiyle de diğer cin krallıklarına savaş açabilecekti.

Savaş çıktı. Ucu bucağı görünmeyen ordulara sahip cin krallıkları ikiye bölünmüştü. Siyah ve kırmızı renkte olanlarla sütlü kahve, gri ve beyaz

renkte olanlar düşman gruplar olarak birbirlerini vahşice öldürdüler. Gönül âleminde vicdan, sevgi ve merhamet vahşice öldürülmüştü. Hayatta kalanların kin, nefret ve hasetten başka hiçbir şeyleri kalmamıştı. Ruhları ölmüş birer vahşet abidesiydiler.

Büyük savaştan sonra dağılmış olan cinler, kendi içlerinde krallıklar kurarak tekrar toplandılar. Her krallık kendi yurdunu bildi. Senelerce savaşmadılar.

Uzun seneler sonra büyük cin kabileleri, nur göğü semasında kendilerine yasaklı kılınan bölgede bulunan, beyaz kanatlarını çırpıkça mavi nur yayan melek Riroil'i gönül âleminin aşağısı olan yeryüzüne alaca bir geyik şeklinde ölümlü kılığına girdiğinde katletti. Melek Riroil'in özü olan, korumakla sorumlu olduğu, nur saçışıyla merhamet, vicdan, sevgi yayan ağaç melek böylece bir sıfatlarını kaybetti. Bu katliamdan sonra gök ehli melekler, merhametlerini yeryüzündeki vahşi cinlerden esirgedi.

Riroil merhametinden dolayı, sevgi ve merhamet sunmak istediği cin ırkına meleke vermek niyeti ile Anra'dan izin alır. Gerekirse bu uğurda ölmeği yeğler. Anra onun isteğini kabul eder.

Efsaneye göre Riroil öldürülürse eğer insanların gönüllerinde meleke olarak daim olmayı diler. Anra bu dileğini de kabul eder. O böylece vicdan ve merhametinden dolayı ölmeyi dahi göze alarak sevgi dağıtmayı görev edilenlerin ilk temsilcisi olur.

Sevgiyle işleri olmayan zorba cinler, “sevgiyi katletmeyin” diyen şamanlarını dinlemezler. Yeryüzüne ölümlü olarak gelen meleği, gök gözcülerinin görüp haber vermeleri üzerine bu vadide katlederler. Rabb Anra'nın intikamı da çok büyük olur.

Gazap melekleri sarmal biçimde şiddetli nur fırtınası çıkarırlar. Vicdan, merhamet ve sevgisini katleden ne kadar cin varsa hepsini helak ederler. Geri kalan cinlere ise kıskançlığı ve şımarıklığı terk ederler.

Şimdi en az dokuz yüz senenin geçtiği bu olaydan beri yeni nesil cinlerde de vicdan merhamet ve sevgi yitirilmiş durumda. Siz

gezginciler ilahi sıfatlarla biçimlenmiş güzel yaratılışınızla kıskançlığa sebepsiniz. Nedeninizi bilmeyen cinler, sizin için büyük bir tehlike.

Can gözünüzle vadiyi çevreleyen dağların ardına bakınız. Ne demek istediğimi anlayacaksınız” dedi ve ekledi “Burası vicdanını, merhametini, sevgisini ve akliselimini yitirenlerin meydanıdır. Her neyi nerde yitirsek orada bulacağız. Burası umudumuz odur ki vicdan, merhamet, sevgi ve salim aklımızı ahlak üzeri bulacağımız, vicdanımızla dirileceğimiz yerdir.”

Şiva yiğit gençlerle beraber can gözü ile baktı. Dağların ardında cin askerleri keşif gözleminde bulunuyorlardı. Her krallığın askerleri bir cepheyi tutmuş seyirdeydiler. Bilinmezlik dağlarının ardından gelen cin şamanlar, dağlar arasındaki vadiye açılan kudret yolundan gelen Varoraların tüysüz bir ırkından gelen şamanlar, Tanrılar vadisine girdiler. Genç yiğitlere doğru yürüdüler. Arkalarından toplantıdan haberdar edilen şaman Hio ve Dırvan da ayrı ayrı nurdan bir kapıdan geçerek görünür oldular. Sevgili dostların görünmesiyle Rah ve Mua’nın gözlerinden sevinç okunuyordu.

Siyah cin Ayzer geride duruyordu. Diğer şaman cinler, yiğitleri koruma altına almaları gerektiğini söylediler. Gönül âleminin dile gelen diğer şamanlar, bu görüşte hemfikir oldular. Şamanlar el ele tutuşarak halka yaptılar. Geçmiş şamanların ruhlarını da çağırdılar. Krişna, Vişnu, Tesa bunlar içinde en büyüklerdendi. Tanrılar vadisi şaman ruhlarla doldu. Şamanlar doğanın bütün kuvvetlerine hüküm verebilme ve onları kullanabilme yetisini yiğitlere nur akışıyla aşıladılar.

Tanrılar vadisi şamanlardan salınan nur ile aydınlandı. Bu nuru gören gözcü cinler krallıklarına çekilip haber verdiler. Krallar, şamanlara ve yiğitlere bir şey yapamayacaklarını bildikleri için hasetle uzaktan takip edilmelerini emrettiler.

Nur akışının şiddetinden bayılan gençler, gözlerini açtıklarında Şiva’nın yanında su kabilesinde buldular kendilerini. Üçgenimsi oval başları, kulak arkasındaki solungaçları, devasa boylarıyla, çekik ve iri gözleriyle,

koltuk altlarından kaburgalarına kadar olan yüzgeçleriyle balık insan Adenler kendilerine bakıyorlardı.

Balık insanlar boyca uzun cüsseli yapıya sahiptiler. Hepsi otuz yaşlarında görünüyordu. Şiva “sizi bana emanet ettiler, uzun bir süre beraberiz” dedi. Gençler ayağa kalktı. Ağaçtan yapılmış su evlerinin üstünden geçtiler. Erdem deniziyle ömür ırmağının birleştiği bir yerdeydiler. Yalnızlık ormanının önündeki kıyıda denize baktılar. Durgun erdem denizi bütün güzelliğiyle yürekler huzur katıyordu. Bir taraftan da alabildiğine güzel deniz onlara bulundukları durumu unutturmuştu.

Gençlerin dikkat ettiği ise her ırkın dişilerinin göğüslerinin açıkta, görünür olmasıydı. Bunu Hanif “toplumsal şeriat anlayışı koşullara ve kabullere göre değişiyor olsa gerek” diyerek dile getirdi. Bu görüşe Erkân da “doğru bir tespit” diyerek destek verdi.

Şiva’nın güzel sesi onları uyandırdı “Gelin, takip edin beni”. Kemâlât ve selamet yolculuğunda yorulan gençler savaşımlara, zulüm ve ölümlere doymuş bu gönül âleminde aradıklarını bulamayacaklarının düşüncesinin verdiği yılgın bakışlarla Şiva’yı takip ettiler. Bir taraftan da Rah, Mua ve Ayzer’i merak ediyorlar, bir taraftan da “Neredeydiler? Ne olmuştu bayıldıktan sonra onlara?” diyerek kendi aralarında fısıltılı biçimde konuşarak yürüyorlardı.

Dostları Şiva uzun bir yürüyüşün ardından onları ömür ırmağının her daim taze kılan kaynağına getirdi. Saf tertemiz sudan alınca eline, eli mavi renge büründü. Ömür ırmağının gençlik pınarının suyu, elinde ışık saçar oldu. Işık saçan bu suyla tazelenmek için önceden varlık elbiselerinden soyunmaları gerektiğini söyleyen Şiva, onları tek tek yıkayarak kutsadı. Bedenlerinin yenilenerek tazelendiğini hisseden yiğitler, huzur ile beraber tatlı bir uyku haline girdiler.

Gençlik pınarında, ömür ırmağında göz açıp kapayıncaya kadar uykuya daldılar. Şiva onların etraflarını efsunlayarak saklama ve koruma tılsımı yaptı. Onlarca sene yiğitler uykuda kaldı.

Genç yiğitler gençlik uykusundan, Şiva'nın uyanış kavalının derin ve acıklı sesiyle uyandılar. Otuz üç yaşında, saçları ve sakalları uzamış olarak uyandılar. Bağdaş kurarak oturan Şiva “büyük ruh Krişna'yı çağırdım, o gönül âleminin yalnızlık ormanında özden gelen bereketi yitirmişlere Brahman'la bereket katar” diyerek yiğitlerin yılgın hallerine ayna oldu.

Büyük ruh Krişna sevgi ve aşk nuru olan mavi bir nur yayarak beyaz tenli, uzun siyah saçlı, yakışıklı bir insana çok benzeyen Şilalalı bir Aden olarak görünüyordu yiğitlere. Krişna elleriyle dokununca tek tek kalplerine, yiğitler aşkın rahmet bereketiyle doluyordu. Gönülleri aşk ile tazelandı, yine ellerini göğüs hizalarında birleştirerek Krişna'ya teşekkür edencesine selam verdiler. “Brahman hep sizinle” dedi Krişna.

Mevcudatı göstererek “gölgeler vadisinde suretler hilesine aldanmayın. Her an değişir hile; hile kuran, hilede kendini sırlayan, diriliğin kaynağı olan, başkasıyla sebebini bulmayan, varlık sebebi kendinde bulunan, varlık elbiselerinden soyunarak bulunur yalnızlık ormanında.” Krişna mavi nur ile örtülü beyaz teniyle yalın çıplaklıkta konuşuyordu yiğitlere. “Yalnızlık ormanında Brahman istençlerime cevap verdi; mevcudat ağacının dalları, O'nun lütfuyla her daim yetişen el oldu bana; yalnızlık ormanında Onunla her konuşmamda dostum olunca Brahman, yalnızlık ormanı muhabbet ormanı oldu bana.”

Şefkat dolu bir bakış ile onlara baktı. Şiva'ya dönerek “Yersebut geldiğinde ayrılık vaktidir” dedi. Bu sözleri anladığını ima ederek başını eğen Şiva, yiğitleri köye götürdü.

Çevre köylerden Şiva'ya gelen Şilalalılar, beklemekteydiler. Şiva onlara duada bulundu. Eli kudret pınarıydı. Elinden salınan nur sebebiyle ılık saçmaya başlayan su ile onları yıkadı. Şiva onları diz kapaklarına kadar gelen sığ suda kutsarken, Şilalalıların beyaz teni mat ve soğuk yeşil bir renge dönüşüyordu. Şiva'nın teni ise açık mavi renge dönüşerek değişiyordu. Şiva erdem denizinin sığ sularında genç yiğitleri de kutsadı. Gönülleri her türlü kötü niyetten uzak, ihlâsla doldu.

Günler yeni günlerle, seneler ardı sıra gelen senelerle peşi sıra bir devir teslim zincirinde birbirine bağlı olarak bir sürecin parçası mahiyetinde gelip geçti. Yiğitler beş yüz sene boyunca yaşlanmak nedir bilmeden ırk, ırk, kabile, kabile gönül âleminin Adenlerini ziyaret etiler.

Hio ve Rah'ı bir cin saldırısında kaybettiler. Fedakâr Rah, çocuklarının saklandığı yer bulunmasın diye cin ordusundan kaçarken sırtından ok ile vurularak öldürüldü; cesedi ise paramparça edildi. Cinler şaman Dırvan ve savaşçı Mua'nın yerleşim yerinin saklanma tılsımını bozmuşlardı. Yapılan savaş sonunda cin ordusu da büyük kayıplar verdi. Zafer cinlerindi. Yitlerin dostları şaman Dırvan ve savaşçı Mua öldürüldüler.

Dostlarına olan muhabbetleri sebebiyle, onların yaşadıkları harabe edilmiş doğanın izlerini sakladığı yerlerden her geçişlerinde göz pınarlarından sevginin hatıralarını anış yaşları dökülürdü. Büyük yıkımdan sonra toparlanan ateş ırkı, geniş yaşam alanlarında şehir hayatı yaşamaya başladı. Sayıca kalabalıktılar. Gönül âleminin güzel bahçelerinde, kendilerinden başka zeki varlıklara tahammül edemeyen cinler diğer Aden ırklarını ya yaşam alanlarından sürerler ya katleder ya da ihtiyaca göre köleleri yaparak zulüm ederlerdi. Onlarla çocukların oyuncaklarla oynadıkları gibi oynarlardı.

İnsanlığın ilk adayları Adenler, gönül âleminin seyrinde öyle zor bir süreçten geçiyorlardı ki yaşadıkları ne bulundukları zamanda ne de sonrasında anılası şeyler değildi. Acınası yaşamlarında kutsalları olan şamanlarını dahi katlettikleri olurdu. Bu hususta cin Adenlerin ellerine su dökecek bir Aden ırkı daha bulunası değildi.

Böylesi bir devri yaşıyordu yiğitler. Ayzer'den de haber alamıyorlardı. Seyahatleri sırasında gizli ve ani baskınlar düzenleyen cin klanlarına karşı, doğa kuvvetlerine aşkın melekeleriyle savaşıyorlardı, galip geliyorlardı.

Uzunca bir keşif seyahatinden sonra, erdem denizine dönen yiğitler gençliklerinin tazeliğinden hiçbir şey yitirmeden yaşıyorlardı. Yaşadıkları seneler içinde, garip oldukları bu âlemde yalnızlık

ormanının ömür ırmağı kenarında konaklamak onlara huzur ve mutluluk veriyordu.

Beş yüz sene içerisinde Varoralar, Tanurlar, Şamamolar ve Şililalılar içinde birçok arkadaşları oldu. Seneler boyunca kendi zamanlarına dönmeyen, efendilerine kavuşmanın ayrılık ateşiyle yandılar. Derinlere dalan gözlerinin hâli hasretin buram buram kokusunu yaydı.

Koruyucu Şiva, beş yüz sene yiğitler için bir baba gibiydi. Yalnızlık ormanına her zaman yaptıkları gibi yoga yapmaya gittiler. Şiva ve etrafını saran yiğitler oturarak yogaya daldılar. Ruhları aynı nur düzeyine varınca, Şiva göz kapaklarını kaldırdığı anda yiğitler de aynı biçimde gözlerini görüğe açtılar.

Şiva pek sevdiği yiğitlerle ellerini önde birleştirerek, başını eğerek selamlaştı tek tek. Beraberce erdem denizine doğru yürürlerken Şiva, “dün bir rüya gördüm” diyerek başladı söze. “Büyük bir ruh göründü bana. Evlatlarımı Yersebut’a teslim et dedi, onu bekliyorum şu an.” Bu sözler üzerine ayrılığın habercisi iki damla gözyaşı döküldü göz pınarlarından.

Sahiline vardıkları erdem denizi üzerinde görünüyordu aslan melek Yersebut. Gelecek ve geçmişin bilgisine sahip ilahi emirlerin dağıtıcısıydı. Erdem denizinin içinde de yaşayabilmeyi öğrenmiş olsalar da yiğitler üzerinde yürümeyi tercih ederek Yersebut’a doğru ilerlediler. Şiva ile yolları, vedalaştıktan sonra ayrıldı. Gençleri balık adam, kadın ve çocuk Şililalılar erdem denizinin sığ sularına kadar yüzerek uğurladılar. Daha fazla gidemeseler de bu denizde sığ suların huzur dolu esenliği onlara yetiyordu. Ayrılırlarken Şiva, Krişna’nın ayrılığı haber veren sözünü hatırladı. Yüreğini yakan bir acıyla Brahman’a sığınarak, kendi etrafında dönerek raks etti.

Yersebut ve yiğitler erdem denizini yürüyerek geçtiler. Yersebut onlara “bu erdem denizi, doğayla ilişkilerinde sulhu bulan, sulhta Rabbe varan şamanların denizidir. Bu âlemden de kendinizle ve yaşadıklarınızla sulhu bularak geçmeniz gerekir; daha büyük erdem denizleri de var” dedi.

Vardıkları kudret ırmağını takip ettiler. Büyü ve tılsımların yapıldığı yarısı aydınlık yarısı karanlık olan sihir ormanının aydınlık etrafında yürüdüler. Dile gelen Yersebut “niyetleri iyi olanların yolu aydınlık olur, niyetleri kötü olanların yolu karanlık olur; kim ki niyeti güzel olarak maddeyle sihir yapar, meleklerin muhabbetiyle tesir eden nüfus edici güçlerini kendisine hizmetçi olarak bulur” dedi. “Kim ki niyeti kötü sihre bulaştı, meleklerin lanetiyle beraber yurdu cehenneme her sihriyle daha çok yaklaştı; meleklerin gücü kahr ile onlara döndü; siz siz olun sihir ormanının aydınlık tarafından yürüyün”.

Hanif “neden bu ormandan geçiyoruz, uçsaydık da bu ormana hiç uğramasaydık olmaz mıydı” diye sordu. “Güzel yol sahibisin sen; bil ki veliyullahın riyazet ve zikirler sonucu havas ilminde melek davetleriyle türlü türlü tasarruf biçiminde âlemlere keramet olarak tesirlerde bulunmaları da bir sihirdir. Önemli olan bu sihir kuvvetini Cenabı Hakk’ın izniyle kullanmaktır. Ayrıca güzel niyet ve amellerde, hak olan işlerde, hevâ ve zanna uymadan kullanabilmektir” diye Yersebut cevap verdi Hanif’e.

Bu cevabın ardından Erkân sordu “peki, kaç türlü sihir var”. Yersebut yürüyüşü durdurarak arkasından sağ yanında kendisini takip eden gence dönerek cevap verdi “maddenin tabiatı kullanılarak yapılanların dışında nurun tesiri ile yapılan sihirler de vardır. Saf nurla yapılan sihir gerçeklik taşır. Evliyanın havas ilmi dediği bu sihri, güzel ahlak sahiplerine Rabb ikram eder. Maddenin tabiatı kullanılarak yapılan sihir ise yapanın niyetine göre iyilik veya kötülük büyüsü olarak etki taşır. Rabbin müsaadesi olmasa, bu sihir tesir etkisi göstermez”. Dönerek yol istikametine baktı ve yiğitlerle yürüyüşe devam etti.

Tanrılar vadisine geldiler. Yiğitler beş yüz seneden beri buraya hiç uğramamıştı. Kral cinler, Yersebut’un gönül âleminin aşağısına indiğini, gözcülerden öğrenmişti. Klanlar koruyucu askerleriyle beraber tanrılar vadisinin dağlarına gizlice kamp kurdular.

Yersebut yiğitlere tanrılar vadisinde konuşmaya başladı. “Şamanlar halkları gözünde kimi zaman bir tanrı kimi zaman da öldürülmesi gereken bir şarlatan oldular. Şamanlar gönlün aşağı âleminde, doğanın

hükümlerini kendilerine kattılar. İradenin doğa üzerindeki egemenliğinin saltanat yolunu açtılar. Rahman olan Rabb onları, iradesinin doğa üzerinde eril kuvvet olarak belirmesinde, kendisinin görünüşe gelmesinin aracısı olan yıldızlar yaptı. Hepsi Rabb ile kuvvet bulup iradeyle sihir ormanına birer ağaç dikti. Cenabı Allah böylece doğaya, Adenlere secde etmesinin buyruğunu verdi” diyerek fikren aydınlatıcı sözler söyledi.

Bu beyanı dinleyen yiğitlerden Sıddık “neden burada olduğumuzu anlamadım. Adenlere bütün tabiat, Âdem nebiye ise asıllar âleminin bütün melekleri secde etmişti. Böyle ise eğer büyük şamanlar uzun zamandan beri yerlerine kimseyi yetiştiremeden öldürüldüklerine veya öldüklerine göre Âdem nebinin gelişi yakındır. Kim bilir belki de bu ana şahit olacak kullar olarak buraya getirilme şerefine erdik” dedi.

Fetih kardeşinden müsaade alarak konuşmaya başladı. “Âdem babanın göklerden gelişi gerçekleşirse, asılların secdesinin sonucu olarak gölgeler vadisinde her ne varsa, Âdem nebiye secdesi hak olur. Bu âlemde devran Adenlerden insana devir olur. Büyük fethin kapıları açılmış olur”.

Kerem Ali Can söz aldı ve “Kardeşlerim böyle ise babamız Âdem nebiyle beraber bozguncu Şamamolar bu güzelim gönül bahçesini, ona yurt etmemek için ellerinden geleni yapacaklar” dedi.

Onun korunması için önlemler almak gerek dendiğinde Ferit dile geldi ve “korkacak bir şey yok, gönderen her işi hikmetiyle hazır kılmıştır” dedi.

Erkân da uyarıcı bir ses tonuyla “evet şüphesiz öyledir. Bizler de Rabbin hikmetinin bir parçası olarak, gerekeni yaparız” dedi.

Yersebut sevgi ve hayranlıkla insanoğlunu dinliyordu. Tanrılar vadisinde söylenenlere uzaktan şahit olan kral cinlerin yüreğine haset ateşi düştü. Yiğitler tanrılar vadisinde konuşurlarken uzaktan kendilerine doğru gelen kara bir cin fark ettiler. Tanrılar vadisini keyifle seyrederek yürüyen cin, yiğitleri görünce bedeni ışık oldu da bir anda yanlarına vardı.

Gelen Ayzer'di. Bilge cin yiğitlere selam verdi. "Atanızın yere iniş zamanına denk geldiniz" dedi. "Sen nereden biliyorsun" diye sordu Erkân. Ayzer "Belli ki Azazil, Âdem'in halk edilişinin hikmetini kavrayamadı. Onu nur göğü semasında değil de nur göğünün aşağı âleminde alt edeceğinin zannına kapıldı, Âdem'e yasak meyveden yedirtti. Böylece Âdem ile eşi Havva'yı gönül âleminin aşağı yerinde alt ederek, ateşten halk edilişi sebebiyle üstünlüğünü ispat etmeye inat etti. Nice cin tayfasıyla Âdem'in indirilişini bekler oldu" diye cevap verdi.

Erkân "kadim dost, bu sorunun cevabı değil" dedi. Ayzer de ona bakarak "o tayfanın içinde senelerce kaldım, bu bilgiye vakıf olduktan sonra aralarından ayrıldım" dedi. Cin dostlarının bu sözleri üzerine yiğitlerin gönüllerinde şüphe uyandı. Dostluklarının hatırına Ayzer'e karşı bir şey demediler. Bunu sezen Ayzer, kırmızıdan başlayarak sütlü kahverenginde bir ışık huzmesi oldu. Uzun, heybetli, ulu bir cine dönüştü. Bunlar olurken yiğitler önce korksalar da Yersebut'un sakinliği sebebiyle gönüllerinde emniyetin rahatlığı belirdi.

Ayzer'in dönüştüğü cin şekli belli ki asıl biçimiydi. Yersebut hariç hep bir ağızdan yekvücut "sen kimsin" diye sordular. Ayzer "gerçek ismim Şamil, Şamamoların ilkiyim. Rengimden olan kavmimin cinlerinin kralı, ulusu, kutsalıyım. Benden korkmanıza gerek yok, ben adil biriyim. Anra beni yaratırken azamet ve adalet vermiş olsa da ateşten yaratılan kardeşlerime celalinden gazabı hak gördü. O'nun kudretine karşı durulmaz. Bu yer gönül âlemi olmadan, kor ateş misali iken yaratıldığımdan beri O'nu bu âlemde gerçekleştirdikleri üzerinden seyreder oldum. Sizden kimliğimi sakladım diye kınamayın beni, Şamil olarak size görünemezdim. Ateş ırkının içinde bana düşman olanların sayısı çok fazladır. Onların çokluğundan ve zulmünden kendimi koruyabilsem de size yardım etmekte çaresiz kalabilirdim" diyerek özrünü sundu. Milyonlarca senedir yaşayan Şamil, küre-i arzın canlı tarihi olarak yiğitlerin karşısındaydı.

Hazreti Pir'den daha önce ismini duymuş olsalar da tanışmak nasip olmamıştı hiçbirine. Sevimli ve şakacı Ayzer gitmiş yerine azamet sahibi Şamil gelmişti.

Kral cinler Şamil'i görünce korkarak geri çekildiler. Daha önce Ayzer kılığında içlerinde yaşadığından dolayı küfürlerle ona karşı kin beslediler. Ayzer, tek başına ordulara karşı gelebilecek bir güce sahip olduğundan, yanlarındaki adamlara rağmen tanrılar vadisinde bulunmalarından dolayı korkar oldular.

Vadinin ilerisinde Şamil'in evlatlarından oluşan yüz binlerce cin onu bekliyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar bir sürede, onlara yaşadıkları şehirlere dönmelerini söyleyip geri geldi. "Benden bir isteğiniz varsa söyleyin" dedi. Hazreti Pir'in erenleri bir şey istemediklerini, Âdem nebiyi tanrılar vadisinde bekleyeceklerini söylediler.

Âdem nebi, dünya toprağından nur göğünün cennet bahçesinde kudret eli ile yaratılmıştı. Yetmiş bin sene cennette yaşadıktan sonra aşağı âleme, gölgeler vadisine indiriliyordu. Kimilerine göre günahın acı sonucu, kimilerine göre ilahi emre itaatsizliğin sonucu olarak sürgün, hapis cezası, kefarete için gönderilmişti yere. Kimilerine göre ise Cenabı Allah'ın kendisini, en güzel kıvam içinde sıfat ve isim belirimleriyle aşağı âlemde görünüşe getirmesinin temsili için inmişti yere.

Gençler tanrılar vadisinde beklerken, Yersebut konuşmasına devam etti "buraya getirilmenizin sebebi bu vadinin helak olmasını görmeniz içindir. Artık şaman kültüründe doğan ilahların, gerçek kudret sahibi olmadıklarını bilmenin vaktidir. İlahların ilahından başka kudret sahibi olmadığını öğrenmenin vaktidir. O Allah ki ilahlara aşkındır, O'nun zatının teklüğündendir ki O'nun katında başka ilah da yoktur."

Yersebut'un konuşmasından sonra tanrılar vadisinin zulüm sıra dağları, zan tepeler ve Hakk'tan gayrı kalarak nefislerine zulmeden zalimler yerle bir edildi. Vadi sınırlarının, hadlerinin başlangıcı olan koca bir yarıkla ortadan ikiye ayrıldı. Hadler yarığıyla beraber karanlık ve aydınlık olarak iki veçhe kazanan tanrılar vadisine Yersebut, vicdan vadisi ismini verdi. Ardından da ekledi "ne zaman iyilik hâkim olur,

gönül âleminin aşağısına, karanlık aydınlık olur. Ne zaman ki kötülük fazlasıyla hâkim olur gönül âleminin aşağısına, aydınlık veçhe dahi karanlık olur. Gönül âleminin maneviyatına kör olanlar da iblislere cehennemde yoldaş olur” dedi.

Milyarlarca senenin tecrübesiyle Ayzer kılığında görünerek tanrılar vadisini yeni başlangıcın yeri olarak belirten Şamil, sözünde yanılmamıştı.

Gönül âleminde vicdan meydanının kuruluşuyla beraber mahşer misallendirilmişti. Mahşerini vicdanında bulanlar, insanlık kitabını okumanın başlangıcına yetişmişlerdi.

Âdem inmeden önce tanrılar vadisi olan yer, iyilik ve kötülüğü gösteren saat misali aydınlık ve karanlık veçheleriyle hiçbir tümseğin bulunmadığı düz bir vadiden ibaret vicdan meydanı oldu. Gökte önce nurdan anafor, ardında da nurdan bir halkaya dönüşen kapıdan gelen hesap melekleri vicdan meydanının aydınlık yüzünü kuşattı. Vicdan meydanının karanlık yüzünü ise uçan, yürüyen, sürünen kara ve füme renkli iblisler kuşattı. İyiliğin aydınlık olarak yağdığı bu meydanda karanlık taraf aydınlığa bürünürken iblisler ölecek, melekler saf tutacak, kötülüğün karanlık olarak yağdığı vakitlerde ise aydınlık taraf karanlığa bürünürken hesap melekleri iblislere lanet halkası vurarak göğe yükselecekti.

Vicdan vadisi insanlar için yaratılmıştı. Cenabı Allah “insan bu vadiden geçmeden kemâlât ve selametini bulamayacak” diye şart koşmuştu. Yiğitler vicdan meydanına girdiler. Varlık elbiselerinden soyunup oldukları gibi aydınlık veçhede durdular.

Kuvvetli ve beyaz kanatlı hesap melekleri yiğitlerin üzerinde uçuştular. Yiğitler bütün günahlarıyla, yedullah olan hesap meleklerinin ihsanıyla yüzleştiler. Gönülleri günah ve gaflet yükünden, Cenabı Mevla’ya sığınarak ihlâsla tövbe etmeleriyle boşaldı. Tövbe etmenin huzuruyla yağın nurdan rahmetle vicdan meydanının karanlık veçhesi de aydınlandı. İblislerin ölü cesetleri, hadler yarığından yokluk deryasına atılıyorlardı.

Gök semada Cebrail göründü. Beyaz kanatları nurdan bir el oldu. Hadler yarığının üzerine nurdan, kardan da beyaz bir terazi koydu, terazinin bir kefesinde haklar diğer kefesinde zulümler vardı. Zulüm siyah duruyordu.

Cebrail seslendi. “Bu vadiye bundan böyle adaletle iş görülür. Her nefis vicdan meydanında hesaba çekilir. Niyetleri vicdan terazisinde tartılır. Yaptıkları ile de yüzleştirilir. Hesaba girenlerin hak kefesi ağır basar. Girmeyenlerin ise zulüm kefesi ağır basar. Bu meydanda kişinin durumuna göre ya rahmetten aydınlık nur yağar ya da gaflet ve günah karanlığından kör eden zulüm yağar. Böylece vicdan meydanı, aşağı âlemde her insanın uğrak yeri olur.”

Şamil söylenenlerin muhatabı gençlerle beraber olanları müşahade ediyordu. Cebrail’i duyan yiğitler bu meydandan, kuşatıcı melekler sebebiyle çıkışın olmadığını gördüler.

Cebrail’e Ferid’in diliyle ortak dilde sordular. “İyilik ve kötülüğü gösteren saat misali olan bu meydandan nasıl çıkılır.” Cebrail de onlara hadler yarığının üzerinde duran büyük beyaz teraziyi, devasa kanadıyla gösterdi. “Bu terazi karalara bürünürse, iblislerle beraber varlığın yitirildiği yokluk çukuruna düşersiniz. Zulmet tarafındaki kefedeki gaflet ve günah zulmetini aydınlığa çevirirseniz ve terazi şu anda görüldüğü gibi beyazlara bürünürse bu vadi iblislerden ayıklanır. Sizler de hesaptan beri, Hakk’ın rahmet nuruyla af edilmiş, günahlardan arınmış olarak varlığınıza sükûnet bulursunuz. Sükûna kavuşan, varoluşlarından ve mevcudiyetlerinden razı ve mutmain olarak bu vadiden çıkar” dedi.

Yiğitler, bu âlemde bu kadar zulüm varken nasıl vicdan vadisinden çıkılabilir ki, zulmün aydınlığa döndüğü an hangi andır ki diye kara kara düşünmeye başladılar.

Tövbe bu vadiye huzur ve aydınlığı bulmak için yeterliydi. Bu vadiden çıkmak için ise başka bir manevi ihsan gerekirdi.

Ferit “Yersebut, Âdem nebiyi görecek miyiz?” diye sordu. Geçmiş ve geleceğe vakıf Yersebut “evet, göreceksiniz” diyerek cevap verdi. Ferit

“o zaman buradan çıkacağımızın müjdesini almış bulunduk, nasıl çıkacağımız ise bir muamma” dedi.

Bunlar yaşanırken gönül âleminde, Mehmet Efendi üç boyutlu görüntüye bakarken dayanamadı. Yiğitlerin durumuna merhameti ağır basarak bakıyordu. Sesleniverdi fısıltıyla karışık bir ses tonunda. “Kardeşlerim; peygamber efendimizin güzel ahlakından olan hüsnü zan ile bakın yaşadığınız her türlü olaya. Ayrıca güzel ameller Cenabı Allah’a hizmet amacıyla yapılırsa eğer, ibadet olur da kötülüğün karanlığını giderir. Kişi sonradan edindiği ve varsaydığı, hakikatine örten ne varsa ondan soyunarak fakr olursa eğer ne verilirse verilsin kendisini, gaflet uykusunun karalığıyla/ karanlığıyla bulandırmaz.”

Hazreti Pir, Mehmet Efendi’ye “iyi yetiştin evladım” dedi. Gönül âlemi hikâyesini anlatmaya devam etti. Anlatmaya başlayınca, donmuş olan üç boyutlu holografik görüntü canlandı. Seyir tekrar başladı.

Hazreti Pir konuşmaya devam etti. “Mehmet efendinin sesini yüreklerinde duyan yiğitlerden Hanif “tamam da bu meydanda hüsnü zannı, ibadet olan hizmeti ve fakrı nasıl yaşayacağız?” diye sordu. Fetih “içimizde bu sıfatlara haiz kim varsa o, bu terazideki zulmeti aydınlığa çevirecek” diye cevapladı.

Erkân bir adım öne çıktı. “Ben hüsnü zan ile bakarım. Hakk’tan olan her işi ve her şeyi, hikmetine vakıf olabilmek için geniş kılınmış gönlümle kucaklarım” diyerek terazideki zulmet kefesine nazar etti. Gözünden salınarak yayılan beyaz nurlar, zulmün karanlığını hikmet bilgisi bakışıyla aydınlıkla çevreledi.

Kerem Ali Can da “ben katışıksız iyiliğim, her işimde Hakk’ı gözetirim, adaletle gezerim” dedi. Gönlünden akan ilham ile hareket ederek terazide bulunan, etrafı aydınlanmış olan zulmü nurlu eliyle kavradı. Böylece zulüm, karanlık aydınlık oldu.

Ferit ve Sıddık birbirlerine baktı. Sıddık öne çıktı. “Ferit ve ben kudret hazinesinde gizli gizli gezeriz. Ne alırsak alalım kimseye benlik tavrında bulunarak göstermeyiz. Kendimize eşya ile varlık vermeyiz” dedi. Aydınlanan zulüm kefesini korumak için ikisi birlikte bir nefes üflediler.

Zulümden aydınlanmış kefe bulanmayacaktı artık gaflet uykusunun karanlığıyla.

Vicdan vadisinin her an aşağı yukarı oynayan iki kefesi sabitlendi. Varoluşlarından ve mevcudiyetlerinden razı ve mutmain olan yiğitlere nurdan arayış kapısı açıldı. İçinden geçtiler.

Bir zaman sonra Şamil, yiğitlerden krallığına dönmek için müsaade istedi. Yersebut da yiğitleri takip ediyordu. Yiğitler, kemâlât ve selamet yurdunun ilk durağı olan Âdem nebiyi aradı. Her biri nur göğü semasını yokladı. Cebrael ile Mikail'in Âdem nebiyi kanatlarıyla tutarak göklerden yere, kudret toprağı olan Delhi'ye, altın sarısı renginde uzun ve dolgun buğday başaklarıyla dolu tarlanın ortasındaki ceviz ağacının yanına indirdiklerini gördüler. Âdem'in yerdeki ilk sözü "Rabbim" oldu. İnsan tarafından ilk zikrin yapıldığı, ses ile kutsanan topraklar bu yer oldu.

İki melek insan suretine bürünüp sağ elleri kalp hizasında, sol el de onun üzerinde olmak üzere "Hû" diyerek selam verdi. Ardından gönül âleminin nur göğü semasına geri çekildiler. Gençler ruh gözüyle anda seyreliyorlardı. İnce ve küçük burunlu, pembe beyaz tenli, uzun saçlı, sade ve çok güzel bir yüze sahip, yaklaşık yedi metre boyunda bir kadının da bereket toprakları olan Ürdün'e, ayrılık vadisine, Azrail tarafından indirildiğine şahit oldular. Her bir damlası bir avuç kadar olan gözyaşı döküyordu. İlk zikri Allah'a yakararak "Âdem" oldu. Hem beden hem de ruh eşi olan Âdem babadan ayrılığın acısına mı üzülsün, cennet bahçelerinden ayrılmalarının acısına mı? Bereket toprakları Havva annenin kederlenmesiyle beraber hüznü vadi oldu. Olanlara tanık yiğitler, emeğin verdiği huzura ve sıkıntıya işaret eden başak tarlasında, doğru bilgi ile kararlı olmak gerektiğinin misali olan ceviz ağacının önünde duran Âdem nebiye bakıyorlardı. Emri ilahiyi cennette yerine getirmemenin hatasıyla ağlayan atalarını seyreliyorlardı.

Anlaşılan o ki kendisinin taşıdığı gerçeğe itiraz eden Azazil sebebiyle tarih varlığı insan olarak varlık sahnesine çıktığından habersizdi. Pişmanlık ile asli gerçeğine yönelmiş olarak, eylemlerinin sorumluluk idrakini de edinmiş olarak yeniden yükselmenin yolunu bulmuştu.

İhtiyaçları sebebiyle kendini gerçekleştirecek ve emeği ile edindiklerini miras bırakacak olmasıyla miras varlığı olarak tarih yazacak insanın atasıydı. Gerçeğe itiraz ve gerçeğin tesis edilmesi ile zaman içinde ilerledikçe bulunacak olan tarih, onun ile başlamıştı. Melekeleri zemininde dil varlığı yani düşünce sahibi olarak anlam ve değer dünyası kurarak, ikinci yaratılışına etkinlik içinde katılımcı olması ile yeniden yaratıldığını da resmetmekteydi.

O tarih varlığı insanın ilk resmiydi. Gerçeğe itirazlar ve gerçeğin haykırılışı içinde tesis edilmesi ile ilerleyen ve sorunlar karşısında üretken oluşu ile edindikleri sonucunda miras varlığı olarak geleceğe tutunan insanın ilk örneğiydi. Geride bıraktıkları ile değil, önünde duranlara göre olanakları içinde yeniden kuracağı dünyaya bakılmaktaydı. Görülen o ki Azazil, secde etmediğine, bilmeyerek de olsa yardım etmişti. İnsanın karanlık yönüne işaret eder iken yazılacak tarihten habersizdi.

Koca ceviz ağacı ata babanın boyunu ancak geçiyordu. Bu esnada altı metre boyundaki Şililalı bir bayan, meleklerin Âdem nebiyi yeryüzüne indirdiğini gördü. Bronz tenli, ince burunlu, çekik gözlü, alımlı ve şirin bir yüz yapısına sahip bu bayan evvela korktu. Arkasını dönerek oradan uzaklaşmaya çalıştı. Âdem babadan yayılarak burnuna gelen, cennetin miski amber kokuları sebebiyle geri döndü.

Evvela onu uzaktan seyretti. Ata baba yaklaşık sekiz metre boyundaydı. Oval hafif kalkık üste doğru incelen güzel burnu, derin bakışlı siyah gözleri, yuvarlak hatlara sahip yüzü ve beyaz, sakalsız teniyle güzellik abidesiydi.

Rabbin nuruyla cennette yaşarken Havva Ana ile bedenleri şeffaf bir yapıda bulunuyordu. Cennetin yaşam koşullarına göre bedenleri nurdan bir güzellikti. Bedenleri nur üstüne nurdu, ıslı ıslıldı. Rabbin üzerlerinde akan nuru, âlemlerin incisi gibiydiler. Güzel bedenleri nurdan yapılmış, iffet ve hayâ elbiseleriyle örtülüydü. Gölgeler vadisine indirilmeleriyle, cennetteki nurani güzelliklerini yitirmiştiler.

Güzel yüzlü heybetli zat Şililalı bayanı fark etti. Şililalı bayan zarif, uzun ve güzel bedeniyle Âdem ataya doğru yürüdü. İrkında böylesi yakışıklı birini hiç görmemişti. Sekiz metrelik Âdem atanın karşısında altı metrelik boyu ile duran Şililalı, hayâ elbisesini cennette Hakk'ın ikramı olarak alan ve o elbiseyle krem renkli kıyafetle görünen Âdem ataya bakıyordu. Âdem nebiyi elinden tutarak köyüne götürdü.

Âdem nebi cennetten çıkmadan önce Cenabı Hakk ona üç hediye vermişti. Bunlar akıl, iman ve hayâ idi. Havva anaya ise akli, imanı ve iffeti hediye etmişti.

Yasak meyve olan bedenın cinsellik meyvesini yedikten sonraki beraberliklerinden olan erkekli dişili evlatları ise cennette, birinci gökte kalmışlardı. Diğer gökleri dahi gezebiliyorlardı. Bunlar gök ehli insanlardı, Minolardı. Nurlu görünüşleri vardı.

Yiğitler aralarında anlaşarak Âdem atayı uzaktan takip etmeye karar verdiler. Böylece görünmezlik zırhına bürünüp, sabır taşının gücüyle beraber Âdem nebiyi seyre daldılar. Şililalı bayanla köye giderken ve köyde, Âdem atanın etrafını koruyucu melekler zapt ediyordu. Önünden yanlarından ve arkasından onu bir an bile yalnız bırakmıyorlardı. Âdem ata gökten geldi, adım attığı her yere cennetin güzel kokusunu salıyordu.

Yeni geldiği bu âlemi garip bir biçimde seyrediyordu. Soyundan gelecek olanların yaptığı gibi Şililalı güzel bayanla köyünde yedi sene rıza üzeri gönül birlikteliğinde evli kaldı.

Tabiatın sunduğu meyveler ve balıklarla beslendi. Bayanın ismi Şıla idi, güzellik abidesi Âdem atayı çok seviyordu. Âdem Ata yedi senenin sonunda rüyasında Havva'yı görür görmez yola koyuldu. "Ya Rabb, bana yolumu göster, ben nefsimi zulmettim, sen beni bağışla" dedi. Devasa boyuyla ormanları vadileri yürüyerek geçti.

Aşağı âlemin koşullarına alışan Havva da otlar, meyveler ve taşlarla una çevirdiği buğdayları suyla karıştırıp hamur yaparak beslendi. Dile kolay tam yedi sene, erinden ayrı çalışarak rızkını buldu. Zarif ve güzel yaradılışıydı. Cenneti âlâda giyindiği iffet elbisesiyle, beyazlar içinde

güzellik abidesiydi. Erinin yürek acısını varlığında hissetti. O'da âlemi tarayan gözleriyle onu aradı.

Günler geçti. Rabb himmetini melekleriyle onlara sundu. Meleklerin yol göstermesiyle birbirlerini Sina dağının eteklerinde buldular. Hicazda âşıklar tepelerinde bir süre konakladılar. Birbirlerinin kayıp parçalarıydılar. Sevgiyle olan birliktelikleriyle birbirlerini tamamladılar.

Birbirlerine kavuşan âşıklar Hindistan'a döndükten sonra kırk iki sene bu âlemin iblis, ifrit ve vahşilerinden saklandılar. Saklanmalarına rağmen kendilerini koruyan meleklerle beraber, yiğitler ve nice cin tayfası da onları gözlüyordu. Bunlar olurken yiğitlerle beraber Âdem atayı uzak bir tepeden seyreden Şiva "âlemin hüküm sahibi zat geldi, etrafına yaydığı nur mavi, aynen Krişna gibi" dedi.

Yiğitler kendilerini hayrete düşürecek bir olaya daha tanık oldular. Korumucu meleklerin önünde sarışın kıvrıkcık saçlı, insan formunda, koyu krem renginde kıyafetler giyen bir zat vardı. Gök semada Âdem atanın etrafında bir ruhani olarak koruyuculuk yapıyordu. Kerem Ali Can, birebir benzediği bu zatı hemen tanıdı. "Gördüğümüz kişi peygamberlerin koruyucusu olan Şahî Velayet Ali efendimiz olsa gerek" dedi.

Ferit "doğru bildin, Hazreti Pir'in yanındayken rüyamda görmüştüm bir kere, bu o" diyerek tasdik etti kardeşini. Kanatlı, kanatsız olan beyaz ve siyah melek ordusuyla kuşatmıştı Âdem nebinin etrafını. Yiğitler gök semada, uzaktan Âdem nebiye bakan kara bir cin gördüler. Arkasında da bir cin ordusu vardı. Hanif "bu da olsa gerek ki Azazil'dir" dedi. Şiva "doğru bildin" diyerek tasdik etti Hanif'i.

Azazil, Âdem'in cennette bulunmasına tahammül edememişti. Küre-i arzda hüküm sahibi olarak bulunmasına da tahammül edemiyordu. Küre-i arzda çoğalırsa eğer cinler, bu gönül bahçesinde hükümsüz bırakılacaklardı. Haset ve tedirginlikle cin kralları uyardı. Şamil hariç hepsi sözünü dindi. Güzellik abidesi insanoğluna haset etmekten ne yapacaklarını şaşırmışlardı.

Azazil, Ata babayı uzaktan seyrederken gök semada Hakk’a duada bulundu bir gün. “Bana ömür ver, insanları Senin yolundan çevireyim” dedi. Duasını Cenabı Allah kabul etti. Ömürden yana ona mühlet, insanın yoluna da şerr hilelerle oturmasına izin verdi.

Zamanı elde tutmak mümkün mü? Öylece geçti zamanlar.

Âdem atadan haberdar olan Aden ırkları onu ziyarete geldi. Büyük şamanlar onu zulümden kurtarıcı diye gördü. Dünya zamanıyla otuz dokuz yılını doldurduğunda peygamberlikle şerefendirildi. Aden ırklarını tek olan Allah’a davet etti. Zulümden kurtulmak için kuvvetlerini birleştirmeyi tavsiye etti. Bunu haber alan cin Şamamolar Âdem nebiyle savaşmak için büyük bir ordu topladı. Şamil buna karşı çıktı; Âdem nebiye bu hadiseyi habercilerle bildirdi. Âdem nebi de diğer Aden ırklarından oluşan bir ordu topladı. Yiğitler de görünmezlik zırhıyla bu orduda hazır bulundu.

İki ordu, içinden çıkılmaz vahşet ormanı yakınındaki dehşet ovasında karşı karşıya geldi. Su, hava ve toprak ırklarından on binlerce avcı asker, liderleriyle beraber dehşet ovasının korku cephesine mevzilendiler. Yüz binlerce cinden oluşan, iblislerle, ifritlerle dolu ordu da dehşet ovasının vahşet ormanı cephesine gelmişti.

Şamil tarafsızdı. Ordusunun ve ırkının, Âdem öldürülürse Azamet-i Kibriya tarafından helak edilmesi endişesini taşıyordu. Bu savaştan uzak durdu.

Gökten gelenin, kendi aralarında kavgalı olan cinlerin küre-i arzdeki otoritelerini sarsacağından dolayı bu savaşın çıkacağını iyi biliyordu. Cin ordusunun içinde, evlatlıktan reddettiği Azazil’in hışımla orduyu tahrik eden konuşmalar yaptığını uzaktan da olsa görüyordu. Zamanında en çok sevdiği evlatlarından olan Azazil’e kızgındı. Azazil için kişisel olan bu savaşın, cin ırkının bir defa daha helak olması ihtimali sebebiyle de ona içerliyordu.

Görünmezlik zırhına bürünmüş yiğitler, hüsrana tepesinde azametle duran Şamil’e yardım umuduyla gittiler. Şamil genç dostlarına hüzünle baktı. Bu savaşı istemediğini ve karışmayacağını net bir ifadeyle dile

getirdi. Sonunda da ekledi. “Elohim neyi dilediyse onu yaşayacağım” dedi. Erkân da ona “zulmün önünde susan dilsiz şeytan gibidir, sen merhamet ve azamet sahibi adaletli kral, tercihin bunu mu?” diye sordu. Bu söze sinirlenen Şamil, Erkân’ı sol eliyle boynundan tutarak havaya kaldırdı, ardından da yere fırlattı. Hanif “yolumuz buraya kadarmış” dedi.

Sevgili dostları Ayzer’i hatırlayarak Şamil’in yanından ayrıldılar. Hüsrân tepesinden savaş meydanını izleyen Kral Şamil’in gönlünde, Erkân’ın kelimelerinin uyandırdığı acı vardı.

Cinlerin savaş sebebinin, Âdem’e olan hasetlerinden çok siyasi olduğunu biliyordu.

Siyah cinlerin kralı, ordusuyla beraber kanatlı, sivri üçgen kuyruklu iblis cinler ve ifritlerin ön cephesinde duruyordu. Savaşçılar, ellerindeki oklar, mızraklar, altından yapılmış kılıç misali büyük hançerler ve kalkanlarıyla korkusuzca bakıyorlardı.

Şamamolar milyonlarca seneden beri birbirleriyle savaşan bir ırktı. Diğer Aden ırkları ise bazı istisnalar dışında çok iyi avcılardı. Şimdi avcılıklarını en iyi şekilde gösterme zamanıydı. Karanlık bulutlarla beraber aydınlığını yitirircesine karardı hava. Gökte hava ırkıyla uçan iblisler, yerde cinlerden oluşan ifrit ordusu Âdem Ata ve ordusuyla çarpışmaya hazırlardı. Âdem ordusuna, arkalarındaki güneşin aydınlığı bulutların arasından süzülerek biraz da olsa ışıyla vuruyordu. Âdem’i çevreleyen melekler ve Şahî Velayet Ali sadece onu korumakla vazifeliydiler. O’nu korumak içinde hazırda bekliyorlardı. Öğleye doğru cin ordusunun saldırısıyla savaş başladı.

Başlı görünse de sonu görünmeyen ordu, kulakları sağır edecek tiz bir sesin bağırtiları içinde saldırıyorlardı. Hazreti Âdem dehşet verici bir manzarayla karşı karşıya kaldı. Çaresizliğe düştü. Dehşet ovasındaki cesaret ağacını kökünden söküp, köklerinden tutarak sağa ve sola savurmaya başladı.

Büyük bir cesaretle Aden ırkları bütün becerileriyle cin ırkına saldırıyorlardı. Her iki tarafta büyük zayıat veriyordu. Cin ordusuyla

kahramanca çarpışarak kendilerini savuruyorlardı. Âdem ordusunda savaşan Şililalıların boyca heybetli, Varoralıların bedence kuvvetli ve dayanıklı, Tanurların ise uçuş yetileri ve iyi avcı oluşları avantajlı taraflarıydı. Bu avantaja rağmen cin ordusunun sonu gelecek gibi görünmüyordu. İki gün hiç durmadan süren savaşın sonunda cin ordusu geri çekildi. Bir süre sonra stratejilerini değiştirmiş olarak tekrar savaşmaya başladılar. Bu defa kendileri kadar kalabalık olmasa da sayıca çok olan Âdem ordusunu vahşet ormanına çekip, dehşet ovasında çember içine alarak kuşattılar.

Âdem ordusunun üzerine her taraftan yağmur gibi yağdılar. Ali ve meleklerin koruması altında bulunan Âdem'e ulaşamıyorlardı. Âdem nebinin ordusunu, canlı bir tek kişi dahi kalmayana kadar katlettiler. Savaş meydanı cesetlerle doluydu. Cin ordusunun kralı Âdem'e doğru yürüdü. Koruma altında bulunan Âdem Ata'yı "bir gün seni de geldiğin yere göndereceğim" diyerek tehdit etti.

Savaş altı gün sürmüştü. Âdem nebi bu savaşta, beraberinde bulunan oğullarından birini de kaybetmişti. Cin kralın söylediklerini duymadı bile. Dehşet ovasından, vahşete tanık olan gözlerle oğluna bakıyordu. Bilmediği bir şey vardı. Cin ordusu savaş esnasında dehşet ovasında bulunmayan, gönül âlemindeki diğer Adenleri de katletmişti.

Bazıları tabiatın geniş bağrına kaçarak, saklanıp kurtulmuşlardı. Kalanlar bir elin parmaklarını geçmezdi. Âdem son bir defa, keder içinde savaş meydanına baktı. Kudretini bulduğu, indiği ilk topraklara geri döndü. Şila ölmüştü. Soykırım olan bu katliamı önceden bilen Şamil, Âdem nebinin eşi Havva'yı ve ondan olan üç çocuğunu ayrıca Şila'dan olan çocuklarını birkaç Şililalıyla beraber kurtarmıştı. Gönül âleminde Adenlerin, cinler hariç soyları kırılmıştı.

Yiğitler gönül âleminde görünmezlik zırhları içinde kahramanca çarpışmalarına rağmen, yenilgi sebebiyle dehşet ovasında yıkılıvermişlerdi. Cesetlerle dolu bu vadide tarifi zor acılar içindeydiler. İnsan olabilme yolunda şehit düşenlerin cansız bedenlerini basarak incitmemek için uçarak gözden kayboldular.

Cinlerin saldığı korku gönöl âlemini kuşatmıştı. Âdem nebi kudret topraklarına dönmüştü. İlahi sıfatların yeni temsilcisi, baygın düştü günlerce. Ona zarar veremeyeceğini anlayan Azazil Rabbi olan Allah’a dua etti. “Ya Rabb, bana izin ver, onun gönlüne dilediğim gibi dokunabileyim. Senin kendin için olanlar hariç, yolundan çevireyim insanoğlunu.” İnsanoğlunun imtihan edilmesine vesile olan duayı yapmıştı. Rabb duayı kabul etti. Âdem’i ruhuyla kutsayan, Âdem’e hevâlarda keyfiyet bulsun, indirildiğı dünyanın gerçekliğine dalsın ve kendisine imtihan olsun diye nefsi emmare vererek, Azazil’e insanlığın imtihan yolunu açtı.

Nefsi emmare, ilkeler üzeri yaşantıda ilahi bir lütuf olduğı kadar hevâ üzeri bir yaşantıda kişinin yalan elbisesi giymiş olmasına sebep düşmandı da. Yersabut, Âdem nebiyi gizlice takip eden cin ordusunun kralına gitti. Aslan melek, Âdem’e dokunurlarsa eğer helak edileceklerini söyledi. Bu durumdan hoşnut olmayan cin kral, meleğın tehdidi sebebiyle ordusuyla kuşattığı Âdem’in çevresinden geri çekildi. Âdem’e gitti Yersebut “sana ve evlatlarına dokunmayacaklar bir daha, güvende emniyet içinde yaşa; ola ki birileri bozgunculuk yapar, sonu ölümdür; sakın korkma” dedi.

Âdem’in yanından ayrıldı. Bu Âdem’in Yersebut’u dünyada son görüşüydü. Bir zaman sonra Cebrail açık yeşil nurdan sayfalar getirdi. On adet olan nurdan sayfaları okudu ona. Âdem’in göğsünden itibaren bedenine işlendi sayfalarda bulunanlar. Sayfalar Âdem’in genetiğine kadar işlenmiş varlığında, Hakk’ın varlık bilgisi ve O’nun ahkâmılarını içeriyordu. Tekliğini sayfalarda anlatan Rabb, kudret eliyle her işi yaptığını, Âdem ve âdemoğullarının kendisini her daim bilmelerini emrediyordu ilahi kelamında. Âdem nebiden sonra, âdemoğulları günah işledikçe ten elbiselerine yazılmış bu ilahi emirlere ve Hakk’ın varlık bilgisine örtünen oldu.

Âdem nebi, zati ve subuti sıfatları üzeri Hakk’ın ilahi sıfatlarıyla insanoğlunun yaratıldığının bilgisini evlatlarına verdi. Zulmü, haksız yere cana kıymayı onlara yasak etti. Onlara geldikleri cennet mekânlarının hatıralarını çokça anlattı. Geri dönüşün kapısı olan ölümü

de senelerce bekledi. Devasa bedeniyle gönül bahçesi ellerinin altındaydı. İklim şartlarının getirdiği zorluklar dışında hemen hemen hiçbir kaygısı da yoktu.

Geldikleri yerin büyüklüğüne kıyasen küçük bir adaya bırakılmış misali evlatlarıyla gönül bahçesinde yaşıyorlardı. Kalam ateşinin hasretle yakıldığı dünyada, eşya örtüsünün gecesi karanlığında muhabbetle gönül aydınlığında ısıniyorlardı.

Yiğitler onları, görünmezlik zırlarıyla hem izliyor hem dinliyorlardı. Âdem nebiden dinledikleri cennet hikâyeleri huzurun adresini veriyordu onlara. Yüzyıllardır uzak kaldıkları Hazreti Pir'in hasretiyle dinliyorlardı Âdem atayı. Anladılar ki Âdem ata maneviyat okyanusunun benlik kıyısında bulunan mevcudat dağının önüne oturmuştu. Görünenlerin illüzyonunda ünsiyet uykusuna dalmıştı.

Önce eşinin sonra da geldiği vatanının hasretiyle yanmış, hasret peygamberiydi. Hasret ve gariplikte geçen bir ömrün içinde muhabbet ateşini ilk yakan, her an kandırılmaya hazır saflıkta bulunan, doğruluğun kılıcıyla yolunu bulan safiullahtı O.

Rahim olan Rabb, ona yerin tabiatıyla rahman sıfatıyla görünmüştü.

Gönül bahçesinde her işi yasasıyla işletendi Rahman. Yasalarıyla da rahmet tavrında bulunandı O.

Âdem nebi gayret kuşağını kuşandı. Rızkını Rabbinden istedi. Rabbinden istediği rızkını çalışarak bulması gerektiğinin bilincini edindi. Emek değer olarak bulacakları ile kendisine yeni bir dünya kuracağından habersizdi. Cennette nimeti hazırda bulma lütfu çok gerilerde kalmıştı. O'nu dilde özetleyecek en güzel tanım; saf, katıksız, hiçbir günahın yer edinmeyeceği devasa bir gönül ile Allah'ın ilahi sıfatlarını en güzel biçimde gösterdiği canlı devasa bir heykel oluşuydu. O ilahi sıfatları en yalın biçimde suretinde, kendisinde cazibeyle gösteren safiullahtı.

Gönül âleminin aşağısı onun yemesi, sevmesi, koklaması, hissetmesiyle beraber ilahi sıfatlara onunla yükseliyordu. Nur olarak görme, duyma, bilme, merhamet etme ve benzeri sıfatlara dönüşerek O, gönül

âleminde göklerin muhabbetle aşağı âlemi kucaklayışlarının ve aşağı âlemin ise zahmetlerde onlara yükselişinin geçidi olan ilk kapısıydı. Cenabı Allah'ın temsili olan görünüş kapısıydı.

Âdem nebi Havva anneyle kudret topraklarının çevresinde bulunan çok yeri gezdi.

Dokuz yüz sene içinde sayısızca çocuğu oldu. Şililalı Şıla'dan doğan çocukları güneşin doğduğu istikamete doğru uzak topraklara göç ettiler. Havva'dan olan çocukların bir bölümü kudret topraklarının kuzeyine doğru yönelerek iki gruba ayrıldılar. Bir grup güneşin battığı yerin soğuk havalı topraklarına, diğer grup güneşin doğduğu soğuk havalı topraklara doğru göç ettiler. Bir bölümü ise güneşin hep tepesinde durduğu peygamberler vadisi de denilen Ortadoğu da karar kıldılar.

Âdem atanın soyunun boyları evladı Şid'den itibaren kısalmıştı. İdris'ten itibaren insan boyu olağan haline geldi. Diğer evlatlarına göre zarif ve güzel yaradılışlı dört metre boyundaki Şid büyük kardeşlerinin de gözünün bebeği idi.

Şid, Âdem atanın oğlu masumiyetin sembolü Habil'in, hasedin ve sahiplenmenin karakterize edildiği kardeşi Kabil tarafından öldürülmesinden sonra, Cenabı Allah'ın üzülen kuluna hediyesiydi. Diğerlerine kıyasça boyca küçük olmasına rağmen Şid geçmiş şamanların Allah vergisi olan güçleriyle donatılmıştı. Saf iradenin doğa tarafından kabul edilerek secde edildiği, iradenin melekler tarafından yerine getirildiği, doğaya hüküm kapısıydı. Bir bebeğin hali olarak her istediğinin yerine getirilmesi misali doğaya gözlerini açmıştı. Bu ihsan Cenabı Allah'ın, cennette Âdem ataya verdiği secde lütfunu, doğa üzerinden Şid'e aşağı âlemde vermesiydi.

Âdem nebiden ayrılmayan yiğitler, cennet hikâyelerini dinledikleri atalarını cennetin kudret hükmünü aşağıda bulan Şid'le kıyaslamak niyetinde değillerdi. Günlerini gönül bahçesi nimetlerinde geçiriyorlardı.

Şamil'in dostluk eli uzatmasıyla da barışmışlardı. Beraberce dostluk tepesinde Âdem atayı seyrettikleri günlerin sayısını dahi unuttular. Şamil dostluk tepesinde yiğitlerle bulunduğu bir sırada Şid'in evlatlarıyla Âdem'den uzaklaşmasına tanık oldu. Koca dev ata, uzun sakallarına iri elmas tanesi kadar düşen gözyaşlarını tutamıyordu.

Şid doğada hüküm sahibi kuldu. Şaman peygamberlerin de ilk babası ve ilk örneği idi. Doğa üzerinden nimet ve şükre varanların kudret yolunu açan oydu. Evlatlarıyla ve kızlarıyla beraber Âdem babadan müsaade alıp mevcudat dağından uzaklaşarak bereket toprakları olan Ortadoğu'ya yerleşen de ilk oydu.

Dostluk tepesinde Şamil "Âdem Şid oldu" demektedir. Şid'in gerçek insanlığın başlangıcı olacağını söylüyor ve eliyle de işaret ediyordu onu. İnsanoğlunun Şid olduğu devirdeydiler. Doğaya, ilahi nefes olan nur ile hüküm verenlerin ve meleklerle görüşebilen insanların devri. Saf kalbin henüz kararmadığı bir devir.

Âdem nebi ise senelerce, cennetle değil yer ile sohbetle değil kavga ve gürültüyle beslenerek büyüyen dev evlatlarını eğitmeye çalıştı. Şid'in ayrılığının ardından kendisini, bu âlemde yalnız hissetti. Birçok gariplik hâli yaşamıştı ama bu çok farklı bir yalnızlıktı. Bu evlat sevgisinden ayrı kalmanın verdiği yalnızlıktı. Âdem nebi üzerindeki hayâ elbisesinin bir parçasını Şid'e vermişti. Elbisesinden, Rabbin lütfu ile bir eksilme de olmadı. Şid de bu elbiseden evlatlarına verdi. Kendi üzerindeki bu elbiseden de bir şey eksilmedi. Diğer dev evlatlar ise "bizler doğanın evlatlarıyız" diyerek çırlıçıplak geziyorlardı.

Hayâ ve iffet elbiselerini taşımak onlara ağır geliyordu. Sıkılan bir çocuğun elbiselerini yırtması gibi ilahiyata, tanrısal olana ait her ne varsa sanki parçalıyor gibi olsalar da bütünlükten uzak, parçalar içinde kayıp, öz kendiliğe yitik yaşıyorlardı. Böylece beden elbiselerine yerleşik, ilahi olanı yaşamaktan mahrum kalıyorlardı. İnsan fıtratı ilahi sıfatlar üzeri yaşamak için biçimlendirilmişken onlar hırçınlıkta ve şımarıklıkta ısrar ediyorlardı. Sürü halinde yaşıyorlardı.

Büyük devler Âdem'den uzaklaştıkça, Azazil'in iblis tayfası olan cinlerin maskarası dev oyunculara oluyordu. Nur göğünü göremiyorlardı. Aslı hüviyetlerinden uzak yaşıyorlardı. Kalplerine cinlerin yerleşmesiyle doğruluk yolundan ayrı düştüler. Dünya nimetlerinin cazibesinde kendilerini kaybettiler. Nice böylesi Âdem evladı cinler tarafından ya öldürüldü ya da gölgeler vadisinde yolunu kaybederek çaresizlikler içinde öldü.

Âdem'in yere indirilmesinin ardından gök kapıları kendilerine kapatılan cinler, melekleri duymak için göğün kulak kabarttılar. Duydukları fısıltılardan ve kendi nefislerinin uydurduklarından başka bir şey değildi. Âdem'e kinleri arttıkça ona karşı saldırı niyetleri de artıyordu.

Şamil yiğitlerle vedalaşıp halkının işlerine yardım etmeye gitti. Yiğitler Âdem atalarına biraz uzakta bulunarak ayakta O'na bakıyorlardı. Dünya gecesinin karanlığında muhabbet ateşi bugün yanmıyordu. Şid'i özledikleri için O'nu görmeye niyetlenen yiğitler ayrılmadan önce Âdem nebiyi görmek istediler. Âdem nebi bulunduğu yerden doğruldu. Etrafını saran meleklerle ve başını göğün çevirerek nur göğü semasına baktı. Kendisinden önce ölen Havva ruhaniyetiyle O'na görünüyordu. Yiğitlerin dikkatini bir şey çekti. Koruyucu melekler nur göğüne yükseliyorlardı.

Bunu gören gözcü bir iblis hemen cin kavmine gitti. Kerem Ali Can onu fark etmişti. Görünmezlik zırhına bürünerek onu takip etti. Cin, uzun üçgen uçlu sivri kuyruklu, basık yüzlü iblis cinlerin korku mağarasına gitmişti. İblisler tartışıyorlardı. Reisleri Ramur "tam zamanıdır, başka bir fırsatımız olmayabilir" diye bağırarak konuşuyordu. Kardeşi iyi yürekli iblis cin Şima da "bu büyük bir günah olur, iblislikten de aşağı düşer helak oluruz" dedi. Şima ne yaptıysa Ramur ve adamlarını durduramadı. Meleklerin ayrılışından şüphelenen Erkân kardeşi Kerem Ali Can'ı beklerken "Âdem ataya iblisler tarafından bir şeyler yapılabilir" dedi. Göz göze bakiştılar. Biraz beklediler. Herhangi bir şeyin olmadığını görünce içleri rahatladı. Bir ara Âdem atanın kendilerine doğru bakarak uzun, koca sakalları ardından gülümsediğini gördüler.

Gönlü geniş yüce ata belli ki görüyordu onları. Bir şeyleri beklercesine de olduğu yerde duruyordu. Sevgiyle bakıyordu kendini severek seyreden yiğitlere. Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Bu esnada Kerem Ali Can geldi. İblislerin Âdem atayı öldürme planlarından bahsetti. Korumak için, ona doğru yürümek istediklerinde Hazreti Ali'yi karşılarında gördüler. Büyük ruh, gönül tarihinin sayfasına dokunmalarına müsaade etmedi.

Biraz ilerde Ramur iblisleriyle göründü. İblisler bütün güçleriyle Âdem'i kuşattılar. Hareketsiz yere serdiler. Ramur, Âdem'in mavi nur salan yüzüne baktı. Âdem'in son sözü, ilk sözü de olan "Rabbim" oldu. Sinir sistemi felç edilerek hareketsiz bırakılan Âdem'i, Ramur acımadan boğarak öldürdü.

Bütünün kendisinde kâinatın en güzel kıvamda biçim bulduğu özeti, Hakk'ın nur nefesiyle âlemlere üflenmiş ruh gibiydi. İlahi sıfatların üzerinde görünmesine, ilahi isimlerin de gerçekleştirdikleri üzeri etkinlikte görülmesine sebep en uygun kıvamda bulunandı. Fıtratı gereği olanı, olduğu gibi özgürce yaşamanın nebisiydi. Masmavi görünen ruhuyla Rabbin, kendisinin görünüşüne dair olan sıfat ve isim belirimleri ile kutsadığı, yerde yatan cansız bedenini terk etti.

Ramur saflığı öldürmenin zaferiyle sarhoştı. Ellerini havaya kaldırmış, hiçbir anlam ifade etmeyen zafer çığlıkları atıyordu. Yiğitler yardım edememenin çaresizliğinde birbirlerine bakıyorlardı üzgünce. O an Rabbinin gazabı, öfkenin uzun tırnaklarına, şiddetin kırmızı gözlerine, musibetin içinden çıkılmaz karma karışık saçlarına sahip, zillete düşürücü, lanetin meleği Azil'le ulaştı onlara. Azil esmer tenli yüzündeki siyah dudaklarını aralayarak iblislere doğru açtı ağzını. İçine çekerken nefesini iblislerin yaşam enerjilerini anaför misali emiyordu. Gazabın öfke elleriyle de yaydığı füme renkli nurla Ramur ve adamlarının bedenlerini taştan heykellere çevirdi. Yiğitleri de ağlama tuttu. Âlem, kuddüs olan gönlü yitirmişti.

Melekler indi nur göğünden. Onun, tanrısal olan ilahi sıfat ve isimler ile kutsanan cesedini nur göğüne yükselttiler. O insanlığa, saf tertemiz kalple kayıtsız ve kaygısız yaşamayı miras bıraktı.

Bu olay yaşanırken Şid de eşiyle beraber sevgi uykusundaydı. İki damla gözyaşıyla gönlünde beliren bir acıyla uyandı.

Yiğitler bedeniyle canlı gelip ölü giden Âdem atanın nur göğüne yükselişine şahittiler. Göklere çıkışın tek adresi artık ölümdü. Ne yapacaklarını şaşırdılar. Bir süre öylece sevgi güneşinin şafağını beklediler.

Arif Bey'in sesini kalplerinde duydular: "Tanrısız olan düşünce dünyasında yürüyüşün son kapısını bulun" demekteydi.

Bu doğuştan sonra olduğu gibi bıraktılar Hint elinin kudret topraklarını. Şid'i arayıp buldular. Senelerce Şid'in muhabbet ateşinin önünde nurlanarak aydınlandılar.

Işığın yegâne sahibi Rabb, nuruyla kudret oldu Şid'in bedenine. Doğaya hükmün kapısını açtı. Bu kapının anahtarı saf bir kalple eminlikte istençti. Rabb onun istençlerini karşılıksız bırakmadı.

Şid nebi kendisinden sonra gelenlere, atası Âdem'in saflığını ayrıca eşrefi mahluk oluşu sundu. Ona ilahi nurun olduğu gibi görünmesinin güzelliği de sunulmuştu. Nur pınarı misali ellerinden verdiği ışıktan yiğitler de içti doyaya.

Şid evlatlarına eski Aden ırklarının şamanları gibi doğayla büyü yapmayı yasak etmişti. Nur sahibi Rabbinden en saf biçimde istemeyi öğretti.

En son oğlu olan İdris'le beraber insanlığın boyu iki metreye kadar düşmüştü.

İdris'in bedenini duyguların latif esintisi kaplamıştı. Kudret yerini duygu tavırlarına bırakmıştı. Korkular ve sevgiler, insanın kendisi üzerinde kudretle işlenir oldu. Âdem atadan miras aldığı duygu bedenine, duygularla hâl elbiselerini ilk dokuyan, âlem örtüsünün dalgalanmalarında ilahi tavırları ile Rabbi ilk müşahade eden hikmetin babası oldu. Duygular onun dilinde şiirle biçilen ve biçimlenen elbiselerdi.

Şid nebinin evlatları güneş misali tüm dünyaya yayıldı. Soyundan nice şaman peygamber çıktı. Âdem nebi gibi saf gönül sahibi olan ve

kendiliğine yönelen İdris'in yerini hiç kimse tutamadı. İdris sarışın ve kıvrıkcık saçlıydı. Yiğitlerin gördüğü Hazreti Ali'ye pek benziyordu. Onun olmasına imkân yoktu. Çünkü Hazreti Ali'yi, Şid ve birçok oğlunu cin istilasından korurken görmüşlerdi.

İdris'in yanında da ikizi gibi gördükleri de oydu.

Şid nebiyi özetleyecek kelimeler mahsuniyet, korkusuzluk ve saf iradeyle hüküm vermektir. İdris nebi atası Şid'den farklı olarak kısa boyuyla âlemin devasa farkındalığını sezen ilk kişiydi. Bir gariplikle bir korku sardı yüreğini. Âlemden korkan, devasa büyüklüklerde kendini yitiren İdris, sezgilerinde özellikle de duygularında halden hale geçiyordu. Ruhuyla bedeninden gözlerken âlemi, gördükleri yabancı geliyordu.

Rabbi uzak cennetlerde değil, bulunduğu âlemlerde ilk arayan ve tanımaya çalışan da oydu. Şid nebiden duyduğu hikâyelerle hayal âleminde kendince canlandırmalarda bulunurdu. Kendinde canlandırdıklarıyla korkan, heyecanlanan, gülen, seven de oydu. Şid nebiye doğa hizmet ederdi. O ise kendinde ve doğada Hakk'ı arardı. Koşullara göre yaşamasını öğrenirdi. Her şey devasa büyüklükte ve yabancıydı ona.

Âdem ata varlık mertebelerinin insanda dillendirilişiydi. Kâinatın insanda dile gelişi idi. Âdem ata ile beraber insanoğlu gönül âleminin aşağısına, yere üflenmiş ruh misaliydi. Âlemlere indirilen, Rabbin kendiliğini işaret eden azamet âyetiydi. İdris ise yabancı bir ruh olarak yer elbisesini giymekte zorlanıyordu. Bu hallerle büyüdü. Zor da olsa âlem elbisesini koşulların zorlamasıyla beraber giyindi. Bu defa âlemden nedenselliğinin arayışına düştü. Hakk'ı kendi özünde araması gerektiğini, iyice yaşanan Şid nebiden öğrendi.

Özünde bulduğu Hakk ile yer küreyi gezdi. Mısır'da bir süre ikamet etti. Nice evlat sahibi oldu. Hakk'ın hikmetlerini müşahade etme zevkine erdi. Korkular diyarında zekâsını sezgileriyle kullanırken yaşam sevincini yitirmeden ilkelerle ahlakını buldu. Yıldızların dizilişine ve yaşanan döngüye göre neler olacağını ilk düşünen o oldu. Aciz bırakan

koşullara göre insanlığın nasıl yaşaması gerektiğinin bilgisini öğretti. Koşullara dayanıklı dev insanlara kıyasen acizdi. Cin katliamından kurtulmuş, bazı Aden ırklarına Hakk'ı, iyiliği, doğruluğu, güzelliği öğretme görevini üstlendi.

Ata'sı Şid'in yanında gördüğü Cebrael'in kendisine konuşmasıyla beraber devler ülkesi olan kudret topraklarının kuzeyine doğru gitti. Devlere nebi olarak gönderilmişti. Anlayıştan eksik davranışlarında kaba olan devlere bir şey anlatmanın imkânı yoktu. İnsan olmaktan uzak, yerin gaflet örtüsüne bürünmüşlerdi. Hakk'ı unutmuş olmanın küfründe hayvandan farkları da yoktu. Hayvanlar gibi yaşıyorlardı. Ahlaki çirkinliklerini yüzlerine söyleyen, Hakk'a ve ahlaka davet eden İdris nebiye öfke kustular.

Onlara "oburlukta yarışmayın; aslını unutmuş kafası çalışmayan hayvanlara dönmüşsünüz" demişti. "Ey âdemoğlu bücür, seni dinlemekten bize gına geldi" diyen bir devin homurdanışlarıyla beraber ağaçtan yapılmış bir kafese hapsedildi. Eziyetli ve cefalı günler yaşadı. Kendisinin boyuna yakın güzel ve temiz kalpli bir dev kızının verdikleriyle beslendi. Birçok eza ve cefadan sonra "Ya Rabb beni katına yükselt" diyerek duada bulundu. Hazreti Ali'nin velayet lütfu ile kafesten kurtuldu.

Kendisinden biraz uzun boylu kız ona çokça yardım etmişti. Kızla şimdiki İran'ın güneyini yurt tuttular. Bulundukları yer onların birlik ve beraberlik yurduydı. Âdem soylu Havva ana misali güzel bayandan oğulları ve kızları oldu. Zamanın sayfaları yaşanırken eşi ölümle ondan alındı. O da onu, yaratandan cennette yanına istedi. Yaratandan her bir evladı için iyilik istedi. Böylece bir nesli göğe, feleklere yükseltildi.

Mısır'da bir süre daha kaldı. Kendisine boyca yakın insanoğluna dersler verdi. Onlardan da eza ve cefa gördü. Devlerle bu dünyada yaşanmayacağını bildiğinden soylarının kuruması için duada bulundu. İçlerinden ayrıldı. Mısır sahilinde yükselen dalgalar bir halkı yutar oldu.

Onun duasının kabulü sebebiyle birkaç grup hariç büyük devlerin de soyu kurudu. Sanki hiç yaşamamışlar gibi küre-i arzın tarih sayfalarından yok olup gidiyorlardı.

Kalanların da nesilleri boyca kısaldı. Hâllere vakıf İdris nebi kendisi gibi boyca kısa insanlara tek tanrı inancını, mahlûkatıyla olan O'nun birliği dersini, yıldızları okuma yetisini verdi. Onlara kelimeler ateşini canlı tutmayı, hayvanlardan elde ettikleri dışında bitkilerden de elde edilenlerle giyinmeyi öğretti. Yalnız hayvani içgüdülerıyla değil bitkisel sezileriyle de sükûnette yaşanabileceğini gösterdi.

Yiğitler de korkular sebebiyle hayal ve düşünce yetilerinin edinildiğini ilk defa İdris nebide gördüler. Birçok hali sevgiyle kendilerinde tutabildiklerini de ondan öğrendiler. Dünyaya şehvetle obur olarak yönelmemeleri gerektiğini de devlere verdiği nutuklardan öğrendiler.

Sonunda nur göğüne çıkma muradı ile bedeni ölmeden önce onu terk etti. Cebrail'in kanatları altında nur göğü semasına yükseltildi.

İdris nebiden sonra yiğitler küçüklü büyüklü kabileler biçiminde yaşayan insanoğluna gelen birçok şaman peygamberlere şahit oldular. İdris nebi eğittiği kişileri dünyanın farklı yerlerine göndermişti. Yiğitler onun yetiştirdikleriyle beraber insanlığın erdemlerden yana bir basamak daha sıçradığını fark ettiler. Çünkü o gönül diyarında güzelce ve haddince yaşayabilmenin terbiyesini edinen, terbiyesini veren nebiydi. Nefsin, kötü duygulanımları olan öfke, nefret ve benzeri hâllerin riyazetle susturularak terbiye edilmesi gerektiğinin farkındalığına gelen ilk nebiydi. Sezgilerle Hakk'ı müşahade etmenin gerekliliği biliyordu. Duyu bedenini dışa dönük duygulardan riyazetle terbiye ederek, içerden sezgilerle algıda bulunulmasını sağlayan nebiydi.

Korku ve sevgi insanın ahlakta terbiye olmasının zorunluluklarıydı. Onun korkuları ve sevgisiyle beraber saldırdığı nur ile bilmeyerek de olsa beslenen insanoğlunun nasıl değiştiğine şahit oldular. Âlemin uyandırdığı korkular üzerinden Hakk'ın sevgisiyle nur göğüne yükselişin durağıydı İdris nebi.

Seneler geçti yiğitler nur göğü semasıyla yekvücut olmayı İhsan Bey'in kalplerine bıraktığı ilhamla öğrendi. Nur göğüyle yekvücut aşağı gönül âlemini seyre daldılar. Dikkat ettikleri bir şey vardı. Her büyük peygamberle beraber vicdan vadisinin aydınlık tarafı genişliyor, karanlık tarafı küçülüyordu. Peygamberlerden sonra ise karanlık taraf genişliyor, aydınlık taraf küçülüyordu.

Yiğitler nur göğü semasından beden elbiselerine bürünerek Âdem nebinin ilk indiği yere muhabbet ateşi yaktılar. Yaşadıklarını gözden geçirip, ne durumda olduklarını istişare etmeye karar verdiler.

Açık bir tarla gibi olan, yaban başaklarının büyüdüğü güzel bir yerdin bulundukları yer.

Âdem'in ilk indiği mekânda ceviz ağacı da yerinde yoktu.

Söze ilk başlayan Erkân oldu. "Görünen o ki gönül bahçesi âlemlerinin sahibi Allah, fitratı kendi sıfatlarından ibaret olan bir varlık mertebesi murat etti. O da Âdem nebi oldu. Âdem'den Havva ile beraber nice Âdemler var etti. Onlara tertip ve düzenleri için Şid ve İdris'i gönderdi. Vicdan vadisi ata peygamber ile kuruldu.

Gördüğüm o ki Âdem'in çoğalışıyla beraber merhamet ve vicdanlarını yitiren cinlere karşı ve vicdanın seslenişini sunmaktan aciz diğer Adenlerin yerine gelen insanlar içinde nebiler, vicdanın seslenişi resmetmekteydi. Aden şamanlarda amaç tanrısal olana varmak iken nebilerde ise amaç, tek ilahta anlayış birliği, Allah'ın ilahi kuvvetleri üzeri ahlakta yaşamak ile kul olmanın gereğinde bulunmaktı. Öylesi bir kulluk ki ilahi sıfatları ve isimleri yaşarken Rabbine teslim de olmuş olmak ile özgürlüğü, nesnelerini değil de nesnelere aşkın Rabbini yaşamakta bulmuş olmak ile kendiliğinde hakikate ulaşmaya yol bulmuş olmaya sebepti. Gönül âleminin aşağısında Hakk'ın vicdan seslenişi peygamberler, insanlığın Hakk'a ve ilahi âlemlere dönüş adresiydiler.

Vicdanımızın sesi peygamberlerse eğer, Âdem tevazünün ve zorbalık yapmamanın, hep hayırda bulunarak saf gönül sahibi olmanın, Şid ilahi sıfat yaşantısında büyüklenmemenin Hakk'tan yana şüphesiz eminlikte

korkusuz, saf istençlerle hareket etmenin nebileriydi. İdris nebi ise dünyaya doyulmayan oburluktan, kaba saba yaşantıdan kurtulmanın, riyazet ederek ve anlayışlı olarak insan gibi yaşamının yaşam anahtarıydı. İnsanca yaşamının ortak derslerini veriyorlardı.”

Sıddık abisinden söz aldı. “Abimin söylediklerinden çıkarsadığım insanın vicdan melekesinin ve vicdanda Hakk’ın seslenişinin âlemde tezahürünün peygamberler olduğudur. Her âlemde sıfatlarının temsili taşıyıcılarını var eden Hakk, belli ki bulunduğumuz bu âlemde de Âdem’den itibaren insanı seçiyor. Bu sebepten dolayı daha önceki yaşayan Adenlerin istisnalar dışında soyunu kesiyor. Kanaatim o ki insanlığın, Hakk’ın varlığı ve sıfatlarına kıyasla kemâlât ve selameti arayışı yeni başlamıştır. Adenlere kıyasen Âdem nebi kendi olmasına kıyasen, kendine dışsal benlik arayışını kısmen bitirendi. İdris nebi ise doğada sahiplenme ve kudret arayışına kapılan insanlığa acziyetlerini göstermesi sebebiyle bir milattı.

İdris nebinin öğretisinin temelinde gölgeler vadisinin uzantılarını sınırsızca yüklenmek olan eşyaya ve kendisini sunduğu bilgisine olan oburluğu bitirmek için riyazet vardı. Oburlukla beraber gelişen anlayışsızlığın bitmesi için gizil ilimlerle merak uyandırarak düşünceye sevk etmek de vardı. Yıldız ilmi de buna örnekti. Anlayışın gerçekleşmesi için kullanılan şiirsel dili de unutmamak gerek. Eşyanın çıplak sunumunda duyularla hissiyatlar sonucu yapılan sınırlandırılmamış ilişkilere ve eylemlere duyulan açlığı da susturmak onun terbiyesindendi.

Bedende duygularla uyanış, akılda düşünceyle uyanış, sevgiyle de nurda uyanış İdris nebiyi bize önemsetmeli ve anımsatmalı. İnsanlığın başlangıcı Âdem ve Şid olabilir. İnsanca yaşayabilmenin ilk temsilcisi bence İdris nebidir. İlahi kelimelerin doğmasına Âdem nebi sebeptir. İdris nebi ise bu ateşin nasıl korunması ve kuvvetlenmesi gerektiğinin bilgisini edinmeye sebeptir. Akıl peygamberlerinin başlangıç kutbu da o’dur.

Anladığım o ki insan enis-i haktır. Rabbinin ilkeleri üzeri O’na rücu ederken gelişmeye uygun fıtratta halk edilmiştir. İnsan vicdanı, aklı ve

sevgisiyle, haklar üzere yaşantısıyla, değişmeye, dönüşmeye, gelişmeye uygun kıvamda halk edilmiştir. “Özüne hevâ, heves ve zanlarıyla sınır vurduğunda varoluşunun gerçekliğini yaşayamaz. İnsanlık zemininde enis-i Hak olma İdris nebiyle, insanın kendini haklar üzeri sınırlandırmasıyla başlamaktadır. İnsanı, fıtratının gereğini olduğu gibi yaşayan mahlûkattan ayıran en temel belirlenimi haklar üzeri yaşayarak gelişime uygun yaradılışa sahip olmasıdır.

İnsanlığın Âdem safhası mürebbi olan Rabbinden görünenleri öğrenmesi devridir. İdris nebi safhası ise insanlığın Rabbe yetişmesi ve haklar üzere haddinde yaşamayı öğrenmesi devridir. Âdem’e Rabb mürşit iken İdris’te Rabb insanlığa hadi olmuştur. İdris mürşidini kendinde bulandır. Gayretiyle gelişme sürecinde bulunan insan, İdris’le fıtratının gereğini yaşamaya başlamıştır. Kendi özünden irade ederek yaratılışı üzere özgünlük bulmaya başlamıştır.” dedi.

Hanif diğer kardeşlerinden önce davranarak “bir dakika ben de konuşayım” diye izin istedi. “Anladığım kadarıyla sıfatlarımız itibarı ile insanlaşmamız, tanrısal olana göre olgunlaşmamız peygamberler yoluyla gerçekleşiyor. Her nebi insanın bir arketipi olarak bize ayna tutmakta. Hakk’a gayrında bulunmadan fıtratımız üzeri O’nu hakıyla yaşamamızın yolundayız. Yüzyıllardır bu seyahatteyiz. Gördüğüm o ki maddenin büyü gücünden ve nur ile ona hüküm etmekten mutmain olamadık. O kadar savaş ve acı gördük, selameti de bulamadık. Bu âlemde haset, kibir, oburluk ve benzeri şeyler oldukça da kemâlâtta da uzak kalacağız. Herhalde kendi fıtratımızın aynaları olan nebilerin yaşantısını takip edersek, insanlığımız adına kemâlât yürüyüşümüzü sonlandırabileceğiz” diyerek istikamet gösterdi kardeşlerine.

Kerem Ali Can söz aldı. “Kardeşlerim, unuttuğumuz bir şey var. Azazil ve tayfası, nefis verilen insanın Rabbi olan Allah’tan, insana her yönden saldırma ruhsatı aldı. Bir taraftan nefisle mücadele etmek bir taraftan da iblis ordusuyla mücadele etmek pek kolay olmayacak. Gün geçtikçe türlü türlü biçim ve silahlara bürünen bir düşmanla karşı karşıyayız. İnsanın insanlık savaşını görmezden gelemeyiz. Bu düşmanlara bu

zamanlarda dokunma hakkımız yok. Ama elbette ki bir gün karşı karşıya kalacağız.”

Fetih bunları duyunca sohbete atıldı “Hazreti Pir’in bu seyirde bizden istediği bir şey olmalı. Benim kanaatim o ki nebilerin insanlık yürüyüşü, bizim Hakk’a vararak Hakk ile insan olmanın tamlığını, olgunluğunu bulma yürüyüşümüzdür.

Bizi buraya gönderen elbette ki savaş silahlarımızı da vermektedir. Birinci silah tevazu, ikincisi saf irade, üçüncüsü beden terbiyesidir. Bu durumda bu üç silahla yola devam edelim.”

Ferit de “kardeşlerim mademki vicdanın sesi olarak nebiler Hakk’ın kudret elidirler, her birinde Hakk’ın sesini duyarak vicdanın Hakk nefesini ağır bastırmak gerek. Mademki Hakk ile kemâlât bulacağız, öyleyse Hakk’a dönüşün ilk basamağı olan toplumların vicdan sesi olan peygamberleri, Hakk’ın ilkesel oluşunda belirimi olan sıfat ve isimleri üzeri müşahede edeceğiz. Âdem’de ilahi sıfatların ceme taşınmasında, Şid de iradenin gerçekleşme erki olarak görünüş bulması ile ilahi muradın doğaya baskın gelişinde Cenabı Allah’a tanık olacağız. İdris’te ise Hadi ismi ile nur göğüne yükselişi göstermesiyle Hakk’ı müşahede etmemiz yerinde olur.” dedi

Hanif kardeşinin sözüne ek olarak “doğru olan mükemmel seyir de budur” diyerek onları tasdik etti.

Yiğitler sohbet ateşinin aydınlığında halka kurdular, el ele tutuştular. Gözlerini kapayıp murakabeyle dalınç yaptılar. Nur göğünde gördükleri Nuh peygamberdi. Dev kadar olmasalar da heybetli, boyca uzun bir kavmin en akıllılarından olarak dünyaya gelmişti. Genç Nuh ince ve zarif yapıydı. Güzel gözlerinin çevrelendiği sivri denilmeyecek kadar düz yüz hatlarına sahipti. Güzel burnuyla yakışıklı bir zattı. Siyah saçları sırtına kadar uzundu. Bronz tenliydi. Gençken ailesinden gizli olarak kavmin dışında oturan Hintli Cum’â isimli bir peygamberden tevhit dersi alıyordu. Sayıca çok olduklarından şehir yaşantısına sahip halkı vardı. Onların doğa kuvvetlerini ilah edinmesinin anlayışından uzak

yetişti. Ziraatla uğraşan kavmi uzun ömür yaşayan insanlardan oluşuyordu.

Nuh nebi, insanlığın manevi tarihinde, halkın töresini bırakarak başka bir kavmin üyesinden ilahiyat dersi gören ilk kişilerdendi. Babası iyi biri olsa da oğlunun yabancı birinden ders görmesine içerliyordu. Kimi zaman ona hışımla kızılıyordu.

Genç Nuh tenzih inanışına göre insanları doğaya aşkın tek bir ilaha davet eden Nuhil peygamberin kavmindendi. Nuhil peygamberin ölümünden sonra yetim kalan oğlu Yerdan ile Cum'â nebiye ders görmeye gidiyordu. Yerdan gür kıvrıcık saçlı biraz basık oval yüzlüydü. Genç Nuh'a kıyasen O'nun omuz hizasında boyu olan celalli bir delikanlıydı.

Yetim Yerdan, kavminin delikanlılarının alaylı sözlerine çokça maruz kalırdı. Taşlandığı dahi olurdu. Genç Nuh sohbet ihvanını teselli ederdi. Ona evden ekmek ve kurutulmuş etlerden getirirdi. Beraberce nebi Cum'â'ya giderlerdi. Edeplice oturarak sohbet dersi görürlerdi. Cum'â'nın yanındayken Cebrail geldiğinde onu görürlerdi. Söylediklerini de olduğu gibi duyarlardı. Cum'â'dan tenzih dersini aldıkları gibi teşbihte âlem üzerinde Rabbi müşahede etme dersi olan tevhidi de öğrenmekteydiler. Yaşları yirmi beş civarındayken, Cum'â vefat etti. Onu beraberce toprağa verdiler. Onun yaşadığı barınak misali sohbet evinde bir süre sohbetlerde bulundular.

Sırlı haberlerin meleği Cebrail sohbet evine erken gelen Yerdan'a, Yemen taraflarına ilahi davette bulunması için gitmesi gerektiğini söyledi. Nuh geldiğinde Yerdan vicdana davetin yol hazırlıklarını bitirmişti. Nuh ile vedalaştı. İki ihvan daha önce hiç ayrılmamışlardı.

Ayrılığın acısı içli, duygusal karaktere sahip Nuh'u çok üzmüştü. Gözyaşları, böylesi garip, güzel ruhlu bir zatın gözlerinde durası değildi. Geceler boyu ve gündüzlerin sonuna kadar ağladığı çok oldu. Babasının kendisine tahammülü de yoktu. Ağlayan oğlunu hışımla dövmeye kalkan baba elleri kırılmalı bir kişiydi.

Genç Nuh içli içli ağladı. Özünde Hakk'ı buldu; içli içli ağladı. Dünyanın karanlık gönül bahçesinde, bahçenin sahibini rahmet tavrında buldu. Âleme aşkın Rabbini hem içinde hem de dışında aşk ile zikretti. Cebrail ile aydınlanan bir gecesinde davete ruhsat aldı. Kırk yaşında, Hakk'a davet ruhsatı almasıyla vicdan sahiplerine seslendi.

Babası davete kadar halkının içinde güçlü bir kişi olduğundan, arkasından dedikodular yapılmasına rağmen itibar gören birisiydi. Davet ile beraber halkının gözündeki itibarı da ahmaklık taşları, küfür rüzgârı, öfke fırtınasıyla silindi gitti. Genç yaşta evlendiği, duygulanımlarda değişken istençleri sebebiyle kararsız karakterde bulunan eşi dahi kendisine kızardı. Nuh'a itibar etmezdi. Her bir işinin dedikodusunu arkasından gafillere yetiştirirdi. Asil ruh sahibi Nuh, Rabbini sevmenin duygu selinde bunları görmezdi. Derviş misali ilk kuldu.

Daveti sırasında halkındaki akranlarından dayak, yaşlılarından küfür ve üzerine tükürülmesi, çocuklardan ise taşlanarak dalga geçilmesine kadar, Rabbinin rahmet rüzgârına gark olmuştu.

Yerdan'a gösterdiği şefkatin karşılığını genç yaştaki kızı ve oğlu Sam'dan görüyordu. Seneler, çileliydi, halkının fakir ve acizlerini Rabbine yetiştirmekle geçti. Halkın diğerlerinin Nuh'u denedikleri zamanlar da olmuştu. O'na yanındayken iman ederlerdi. Şeytanlarıyla baş başa kaldıklarında ise cinlerin ve birbirlerinin vesveseleriyle zorbalıklarına geri dönerlerdi. Bulundukları yerden çıkarak başka yerleşim yerlerine zorbalık ve fuhuş için gittikleri de olurdu.

Nuh aşk ile duygularına padişahlandı. Halkını tenzihte tek tanrıya davet etti. Teşbihte ise Rabbi, âlemlerdeki tavırlarının görünüşlerinde vahdetle anlattı. “Kardeşlerim” dedikçe geceli ve gündüzlü “Nuh bize azanlardan olma, muradımıza bırak bizleri” derlerdi.

Acılı yaşantısında Nuh'a üzülen yiğitler, görünmezlik zırhından soyunup ona sohbet evinde görünmeye gidecekleri bir an Hazreti Ali'nin önlerine çıkışıyla durduruldular. Hazreti Ali “evlatlarım, zaman kumaşı biçilmiş bir elbise gibidir. Elbise, onu giyenlerle anlam bulur. Vaktin

elbisesine ve giyenlerine dokunmayın. Size zaman elbisesine dokunma mühleti bir yere kadardı. Peygamberlerle beraber yerli yerince dokunma ruhsatı bendedir. Sadece seyredin, hikmetine varmaya çalışın” dedi.

Elinden nur salarak da gök semada boyları hizasında bir görüntü var etti. Ardından da “Allah kullarının yaşadıklarına üzülebilirsiniz, lakin bundan daha önemlisi büyüyen bir canavara karşı ne yapabileceğinizdir” dedi. Yiğitler bu esnada izledikleri nurdan görüntüde yedi başlı simsiyah, kötülüğün ejderi nefsi emmare denilen düşmanı görüyordu.

Fetih “Efendim biz mi korkmalıyız ondan?” diye sordu. Hazreti Ali “insanların kötülükleri büyüdükçe bir başı bin başa dönen, hevâ istenci kuvvetiyle nice yığidi kendine tutsak eden, bu canavardan ve şerri hayırmış gibi gösteren onun hevâ nefesinden sakının. Gittikçe büyüyen bu devi nasıl yeneceğinizi öğrenin. Onunla karşılaştığınızda yenilmemek için elinizden geleni yapın. Yoksa bir daha dönemeyeceğiniz bir sonla âlemin sayfalarından silinirsiniz. Geldiğiniz yere de dönemeyebilirsiniz. Onunla karşılaşacağınız vakit uyanık olun. Zaman kumaşının elbiselerine de dokunmayın” diyerek cevap verdi Fetih’e.

Yiğitler sözünü bitirdikten sonra mavi nur olup gözden kaybolan Hazreti Ali’yi görmez oldular. Nuh nebiyi, görünmezlik zırhıyla seyre devam ettiler.

İnsanoğlu Nuh nebi zamanında çokça çoğalmış, dünyaya iyice de yayılmıştı. Âdem atanın Şila’dan olan soyu ise güneşin ilk doğduğu topraklarda tamamıyla insana dönmüşlerdi. Bronz ve esmer tenliyidiler. Boyca da kısalmışlardı.

Hayır üzere yaşayan, dualarının kabulüyle yaşam yolu tutan Nuh “Ya Rabb, aramıza ayrılığın hükmünü ver” dediğinde Cebrail göründü ona. “Rabb sana herkesi kucaklayan, sevgiyle kendinde taşıyan gönlün taşıyıcısı olarak beden gemisini verdi, aşk selinde de onu ayakta tutarak yüzdürmeyi öğretti. Sen de senin aşkına misal, Hakk’ın sana sevgisinin

ve duanın kabulünün nişanı olarak gök semadan ve yerden rahmetini coşturmasıyla O'na iman edenleri ve mahlûkattan çiftleri taşıyacak bir gemi yap, sana gösterileceği gibi” dedi. Sevgi dolu bakışlarla Nuh’a bakan Cebrail, gözden kayboldu. Bu gemi, duygular deryasında nebat ve hayvanatın sezgi ve irade melekelerini merhametle kendinde taşıyan Nuh’un misaliydi. Taşıyıcı Nuh, aşk ile melekelerini kuvvetlendiren ve onları kontrol eden merhamette hükümün sultanıydı.

Gemi yapımı sırasında Nuh’a, beyaz elbiseli, açık kahve renkli uzunca dalgalı saçları olan, beyaz tenli, soğuk ve sade görünüşlü olmasına rağmen sevimli bir yüze sahip, insan biçimine bürünerek görünen mühendisliğin meleği Semira taşıyıcının nasıl yapılacağını aklını veriyordu. Cebrail taşıyıcının nasıl yapılacağını “ben sana göstereceğim” demiş olsa da Cenabı Allah bu görevi Semira’ya vermişti. Rabb tarafından her iş, hakkınca ehline yaptırılırdı.

Taşıyıcının tamamlandığı süre içinde halkı, alay etmenin hâl elbisesine bürünürlerdi. Kendi bereket ellerini böylece keserlerdi. Zahmetler ve bir şeyler yapmanın sevinciyle beraber taşıyıcı tamamlandı. Nuh nebi duygular deryasında beceri yüzücüsüydü.

Bir vakit şafakta, kapısı çalındığında, ihvanı Yerdan nebiyi gördü. Yüreklerinden kabaran sevgi gözyaşı olarak döküldü. İki iman ve yol kardeşi, iman edenlerin yardımıyla beraber taşıyıcıyı tamamladı. Muhabbetlerinin neşesiyle ocakta sohbet ateşi yaktıklarında emir geldi. “Tandır kızıştı” diye. Taşıyıcıya binildi. Rahmet selinde Hakk’ın sevgi rüzgârlarıyla yüzleri okşandı. Kimilerinin tufanı olan felaket, gönül bahçesinin zorbalardan temizlenişi oldu.

Aşk değil midir bütün zorbalıklarımızı helak eden? Sevgili sebebiyle bizleri kibar, latif, kırılğan, ince ruhlu kişiler yapan? Aşkın peygamberiydi Nuh. Hiçbir zorbalığı kendinde barındırmadan, ilahi “Sev” emrini kendinde bulan.

Onun şeriatı sevgiydi. Sevgiliden değil miydi her ne yaşıyorsa, öyle ise sükût etmek gerekirdi. Aşkın şeriatı sevgiliden yana doğruyu söylemekti. Ondandır ne gelirse kahırdan, lütuftan yana, sadece susmak

gerekirdi. O bakılası ne güzel kuldu. Yârini hatırlamanın düşüncesinde efkârın da nebisiydi.

Fatma Hanım'ın sesini gönüllerinde duydular yiğitler. Tufanın devasa dehşetinden Hakk'a sığınarak nur göğünde nur olup da seyir eden yiğitler onun sesiyle gönüllerinde neşe buldular. Fatma Hanım nurlu olan duru yüzlü güzelliğiyle, ruhaniyetiyle göründü onlara. Güzeli sesiyle de "kardeşlerim, Nuh'un gözyaşları devlikten kalan ne var ise zorbalık, anlayışsızlık ve diğerlerini helak etmenin ilacıdır. Gönülün zulmet diyarında Hakk ile dirilmenin, aydınlanmanın yegâne sebebidir. Ayrıca beden gemisi denilirken, insanlığın halk edilişinde Nuh'un yerini, bedeninin ayakta duruşunu sağlayan hayat ağacı olan bel ve omurilik bölgesinde görmeye çalışın. Onunla insanlık ayağa kalktı. Duygularla yaşam yolunu bulmaya çalıştı" dedi.

Bu söz yiğitlerin aklını karıştırdı. Fetih ne denilmek istendiğini, biraz düşündükten sonra hemen anladı. "Kardeşlerim âlem içinde âlem var eden Rabbimiz, görünen o ki her âdemde âdemiyyetin her tavrını, temsil içeriği ile biçimlendirmiş ve karakter yapısal olarak da belirimli kılmış. Temsil içeriği ile biçimlendirmiş olunmasından peygamber nurlarının görünüş bulduğu ve onların temsil edildiği vücut organlarının kast edildiğini varsayıyorum. Karakter biçimsel olarak da varoluşumuzun arketipleri olarak görüyorum" dedi. Erkân "müthiş bir düzen kurmuş Yaradan" dedi. "Bir âdemden ilahi tavırlarda bulunacağı birçok âdem var edecek. O âdemleri de hem şeklen her birinde temsil ettirecek, hem de tavırlarında ilkesel düzeyde ulaşılması gereken ahlaki erekler var edecek, hem de her âdemin potansiyelinde bulunan yaşamakla ortaya çıkan karakterler var edecek. İnsanlığın yaşam safhaları olarak zaman sürecinde genele yayacak müthiş bir düzen."

Âdem nebinin yere indirilişini hatırlayan Hanif "böyleyse eğer dünya âdemoğlunun doğuşuna sebep insanlık rahmi olmaz mı? Böylesi rahimde insan, anlam ve değer dünyasında doğurulmadan doğmaz mı"

Sıddık; "söylenenleri olduğu gibi kabul edersek, dünya insanlığa gebedir. İnsanlık gökten indirilerek dünyadaki gebelik sürecini

yaşamaktadır. Doğumu sancılı olacak insanoğlunun, kıyameti dünyadan beraatı olacaktır” dedi.

Kerem Ali Can “böyle bir durumda unutmamak gerekir ki her insan yerdeki kendiliğinde, kendindeki ilahi potansiyellere gebe olarak kendini kendinde doğurması da gerekli değil midir? Bu da kemâlât arayışımızda, kemâlâtı kendimizde yaşayacağımızı, peygamberler serüveniyle kendimizde bulacağımıza işaret eder” diye ekledi.

Ferit, Kerem Ali Can’dan sözü aldı. “Hazreti Pir’in kemâlât ve selamet arayışında insanlığın peygamber seyrinde bizleri neden gezdirdiği anlaşıldı. Nuh nebinin aşkını ve kararlılığını bulursak eğer kendimizde yürüyüşümüz devam edecek” dedi. Ardından da ellerini açtı duada bulundu. “Ya Rabb, Nuh’a verdiğinden bize de nasip et; geçmiştekilere yüklediğin ağır imtihanlar ile dolu yoldan değil, lütfun ile ihsan et ne olur.”

Cebrail bu duadan sonra yiğitlere göründü. Nur göğünde Rabbinin izniyle, Nuh’a verilen ilahi aşk ve kararlılığın melekesini onların gönüllerine de nakşetti. Aşk ile yapılan duanın geri çevrilmediğini de her daim hatırlamalarını nasihat etti.

İlahi aşk ve kararlılık yiğitlerin varlığını kuşattı. Nuh’un gözlerinden bakarcasına, gönül âleminin birliğinde Hakk’ı ilahi tavırlarında seyrederek oldular. Nuh’u taşıyan gemiler oldular. Nuh, her birinde her zamanın yaşanan peygamberi olarak zariflik ve latiflikte, ruh melekesiyle de bakışlarında görünür oldu. Onunla Hakk’a şahit olmanın Hakk ile yaşamının zevkine erdiler.

Bir zaman böyle seyrettiler, ta ki gönül âleminde Hazreti Pir’in kızı Neslişah’ın sesini duyana kadar. “Kardeşlerim aşk ve kararlılık yol yürümek içindir. Hakk ile Hakk’ta yaşamak ikilikte muhabbet etmektir. Çok uzun bir yolumuz var. Aşk ve kararlılık, mahlûkat okyanusunda mevcudat dağından yana kurtuluşa erdirir. Bizim derdimiz selamete ve kemâlâta kavuşmaktır. Mevcudat dağından demir alıp, aşkın güzel uykusundan uyanarak, taşıyıcıyla devir gezilerimize devam etmek gerekir”.

Bu sözler mevcudat dağına inen ve hayat yürüyüşüne devam eden Nuh'un uyanışıyla uyanan yiğitlerin gönlüne tesir etti. Bağlılarına saplanan bir hançer misali acı verdi bu söz. Kerem Ali Can ve Sıddık ağız birliği etmişçesine "tamam da böylesi sevgi nasıl bırakılır, bu sevgiden biz vazgeçmeyiz, bu sevgi uğruna gerekirse kemâlât ve selamet yurdundan vazgeçeriz" dediler. Diğer yiğitlerde aynı görüşte idiler.

Böylesi konuşurlarken Neslişah'ın sesini yeniden duydular. "Yiğit kardeşlerim! Kararlılık istikamette yürümek için aşk, kıblenizin Hakk olması içindi. Aşk ve kararlılığı bırakın demiyorum, aşkın hayal uykusundan uyanıp bulunduğunuz âlemin farkındalığına gelerek, aşk ile yolunuza devam etmelisiniz. Deneyim yolunda aldıklarımızı bırakmakla değil aldıklarımızla değişerek istenilene yol tutmak gerekir. İnsanlığın yaşam safhalarında seyir etme hakkımız var, bir safhada sıkışıp kalma hakkımız yok. Bunu bilmeniz gerekir" dedi.

Bu sözlerden sonra uyandılar, yiğitler aşklarını yüreklerine saklayarak seyre geri döndüler.

Nuh'un rızık ile duygular deryasında yüzen beden misali gemisinde erzak bitti. Ağrı dağı olarak bilinen mevcudat dağının zahmetler yamacı göründü. Nuh, Hazreti Ali'nin "yer suyunu tut, gök suyunu tut" demesiyle zahmetler yamacında buldu kendini. Duygularla yüzerken beden gemisiyle, âşık kullara mevcudat görünmez olurdu. İhtiyaçların zorunlu gereksinimi insanı tekrar mevcudata yönlendirirdi.

Duygularında kâmil olan aşkı yüreğinde saklı olan Nuh, hayatın koşullarına göre hangi ahlak üzeri yaşanması gerektiğinin şariat dersini verdi. İlk derslerden biri de erkek kardeşin kız kardeşle evlenmesini yasaklamak oldu. Bu da insanı, hayvanlığın içgüdüsel yaşam koşullandırılmalarından alıkoyan ince bir farklılık ve ahlak ilkesi oldu.

Bu ahlak ilkesini çiğneyen beyaz tenli bir oğluna, kabul olan duası sebebiyle kapkara tenli biri olması cezasını verdi. Nuh, ilahi aşk ile nefsinin hevâlarını bitirendi. Nefsini buyruğu altına alabilen kişiydi. Evvela aşk ile iman istedi inananlardan. Sonra da hayvani güdülerden

kaynaklanan hevâların kontrol altına alınması gerektiğinin şeriatını koydu.

Aşk olmayanlara da bu şeriatı tutmanın yolunun oruç tutmak olduğunu gösterdi. Oruç İdris nebide de vardı. Nuh da ise şeriatın ilk emri oldu. Muhabbet ateşini sohbet evinin ocağında yakan da ilk o oldu. Bu da beden evinde muhabbetullaha en güzel biçimde ermenin misali oldu.

Nuh nebi, sohbet evi ocağını her yakışında Hakk'ın kelamını kendine dışsal değil, içsel bulan ve dilinde görünüş bulması ile de yaşayan ilk peygamberdi. Buna en güzel misal kâinatla beslenen bebekten kâinatın dile gelişi oldu.

İlahi aşk ile Hakk'ın nur deryasından beslenende dile gelen Hakk olur.

Tufandan sonra nebi Yerdan, Nuh'un kız kardeşi Eliyza'yla evlendi. Bereket topraklarının şimdiki ismi Anadolu olan bölümüne yerleştiler. Yunanlıların ve birçok kavmin atası oldular.

Nuh'un, duygusal aklın getirdiği gayrete ve hakikat bilgisine kayıtsız, miskin ahlaklı, ahmak karakterli, aşk tufanında helak olan oğlu dışında Sam, Ham ve Yasef isimli üç oğlu daha vardı.

Suretlere içgüdüsel ve şehvetle bakmanın ardından duygulanımlarda bulunarak insan olmanın, kişiliğini yitirmenin karakteri olan Ham, ceza duasını alan, yanından sürdüğü oğluydu. O istediğine gizli ve cebren sahiplenmenin duygulanımlarıyla bakandı.

Nuh onu pek bilinmeyen acıların toprakları olan kara kıtanın kuzeyine sürmüştü. Ham evlatlarıyla, aşkın rahmet tufanını görmemiş âdemoğulları içinde çoğaldı ve yayıldı.

Âlemlerde görünenlerin suretleri üzerinden esinlenmelerle duygulanımlarda bulunan, duygusal ve kırılgan Sam ziraatla uğraşıyordu.

Yasef ise sert karakterli birisi olarak gördüğünü sahiplenmenin bakımında, umut ettiklerine kavuşmanın sevincinde duygulanan kişiliğiyle avlanmayı tercih ediyordu. O umut ufuklarıyla uzanan arzular

vadisinin nebisiydi. Ufuklara bakarak Rabbinin kendisine verdikleri için şükrederdi. Suretler âleminde dilediği gibi huzur içinde gezmeyi severdi.

Sam bereket topraklarında kaldı. Kürtlerin, Yahudilerin, Arapların kıvırcık saçlı ilk atası oldu. Onun soyundan gelenler, âlemlerde ilahi aklın görünüşüyle yaşam yolunu tuttu. Rabbe gafil olan nice halk, soyundan görünür oldu. Oğulları, tufanın uğramadığı topraklarda yaşayanlarla ticaret yaptı.

Yasef ise güneşin doğduğu topraklar olarak bilinen Horasan'a yerleşti. Ucu bucağı görünmeyen topraklarda soyu yayıldı. Arzularla, hayal ülkesi topraklarına gidenler ve suretler âlemini sahiplenerek hüküm vadisinde yürüyenler onun soyundandı.

Soyundan gelen, Mu denilen bir topluluk barbarlıkta aşırı gitti. Kimya meleğinin nazarıyla Rabbin gazabını buldular. Taşa çevrildiler.

Devir döndü. Devranda nice kudret padişahı peygamber göründü. Bunların içinde Nuh oğlu sadakat sahibi, kuralcı, kıvırcık ve sarı saçlı nebi Sam da vardı. Onun sekizinci ve son oğlu, çilenin rahmet acizi, zulmet pınarından abı hayat içerek saf ruh olup beden evini terk edip ölümsüz ruh olan Hızır diye bilinen Elozer en meşhurlarındandı. Dedesi Nuh'un yüz hatlarına sahip, güçlü, kuvvetli yakışıklı ve heybetli biriydi.

Riyazetler ve acılarla dolu geçen hayatında, zikri ilahiyle bedeninin nur kapıları açıldı. Kendinden saldırdığı nur ile ışık kuşağı olan Elozer, Hakk'ın nur göğüne, meleklerle yükseldi.

Gönül âleminin aşağısında çaresizlere yetişen yedullah oldu. Bunu en çaresiz durumlarda dahi acizlere, Hakk için yardım edışı sebebiyle kazanmıştı. Her koşulda iyilikten taviz vermemenin hayır kapısıydı.

Elozer bedeninin enerji merkezlerini kullanılmasını öğrenendi, öğretebilendi. Hakk'a kavuşmaya sebep, insanlığın giydiği beden elbisesinin kıymeti onunla bilindi. Vakariyet onunla kendini buldu. Vakariyette, özünde Hakk ile hâli istiğrakta seyirde bulunurdu. Sonsuz olan Hakk'ın beden elbisesinde, bakışta kendini noktaladığı cemel sahibiydi.

Olayları geleceğiyle bilme ilmi de onda görünür oldu. Genç yaşta öngörüyle geleceği görmek ondan insanlığa miras kaldı. Rabb Teâlâ onu, bu hâlin külli akıldaki hikmet sahibi kılmıştı.

Elozer bedenden salınan nur ile dirilen olmasıyla, Rabbin nuruyla tabiat döngüsündeki dirilişin temsiliydi. Külli aklının sisteminde dengeleri gözetendi.

O varlık mertebelerinin döngüsünde, her şeye şahsıyla aşkın, her daim hazır Rabbi gören ve gösterendi. Doğadaki uyum ve denge karakterinde, nur ile gerçekleşen canlılık da mevcudiyetinde kendini gösterir olmuştu.

O mevcudatın yaşam bilgisine sahip, sulhta Rabbini bulan Hızır'ın kendisiydi. Tabiat ananın mertebe olarak karakterize edildiği nebinin kendisiydi.

Elozer dışında Nuh devrinde yaşamış, Mısır'ın büyük bir bilgisi vardı. İlahi aşk ile hüküm veren bu kudretli nebi Ramous'a uğramadan, Nuh'un cemel sıfatından farklı olarak aşkın celal sıfatında görünüşü pek anlaşılmazdı. Aşkın celalde biçimlenişi, hüküm peygamberi yapmıştı Ramous'u. Zalimlere celal sıfatında buyurduğu, anında olurdu. Kendisini meczup zannedenler ondan çekinirlerdi. Çaresizlerin şefkat peygamberiydi Ramous. Deli dolu seven, celaliyle iradesini dile getiren o, yüreğinde acımayı barındıran duygusallıkla delikanlılığın ilk örneği idi.

Yiğitler gaptten, gönüllere hükmeden bir ses duyular. Sesin buyruğu üzere bereket topraklarında Sam'ın soyundan gelen Şimon nebiye de uğradılar. İlahi sevgiyle gelen güzel ahlakın nebisi Şimon, aydın ve basık yüzlü temiz kalpli biriydi. Rabb ondan Şafi ismi ile görünüş bulurdu. Eliyle dokunduklarına şifa verirdi. Nebi atalarının hikâyeleri ve güzel ahlaklı olmanın gerekliliğini belirtten nasihatlerle sohbet ederdi. Hem nefse hem de bedene şifa veren nebiydi.

Yiğitler Elozer'den ve Şimon'dan sonra Yasef'in soyunu seyre daldılar. İnsanın devirlerinde seyir ederlerken de kimi zaman Şamil ile de görüşürlerdi.

Yasef'ten çok sonra soyundan gelen iki kardeş nebi; ismi yüz anlamına gelen Levi ile doğa anlamına gelen Basmer, bozkırın doğusuna doğru yürüdüler. Basmer Moğolların atasıydı. Geldikleri yeri yurt edindi. Levi ise kavmiyle kuzeye doğru yöneldi. Sevdikleriyle soğuk topraklarda bulunan umut geçidini geçip hayal ülkesi topraklarına vardılar. Hayalin rengârenk güzel topraklarında zahmetler içinde çoğalıp yayıldılar.

Devirlerde Yasef'in soyundan gelen Türk boylarından birine de uğradılar.

Toprak beyinin sevdiği eşinden çocuğu olmuyordu. Rabbin bağışladığı nur kudretiyle cinlere hükmeden, iradesi yerini bulan, şaman peygamber Ululia nurdan bir nefes üfledi beyin sevgili eşine “senden bir güneş görünecek bu âleme” dedi.

Doğan çocuk nur nefesle gelen, herkesin Zülkarneyn diye bildiği Turabi idi. Küçük Zülkarneyn sevgi ile töre içinde ahlak ve merhamet üzeri yetiştirdi. Ululia'dan şaman geleneğinin raksını öğrendi. İlahi nefesini aldı.

Elmacık kemikleri çıkık, iri çekik gözlü, siyah düz saçlı, üçgenimsi bir yüze sahipti. Gençliğinde töreyi iyi biliyordu. Babasının izniyle sert ve adil kararlar veriyordu. Zamanında sırtını yere vuracak yiğit de yoktu. Akıncı ve göçebe kavmin içinde, ışığı kendinde tutan anlamına gelen Turabi ismi ile büyüdü. Kavmi sayıca çoktu.

Yiğit ve genç Turabi, şaman Ululia'nın sevgisiyle taçlandı. O'ndan nurun saf güzelliğini aldı. Şaman Ululia'nın “özünü bul” emri sebebiyle onun vefatından sonra bin kişilik akıncı ordusuyla beyliğinden sefer bahanesiyle ayrıldı. “Yer ve gök önünde yürüsün” diye duasını almıştı Ululia'nın. Genç gezgincinin önünde bulutlar ardın sıra yürür, melekler önünde sıra sıra dizilirdi.

Duasıyla beraber, göklerde demirden keskin manevi dildeki emriyle de Moğol ve Türk akıncılarıyla görünür ve görünmez setler çekildi bozguncu Yecüc ve Mecüc'ün önüne.

Ruhani kuvvet ile yiğitliği sebebiyle ordusu da Turabi'yle yürüyordu. Niyeti bozuk olanları hemen gönderiyordu. Cesaretle nice halkı zulümden kurtardı. İçinde çaresiz kaldığı anlam boşluğuna bir türlü

cevap bulamadı. Her gittiği yerde Hakk'ı tavırlar seyrinde bulur oldu. Beyliğinin etrafında büyük bir çember çizdikten sonra aşağılara güneye doğru yol tuttu.

İssızlığın bozkırlarından çıkmalı seneler geçti. Geride bıraktığı eşi ve çocuklarını da düşündüğü olurdu. Toprağa sırt üstü uzandığı gecelerde, gezginci ruhuyla yıldızları seyir ederdi. Doğuya ve batıya seyahati etti, kudret toprakları Hindistan'ın kuzeyini yurt tuttu. Yurt tutuşuna sebep Hintli bir guru oldu. Atının yularını tuttuğunda guru peygamber Piriya, yüreğiyle bildi ki seyahati orda son buldu.

Çin sınırlarından Turi Sina Dağı'nın eteğine kadar gitmiş, Ürdün'den İran topraklarına kadar gezmişti. Son durağında ise bin kişilik ordudan altı kişi kalmıştı. Yaşı otuzu geçindi, zayıflamıştı. Nebi Piriya çekik gözlü, çıkık elmacık kemikli, düz yüz hatlı, küçük burunlu bir zattı. Atının yularını tuttuğunda eliyle daire çizerek gezdiği yerleri işaret etti. "Özünü buldun mu?" diye sordu. Turabi yolculuğunun sonlandığını o an anladı. Atından indi. Altı yol kardeşinin birini yurduna ulak olarak diğerlerini ise Mısır'ı yurt edinmeleri için gönderdi.

Piriya'ya yetişmeden önce bereket topraklarının İran bölümünde Zerkânin isimli doğa olaylarına hükmeden, cinleri dize getiren cebbar bir nebiyle tanışmıştı. Sert bakışlı nebiden, kötülüğe ve zulme karşı hüküm tasarrufuyla cebbar olunması gerektiğini öğrenmişti. Onun kendisini Kuzey Hindistan'a göndermesiyle de Piriya'ya kadar gezerek geldi. Zerkânin yer adamı demekti. Turabi'ye "sen yer ile gök arası gök adamı anlamına gelen Zulkanin'sin" dedi.

Nebi Piriya keşif ehliydi. Ona keşfiyle bildiği Zulkanin ismiyle hitap etti. Durgun ve Hakk bakışlı Zulkanin, bir süre sonra Piriya'nın isteği üzerine kızı Piriva'yla evlendi. Üç evladı oldu. Yeni ailesiyle yaşamasını öğrenen gezginci Zulkanin, nur göğü semasının meleklerini görür, onlar içinde yaşar, yerde de gölgeleriyle asıllarıyla yaşar gibi yaşardı.

Sır taşıyıcı Cebrail'in en çok sevdiği nebilerdendi. Piriya'nın uyarılarıyla şaman raksını bıraktı. Sükûta erdirdiği vücuduyla saatlerce yoga yaptı. Sohbet evinin ocağı önünde saatlerce özüne yöneldi.

Özünün derinliğinde kendini Hakk ile bulduğundan, gökteki melekler yerdeki gölgeleriyle beraber Zülkanin'e secde etti. Vakar yürüyüşünde Hakk ile bakını görünce Pirişana, özünden gelen isim dilinde Zülkarneyn oldu. Yer ile gökte duran, yeri göğü kendinde bulan, yerin beden, göğün ruh ayağına sahip hüküm sahibi oladı.

*O kim mi?
Parçalar içinde hep bir olan
Kendinde tek parça olan
Öz kendi ile bakan idi.
Topladığını halka dağıtan
Kudretin gazabı, adı olan
Yer ile gök arasında duran
İlk Buda idi.*

Göklerde Âdem'e yapıldı meleklerin secdesi. Yerde de asılların gölgeleri misali olan nebat, hayvanat, cemad ile tekrarlanan secde onunla tam oldu. Göklerde meleklerin secdesi Âdem'e yapılmıştı. Yerde de asıllar olan meleklerinin gölgesi hükmündeki nebat, hayvanat ve cemadın secdesi en güzel biçimde O'na olmuştu.

Ayaklar bütün beden mertebelerini kendinde, kendiyle taşır. Ayaklar misali Zülkarneyn'de varlık mertebelerini hatm-i meratip sonucu kendinde bularak yaşıyordu.

Zülkarneyn Ariflerin fenafillâh dediğı, kişiliğın Zatı Hakk'ın hüviyetinde yitirildiğı fenafillâhta duran, Hakk ile de bekadan bakandı Zülkarneyn. Cenabı Allah'ın Rahman sıfatıyla ondan bakmaktaydı. Tabiatın ona secdesi de bundandı.

Âlemlerde gezdikçe Hakk'a hasretin artmasını, özgürce dilediğinin peşinden koşmayı miras bırakmıştı insanlığa. Yer ile gök arası özgürce yaşamayı bilen de oydu. Nefsinin zulmüne karşı gazap fırtınaları

koparıp, onu kendinde taş a çeviren her türlü gücünü elinden alan ibadetin piri de oydu.

Kuzey topraklarına yürürken neşe içinde, torunlarıyla oynarken muhabbette Rabbinin ölüm hükmüne severek boyun eğen de oydu. Ruhu terk edince mübarek bedenini, şiddetli beyaz bir nur yayıldı âleme. Ruh gözüyle onu görenler elleri önlerinde kavuşmuş hâlde saygıyla büyük ruha selam verdi.

Zülkarneyn ilk Buda'nın gökten gelen makam ismiydi. Aradığını bulmak için, kişinin kendinden sefer ederek istediğine yetişmenin nebisiydi. Rabbi kendine dışsal uzaklarda ararken, kendisine içsel varlığında bulundu.

Yere batırdığı, suda boğduğu, taş a çevirdiği hevâ düşkününü iblisleri insanlıktan uzak tuttu. Bozguncuları sevmeyen Rabb, ona da bozguncuları sevdirmed i.

Yiğitler azamet sahibi sevgi dolu ilk Buda'dan sonra Âdem'in ilk indiği yere insanlık evinin çadırını kurdu. Erkân "Hakk'ın beden evini çadır misali gezdiriyormuşuz meğer. Çadır Hakk'ın beden evinin misaliymiş. İy i ki çadır kurduk, bu serüvene başladık." dedi.

Hanif "bu kadar seyirden anladığım o ki kişi fitratında bulunanı kâh yerinde severek kâh diyar diyar gezerek buluyor. Sonunda kendisini kendisine gösterecek Hakk'ı ve O'nun hakikatine yetiştirecek insanı bulamazsa eğer sevmesi de gezmesi de nafile. Kudret sahibi mucizevî insanlar olsak da bu sahip olduklarımız, Hakk'a olan muhabbetin tadını vermiyor" dedi.

Sıddık söze girdi. "Görünen o ki insanın ferdi olarak duygularla aidiyet, yasalarla şariat üzer i ahlak temelinde ilk toplumlaşması tufandan sonra Nuh ile gerçekleşiyor, zorlamalarla değil. Sam ile Yasef bu sebepten dolayı nice kavmin ve krallığın atası oluyor. İnsan olarak her birey de kişiliğini, duygular tufanından sonra bağı l olduğu değerler üzer i yaşamakla buluyor."

Fetih de hemen arkasından "irade edilenin ereğine ermek, azimle mücadele ederek geri dönmemekle gerçekleşiyor. Nuh ve Turabi azim

ve mücadelede feda-i nefste bulunan, kendilerini Hakk’a vakfetmiş insanlar. Elbette ki sonuçta ilahi zaferin sahibi olmak hakları oluyor” diye ekledi.

Kerem Ali Can da “Hakk’a ulaşmanın kutsal zaferiyle şımarmadan halka hizmete devam etmek de seyirde edinilmesi gereken bir derstir. İnsanlık safhaları olan nebiler yaşayanları hizmetleriyle ileri taşıyorlar. Bunun için, yaşadıkları ilkeler adına gerekirse şeriata başvurarak evlatlarına dahi acımıyorlar. Babaya karşı gelindiği için değil, ceza almak şeriatın hükmünden olduğu için yaptıklarıyla kendilerini cezalandırıyorlar. Böylece insanlık yürüyüşü devam ediyor. Zulmün önünde eğilmemek, mazlumlara korumak, dalınçlarla keşifte derinleşmek de Zülkarneyn’den bize miras kaldı” dedi.

Ferit de “nebiler yürüyüşü Âdemiyyetin insanlık safhaları. Şu deriden kaplama çadırın içinde biriz aslında. İsimlerimizin işaret ettiği sıfatlarımız üzeri, birbirimizin eksiklerini tamamlayarak seyrediyoruz nebiler seyrinde. Ne mutlu ki muhabbet ateşinde, Hakk’ın zikrinde, O’nu ve O’ndaki kendimizi buluyoruz” dedi.

Göz pınarlarından iki damla yaş döküldü Kerem Ali Can’ın, bu sözlerden sonra gözlerini kapadı. Dalınç ile nur göğü semasından önce vicdan vadisine bakındı. Aydınlık ve karanlık taraf eşit duruyordu. Sonra da dağ gibi büyüyen nefsi emmare ejderine baktı. Gözlerini açtı, kardeşlerine “vicdan vadisi iblislerden yana susmamış, nefsi emmare ejderi de büyüdükçe büyüyor” dedi. Fetih ekledi “öyle ise haydi seyre devam edelim.”

Gönül âleminde yaşlanmayan gençleri sarı renkte bir nur fırtınası kuşattı. Zaman yakın kılındı. Geldikleri yer Rabbin nur bereketiyle kutsanmış Mısır topraklarıydı.

Hayat ırmağı Nil’in etrafında ve huzur denizi Akdeniz’in sahillerinde yerleşim yerleri vardı. İnsanlığın rahat ve huzur içinde yaşamasının altın çağıydı. Hevâlarına düşkün Kıptiler kocaman gözlü, uzun ve kısa boylu, esmer bir halktı. Ataları Sam’ın oğlu Utez’in evlatlarıydılar. Orta boylu peygamberleri Ra, gezginci melekleri misafir ederdi, onlarla

konusurdu. Ra, Amon dediğinde halk eden tek ilah olan Rabbi zikrediyordu. Amon sevgi ve muhabbetin Rahmet tanrısıydı.

Ra O'nun lütfu olan güzel yaşamda, verdiği bereketi esenlik içinde şükrederek yaşıyordu. Bereket ve esenlik veren Rabbe şükretmeye davet eden, güzel yaşamın mutluluk peygamberiydi.

Çağdaşı diyebileceğimiz Set, arzu ve isteklerde, hazların kimyasında Rabbin lütfuna erdirilmişti. Seçici olunması gerektiğinin, Rabbin verdiği nimetlerde helallerinden, güzel olanlarından yenilmesi, giyinilmesi gerektiğinin dersini vermekteydi. Hırsızlığın kol gezdiği Mısır'da halkı uyarmaktan, cehennem ateşinden korkutmaktan bıktıran bir peygamberdi. Pervasızca yaşayan halkın, tehditlerinden korktuğu lakin sözünü dinlemediği bir peygamberdi. Gazaba uğrayan kavmini Nil'in sularında boğulduklarını izlemişti. Ailesi ve inananlarıyla beraber yukarı Nil deltasına çıktı. Son nefesine kadar nimet içinde, disiplinli yaşamının dersini verdi.

Mısır'ın bilge peygamberi Kufûfer ise uzun boylu, zayıf düz hatlı yüzüyle yiğitlere görünüyordu. Astrolojinin, matematiğin, geometrinin, mimarinin dersini meleklerden almıştı. Mutlak olan bilgi ve yaratışın tek sahibinin ismiyle anılır oldu. Rahatlık, hevâlar ve hazlar diyarı Mısır'da, bunları bırakarak disiplin ile terbiye edilmiş bir nefisle Amon'a yetişile bilineceğinin dersini veriyordu. Mısır'ın kadim rahiplerini ilk yetiştiren de oydu. Onunla beraber Mısır bir bilgi güneşi misali parlıyordu. İlk filozof peygamberlerdendi. Maneviyat sağ elinde, bilim de sol elinde parlayan aklın ilk güneşiydi. O medeniyetin ilk kurucularındandı.

Ölümünden sonra, tanrının sevgi güneşi manasına gelen ismi Amon Ra ile anılır oldu. İnsan tanrı olarak kabul ediliyordu. Üç halk zümresine ders veriyordu. Çocuklara hikâyelerle ahlak ve tanrıya iman edilmesi gerektiğinin dersini verirdi. Halka, tanrıyı özlerinde ve kâinatta gerçekleştirdikleri üzerinden bulmanın ve O'na göre nasıl yaşanması gerektiğinin ahlak dersini verendi. Seçkinlere de nefis terbiyesiyle beraber Rabbe varım ile keşfe dair ilmi dersler verirdi. O halkına

alabildikleri kadarını, sebil, menfaat gözetmeksizin dağıttı. Mısır onun akli ve ahlakıyla iman bulmuştu.

O da meleklerden mimarlık bilgisinin derslerini alıyordu. Sır halkı onunla beraber gönül âlemine bilgi güneşi oldu.

Yiğitler, bilgiyi kendine dışsal meleklerin dersleriyle alan Kufufer'den sonra hayat ırmağı topraklarında manevi bereketin doğduğu topraklara gittiler. Büyü, dedikodu, nifak, fal ile yaşanan bu topraklarda Nemrutlar'ın zulmüne tanık oldular.

Düşünce mağarasında sarışın doğan güneş misali İbrahim'in doğuşuna şahit oldular. Abraham diye çağırılan İbrahim, atası Âdem'den beri insandan insana aktarılan yeşil nurlu sayfaların iman bereketiyle doğdu. Putperest anne ve babanın elinde büyüdü. İlahi arayış genç Abraham'ın yüreğini kor ateş gibi yakmaktaydı. Kul, onun gibi aşk ile yanınca ilahi kapılar açıldı.

Orta boylu genç bir arkadaşı onu yakın bir köyde yaşayan Nebi Yedud'un yetiştirdiği Nebi Abram'a götürdü. Abram on altı yaşlarındaki Abraham'a Rabbi olan Allah'ı sevmesi gerektiğini söyledi. O'nu her yerde görmesi gerektiğini anlattı. Atletik yapılı, sarışın, kıvrıkcık saçlı Abraham Hazreti Ali'nin ikizi misali kopyasıydı. Nebi Abram'ın söyledikleri özüne işlendi. Yıldızda, ayda, güneşte Rabbini arar oldu. Aradığı şeyi düşüncesinde bir şeye benzetemese de O'nu birçok surette biçimlendirerek düşünür oldu. Maddenin gece karanlığında akıl ayaklarıyla yürüyen İbrahim suret elbiselerinde Hakk'ı bulamadı.

Abraham'ın bu haline vakıf olan Abram nebi ona, biçimsiz kendilikte suretlere aşkın ve içkin duran Rabbi anlattı. Âlemlerin Rabbini ilk ondan öğrendi Abraham. Suret elbiselerini giyen Hakk'ı, Rabb'ül Âlemin olarak buldu. Yüreği saf ihlâs doluydu. Rabbinden yana ne söylene can kulağıyla dinlerdi. Onda düşünce, Rabbe varmanın yolu oldu. İlkesel yaşam, onun samimiyetinde güzellik kazandı. Rabbini tanıdıkça âlemlerin kudreti olarak, O'na varmanın yolunda taviz vermedi. O'nu düşünürken aşk ile dünya ona zehir oldu. Eskiden sevdiği her şey anlamsızlaştı, saman çöpüne döndü. Âdem'den beri gelen sohbet

ateşini düşüncesinde yakan en yetkin nebi oldu. Mantığın nebisi, idrak sultanıydı.

Sezgi ve duygu melekeleri, önceki nebiler gibi kuvvetliydi. Garib olduğu bu âlemdе, iman ile Hakk’a teslim oluşuyla O’na dost oldu. Sadece kendini gösteren eşya ve eşyanın suretlerinde O’nu bulamayacağını akıl edendi. İmanıyla O’nu âlemlere aşkın fiiliyat sahibi olarak buldu. İncancından ve düşüncelerinden taviz vermeyen idealistti. İlahi sıfatlar üzere biçimlenen karakter ile sağlam kişiliğe sahip olunan hanif dininin temsilcisiydi.

Nesneler dünyasına aşkın kendilik dünyasının yükselen oldu. Âdem nebi nesneler dünyasına üflenен ruh misali insanı resmeder iken İbrahim nebi kendiliğın dünyasına/ cennete, indirildiği dünyanın içinde yükselen oldu. Rabbini bulan için her yer cennet misali yaşanan olurdu.

İmanla gelen adanmışlığıyla ve mantığıyla, idrak sultanı oluşuyla geçmiş insanlık safhalarına aşkıındı. Bu iki sıfatıyla da gelecek insanlık safhalarına baskın olan, ereğe ulaşma melekelerinin sahibiydi. İmanla kazandığı adanmışlıkla kalpte, idealiyle huzur bulandı. Mantığıyla da idrak ile bilmenin verdiği özgüven ile bakmanın nebisiydi. Sezgi ve duygu melekelerinden daha çok mantık yürüterek idrak sultanıyla hikmetin anlayışını edinendi. Bildiğini iddia eden değil bildiğinin gerçekliğini kendi nefsine ispat edendi.

Rüyasında ilk defa gördüğünde Cebrail’i ona “Rabbin Allah’tır, senin dilinde O’na Eloh de. Rabbin sonsuz nur sahibidir” dedi. Yaşam sevinciyle uyandı Abraham. Düşüncesinde ve dilinde Eloh, zikri oldu.

Kavmi nebi Abram’a zulüm edince, putlarını başlarına zekâsıyla yıkan O’ydu. “Madem ki kendilerini korumaktan dahi acizler, sizlerin gözünde nasıl ilahtır bunlar” dedi. Taş olmuş akıllara bir şey anlatılmayacağını da orada öğrendi.

Nemrut’a anlatınca âlemlerin Rabbini, mantığı, zekâsı ve belagatiyle az kalsın onu iman edenlerden ediyordu. Vesvese girdi mi yüreklere hangi düşünceden emin olunurdu ki. Genç Abraham’ın görmediği bir şey vardı ki o da Azazil’in Nemrud’un başında durarak ona vesvese

verdiğiydi. Hevâsını ilah edinen Nemrut, “kendisine ders verme cüretinde bulunan” Hakk’ın nurlu yiğidine cezaların en büyüğünü verdi.

Kendi zan odunlarını toplatıp, gözü kara yiğide küfür ateşi yaptı. Ateş o kadar büyüktü ki Abraham’a Hakk’ın muhabbetinden bir nimetti sanki. Birinin küfrü diğerinin muhabbetine sebepti.

Vesvese kütükleriyle büyüyen küfür ateşini Cenabı Allah, Hazreti Ali’nin diliyle muhabbet ateşi yaptı. Ali’nin “Ya ateş serin ol. Ona dokunma” demesiyle, Abraham gökteki ikizi Ali ile hayatın acıları içinde, inkârın ve şüphenin küfür ateşinde sohbeti, güzelliğe çevirdiler. Düşüncede aşk ve iman ateşiyle vesvese kütüklerini yakarak iken ilkesine bağlı fikirleri ile düşüncede, Rabb ile konuşmanın yolunu bulan nebiydi. O İlkeye bağlı yadsımak ile asıl olana dönülmesi gerektiğini ilk resmedendi. Mantıksal oluşun gereğinde ilk nedene ulaşınca da yadsıdıklarını, Rabbinin düşünce etkinliği içinde gerçekleştirdikleri olarak bulandı. Artık her olay ve olgu yerinde ve gerekli oluşunda hikmeti gereği bulunandı. Düşünce dünyasında anlam veren Rabbi ile bilendi. O’nun gibi adanmış bir ruhu, şüphe ateşi yakamazdı.

Allah’ın yiğidine âşık olan Sera sevgiyle, akrabası Lut da samimiyetle onun yolunda yürüdüler. Lut’u vazifeli kılınacağı yerde bıraktılar. Lut nebi bereket topraklarına yerleşti. Yerleştiği kavmin içinde evlendi.

Her mahlûkatın suretiyle beraber yaşam hakları vardı. Lut nebi suretlerin nedenselliğinin hakları üzeri yaşamayı bildirdi. Her işin hakkıyla yapılmasını öğütlerdi. Böylece mantığın şeriatını gösterendi.

Fıtratlarının dışında ilişkide bulunan, suretlerin cazibesi üzerinden anlam arayan, idrakten uzak, anlayışa kısır halkı, mantığı anlayamadılar. Her şeyin çift kılındığı birbirini tamamlayan gerçeklikte olması gerektiği gibi yaşanması gerektiğini anlayamadılar. Çift kılındıkları ile birbirlerini tamamlamaları ile aile, tam ve olgun insan vb. üst gerçeklikte buluşmaları gerektiğini göremediler. Lut nebi ile karşıt belirimli diyalektik oluşta, batıl olan üzerinden gerçek olanın görünüş bulmasının bir gereği olarak varlık sahnesinde bir ara neden -ilinek-

olarak görünüş bulmuşlardı. Öyle ya karşıt oluştta gerçek olanın görünüş bulması ve çift oluştta da ikili birlik içinde birbirini tamamlıyor olarak kaim olunduğu nasıl görünüş bulacaktı?

Şehvetin aşırı sapkınlığında çifti ile kaim oluşu bulamadılar. Mantığın varoluşsal karşılığında gösterdiği gerçeği görmekten uzaktılar. Aynı düzeydeki görünüşlerin oluşturduğu anlamsızlığın, yanılısamların gerçeğe kör edici ruhsuzluğunda, yaratılışlarındaki ilahi güzelliği yitirdiler.

Anlam arayışın zevki, güzelliği onlardan alındı. Anlayış dağının eteklerinde pişmanlıkla uyandıkları günde, nefsleriyle helak-ı talebeden söz ile verdikleri hükümlerinin karşılığı olarak varlık sahnesinden silinip gittiler.

Suretlerin hakları dışında ilişkide bulunanları ve suretlere haklarının dışında varlık verenleri Allah ile korkuttu. Suretlerin hevâlarla zulümden elbise olmasına pek bir şey yapamadı. Sonradan yerleştiği kavmi, suretlerin zulüm elbisesi içinde yok olup gitti. Hakları çiğnemenin sonu gazaptan bir sestti. Gazabın sesi ile beden toprağında ruhlarını yitirenler, balçıktan heykellere dönenler, Lut'dan uzak yolunu kaybedenlerdi. O, hevâlar ile rağbet edilmesi sebebiyle anlama kısır olmanın içinde, suretlerin çıkmazında Halik Rabbe sığınarak yol tutandı.

İbrahim ailesiyle Mısır dâhil nice yere uğradı. Rabbi her dilde anlatmaya çalıştı. Bereket topraklarına dönüp orada yaşadı. Aşkını düşünmenin, aşkı için her zorluğa göğüs germenin yiğit nebisiydi Abraham. Aşkı için feda-i canda bulunan da oydu.

Ölülerin dirilişini merak etti. Dört ölü kuşu, Rabb onun diliyle diriltti. Gözüyle görmeden inanmamak değil, kalbin mutmain olması onun miraslarındandı. İmanı, sevdiği her şeyi terk edecek kadar sağlamdı. İmanın kıblesi olan Rabbini, âlemleri basamak yaparak tefekkür yoluyla, her görünenin üzerinde etkinliğin sahibi olarak idrak eden oydu. Tevhidin rahmet dilini kullanan da o oldu.

O’ndan alınacak en güzel ders, sevdiği Rabbinin rızası için, elinde ne varsa servetten yana başkalarına dağıtmasıydı. Ne yapması gerekiyorsa, oğlunu kurban etmek de dâhil yapardı. Böylesi bir kişiyi Allah “Halil’im” diyerek kendine dost etti.

İlkeli yaşantısındaki bütünsel karakteri sebebiyle tek başına milletti. Nesline iki bereketli toprak verildi. Birinin adı Hacer’den olan İsmail, diğèrinin adı Sera’dan olan İshak’tı.

İsmail Hakk’a feda edilmiş oladı. Arapların ilk nebisi oldu. Şeytanlığın hâl elbisesini giyen insanlar ve cinlerin vesvesesi gönlünde yer bulamadı. İnsan her yerde Rabbinı arardı, O’nu ise kendinde unutandı. İsmail gayb-ül gayb denilen bu mertebede, kendinde unutulana hakikati, insanlığında bulandı. Hakk’ı zatıyla özünde bulandı. O, yüce öze, yalnızlık çöllerini gözleyen ve gezendi. Ağır başlılıkla her işi hakkıyla yapar iken Rabbi subhan sıfatıyla kendisinde görünüş bulmuştu. Rabbinin, dilinde “Benim Ben” dediğı ilk Âdem evladıydı. İbrahim nebi Rabbi ile olmayı bulduğunda kendilik dünyasına taşınandı. İsmail nebi ise öz kendiliğı olarak Rabbinı kendinde bulan idi. Zati tecelliyi kendiliğın düşünce evinde aynalaşırken görünüş bulmasında bulan ve dilde ifade eden ilk kişiydi. Zati tecelliyi kendiliğın hakikati olarak derinden bakışları ile yaşadığının ilk farkına varan ise Zülkarneyn idi.

Ata Abraham’da fıtratında ilahi sıfatların görünüşü ile Rabbinı kendisinde tanımişti. Nur nefesiyle O’nu yaşadığını bilmişti ve Rabbi ile kendilik dünyasında yaşamaktaydı.

Cinlerden korkanların nebisi İsmail, korkanların koruyucusuydu. Rabbi ile kendine yeten kayyum olmasında, Rabbi ile diri oluşunda özgüven bulur iken özgürce yaşayandı. Nurlu bakışlarının nazarıyla Âdem’dan sonra âdemoğulları içinde merhamet güneşi Muhammed Mustafa’ya en çok benzeyendi.

Gönül mabedi topraklarında büyüdü İsmail. Hakk'ın nurunu ikram ettiği kutsal topraklara gönül mabedi Kâbe'yi ilk inşa etmeyi, adak tepesi üstünden bakarak düşünen oydu.

Babası Abraham ile beraber gönül mabedini, tevhidin diliyle zikri ilahide yapanlar onlardı. Tevhidin dili her şeyi Hakk olarak görmenin değil, her şeyde Hakk'ı görmenin ve O'nu ifade etmenin diliydi. Tevhit dilinde yağmur denilmez rahmet denilirdi. Kul verdi denilmez, Hakk verdi, şükürler olsun denilirdi. Böylesi bir dil ile kuruldu gönül mabedi.

Arapça cennet diliydi, ata Âdem'in konuştuğu kayıp dildi. İsmail'in diline de bu dilde tevhit verildi.

İshak ise beyaz tenli, kumral kardeşinden farklı olarak sarışındı. Babası Abraham'ın ve cediti Sam'dan beden mirasını almıştı.

Gönül âleminde menfaat ateşini yakan dünyanın gece örtüsünde yürüyerek, maddenin anlamını sorgulayanların, eşyanın tabiatıyla yol yürüyenerin babasıydı. Bu da görünenlerin suret örtüsünün karanlığında aydınlığı arayan ata Abraham'dan miras kalmıştı. Suretler ve onların tabiatları üzerinden düşünmenin nebisidi.

İshak, İsmail'i, çocukluğunda babasıyla onu ziyarete gittiklerinde gördü, bir daha göremedi. Nasıl görsün ki İsmail'i, İsmail zatla bakarak yaşayan, kendisi ise tenzihte Hakk'ı bilip âlemin aklında yaşıyordu. İsmail Rabbinin verdiği doğuşların ilhamında, İshak ise eşyanın tabiatı üzerinden bulduğu ilhamlar ile görüş sahibiydi. İshak ilhamla bulduğu manalar ile yüzü gülendi. İsmail ise gönlünde doğuş bulan manalar ile ruh ile neşe ve zevkte oladı.

İshak evlatlarına dünya işinde akıl ile çalışmayı, dünya karanlığında akıl ile yol bulmayı ve dua kapısıyla Hakk'a sığınmayı miras bıraktı. Aklına dayanarak hükümde fetva veren oldu.

İstemeyi, gayret ve çabadan sonra gönül âleminde rahata kavuşmayı çocuklarına o öğretti. Eşyanın tabiatından yana bulduklarını Hakk'ın ikramı bilip gülererek neşelenen de odur. Böylece isminin hakkını veren de odur. Gönül âleminde garip bakarken Hakk ile niyazda konuşan da odur. Eşyanın karanlığında gece yürüyenerin babasıydı. Eşya ile

edinilen akılda kendini sınırlayan da kendisi oldu. Allah, Âdem nebiden dünya hevâsına kapıldığından, İshak nebiden ise eşyanın tabiatında akıyla iş görürken nefsinde takıldığından sebep hiç hoşnut olmamıştır.

İshak'tan sonra gecede yürüme mirasını evladı Yakup aldı. Yakup nebi, eşyanın tabiatının dilini bildiğinden işlerinde başarılı oldu. İşyle, ailesiyle, diniyle yaşam yolunu tuttu. Yakın kavimlere ve komşularına Rabbini anlattı. İşlerinde onlara olması gerekeni gösteren de öğreten de âlemlerin Rabbi olan Allah'tı.

Âlemde olayların sebepleri üzerinden kaderde olacağı sezgi melekesiyle gören akıl sahibiydi. Sezgisi kuvvetliydi. Merhamet deniziydi. Herkesin işine koşardı, özveri sahibiydi. İsrail ismini, geceleri yürüyerek dua edişi sebebiyle Rabb ona nişan kıldı. Eşyanın tabiatından, işinden gücünden sıkılıp Hakk'a olan özlem ateşini yüreğinde yakan oldu. Rabb bu özleme karşılık Yusuf nebiyi, özlem çiçeği diye ona sundu.

Özlem çiçeği, güzellik kattı gönül âlemine. Cennetin güzel kokularıyla beraber göründü babasının gözüne. Özlem çiçeğinde Rabb, kendi güzelliğinden güzellik verdiğini, Yakup'a emanet etti. Hakk'ın sevimli güzellik temsili, Yakup'a parlıyordu göz bebeği gibi. İlahi güzelliğe açılan bir kapıydı O. Özlem çiçeğini, Azazil'in haset ateşini kardeşlerinin gönlünde uyandırmasıyla kaybedince Yakup, dünyaya kararttı gözlerini. Özlem çiçeğini, ektiği gönlünde hasretle büyütenin gözyaşlarında, eşyanın verdiği keyifli uyku sonlanıverdi. Tanrısal olana hasret, eşyanın değer belirimli anlamını yitirmeye sebepti.

Güzellik Yusuf'tu. Gönül âleminin dipsiz menfaat kuyusuna atılan güzellikten faydalanmak türlü türlü olurdu. Herkes güzellikten yararlanmak için üç pahaya sattı onu. İnsanın zalim ve güvenilmez olan karanlık yanı güzele dair olan ile görünür oldu. Güzele dair ne varsa ya muhafaza edilmek istenen ya haset edilen ya sahiplenilmek istenen ya da arzu nesnesi olarak put edinilen ve daha nice sebepten dolayı nefsi emmarenin doğasına tanık kılardı. Güzellik zekâ pırlıltısında uyanırsa, nefsi emmaresini iffete zincirlerse, sonuçta iktidar sahibi olursa, geçmişe dair yaşadıkları kendisine ayna, kötü huya dair ne varsa

terbiye etmiş olurdu. Güzellik bedene dair görünse de öze dair kendilikte Allah ile edinilmesi gerekendi. En yalın duru hâli ile kaderini elinde tutarken kendiliğini özgürce yaşayanın hak ettiğiydi.

İstenç ve güzellik birbirini tamamlaması gereken iki olgu iken acılara ve tatminsizliklere gebe yaşamlara sebepti. Yusuf nebi ile anlaşılan o ki acılar sonuçta bitmekteydi, tatmin olmak ise Rabbini namus yani içselleştirilmiş değer edinmek ile sonuçta ilkeli olmakta edinilecek olandı.

Rabbin güzellik ayeti Mısır'a götürüldü. Cebrail, beden gözlerin göremediği nur göğünde onun yanında her daim hazır oldu. Ali onu bir an olsun gözünün önünden ayırmadı.

Güzellik saf elmas gibi oldu. Sır topraklarının ahalisi ona sahip olmak için yarıştı. O günde Yakub'un selamet duası Aziz'in başına kondu. Aziz onu kendine köleden daha çok evlat seçti. Her işin ölçüsüyle, hesabıyla bilindiği eski Mısır ilmini öğretti ona.

Karısı Zeliha'nın yüreğine suret aşkı verildi. Güzelliğin sureti Zeliha'ya güneşti. Nur yayan bu cemal herkesi cezbederdi. Suretinde cezbedici olan ise Rabbiydi. Surette, aldananlar Rabbe gafil kaldı. Âlemin suretlerine Rabb diye aldananlara, Allah Yusuf'u misal yaptı.

Âlemin bilgisini Mısır'da öğrendi. Evlatlık dahi olsa köleden farkı yoktu. Güzellik padişahı Yusuf nebi, şehvet ve gücün kölesiydi. Zeliha şehvete, Aziz güce misaldi. Gücün elinde hakkıyla Rabbine yükseldi. Şehvetin elinde arzu edilen, tapınılan put oldu. Tapınılan put olmaktansa Hakk'a kul olan doğruluğunun tutsağı oldu. Güç, adil olsa da şehvetin elinde adaletini yitiren oldu. Kendisine emanet edilene sırtını dönen oldu.

Güzelliğin sevimli nebisi Yusuf, çocukluğundan beri suretlerin asıllar âlemindeki meleklerini tanır oldu. Rüyasında gördüklerini, asılları olan melekleriyle yorumlar oldu. Böylece bu âlem rüyasında olacakları, nur göğü semasında düşünde gördüğü meleklerle yorumlar oldu. Babasının gözlerini yitirişinin kefareti olarak, zekâ gözünün aydınlık bakışının nebisi oldu. O olanları olduğu gibi hakkınca görebilme güzelliğinin nebisiydi.

Yaşanacakların kader bilgisi, babasından daha farklı bir biçimde O'na gösterilir oldu. O, görünenler üzerinden, babası ise olaylar üzerinden olacağı görürdü. Olgusal olanın zamansız oluşuna bağlı olarak gelecek öngörülebilirdi. Suretler hilesinde uyuyanların eliyle suretlerin uyku hapishanesinden kurtulan zekânın güzelliği oldu.

Kendisini suretler uykusunda sır topraklarının meliki zanneden baş azizin gördüklerini yorumlayarak, sırların açıldığı topraklarda suretlere zekâyla tasarruf etme gücünü Yusuf kendinde buldu.

Zekâ güzelliğiyle arzulara baskın gelen cazibeli kudretle suretlere hüküm verdi. Şehvet sahibi Zeliha, zekânın güzelliğinin esiri oldu. Ondaki ilahi mutlak güzelin nurunu görünce şehveti hayranlığa döndü. Zeliha hayranlığa misal oldu. Güzellik kendini seven, iman eden hayranlığı kendisinde buldu. Yusuf'un soyu hayranlık dışısında kendini gösterir oldu.

Hayran olunmayan güzellik, güzelliğini nereden bilsin. Yusuf'un dahi gerçeğe ayna bir suret ile görünüş bulduğunu Zeliha Rabbi ile bildi. Rabbine hasret, suretler deryasında Rabbi arayan, hayranlıkta serhoş gezinenlere misal oldu.

Zekâ eril güzelliğiyle suretlere tasarruf ettiğinin gücünün farkına varınca ilmiyle amel eden kuvvet sahibi oldu. Her işin ölçüsüyle iş görününce, güzelliği baki oldu.

Yusuf nebi eşyanın görünüşünde maneviyat arayanlara, Rabbi işaret eden Kur'an'daki en güzel hikâyesiyle hileye aldanmayın dersini verendi. Estetiğin değiştirici ve galip gücünü herkes onunla buldu. Suretlerin hileli örtüsü üzerinden Rabbin kendisine konuştuğu güzel velisi oydu. Hayal gücünün temsili misali, düşte görünen melaikenin ilahi suretlerinin anlamları üzeri işlerini görendi. İlk model örnekleri olan melaike âleminin hayalde surete gelişyle dünya işlerinde olacakların ön görüsüne göre hak ölçüsüyle, zekâyla iş görmenin mucize velisi olandı. Zekânın temsilcisi hayal sultanı üzerinden kuvvet bulandı. Yerlerin sırlarını, gök ehli asıllarla bilendi.

İdris hâllere vakıf olarak sezgisel işletilen zekânın Yusuf ise sembollerle düşünen ve kurgusal işletilen zekânın nebileriydi.

Sır toprağı halkını Rabb Eloh’a iman etmeye davet etti. Sosyal yaşantıyı iktisadi bilgi üzeri ilk yöneten nebi de o oldu. Çağdaş, medeni şehir yaşantının temelleri ona da dayanırdı. Matematik ve mimaride de bilgisi pek çoktu.”

Üç boyutlu görüntüyü izleyen ihvan, Yusuf nebinin yüzünü bir türlü göremiyordu. Nasıl görsünler ki, zekâ görünmez bir güzelliğe sahipti. Bunu bilen Hazreti Pir, bir nefes üfledi görünenlere doğru. Görünmez güzelliğe sahip olsa da onun da misali olan bir yüzü vardı. Hazreti Yusuf’un yüzü, gözü görünür oldu. Görünen yay gibi güzel kaşları, uzunca dalgalı saçları, masumca bakan iri ela gözleri, ince güzel burnu, yuvarlak şirin esenlik veren yüz hatlarıyla zekânın güzelliği idi. Sır toprağı halkı, bilgi ve bereket güneşleri olan onu Aziz Ra, bilge Ra diye çağırırdı.

İhvan Yusuf’un güzelliğine şahit olduktan sonra Hazreti Pir, Rabbin hazinesinden kelamın taşıdığı mana incilerini serpmeye devam etti.

Yiğitler huzur denizinin sırlı sahilinde oturdular. Nebilerinden sonra, tanrısal nimetleri göstermeleri sebebiyle onları insan tanrılar olarak benimseyen halkları düşündüler. Huzur denizinin sevgi dolu mavi sularında bir an unuttular seyirlerini.

Erkân “eğlenmek için gelmedik bu diyarlara. Arkadaşlar yola koyulalım” dedi. Huzur denizini, üstünden yürüyerek geçtiler. Geldikleri yer hevâ toprakları olan Yunanistan’dı. Halkın dilinden, Yunan heykeltıraşların esinlendiği kadar yakışıklı, tek bir ilaha davetçi, kibarlık ve nezaketi tavsiye eden birini işittiler. Onu, pazar yerinde beklediler. Kibarlığın ve nezaketin, zarafetinde ve bedeninin estetiğinde biçimlendiği kişiyi gördüler. Konuşulan kişinin o olduğu kesindi. Siyah uzun düz saçlarıyla, düz ve güzel burnuyla, duru yüzündeki derin bakan gözlerinin güzelliğiyle kadın, erkek herkesi büyülemekteydi. Ahlakın zarafet ve özveri güzelliği, görülesi en güzel biçimdeydi.

Adı Sarkiyanis İmpolus'tu. Bronz tenliydi. Kaba ve gaddar halkı içinde Zeus nebiden iki nesil önce gelen, Poseydon diye nam salacak olan zarafet ve asil ruhlu olmanın yakışıklı nebisiydi. Söylenenlerin aksine, Zeus'la bir akrabalık bağlarının olmadığına da şahit oldular.

Halkının zorbalığından Rabbe sığınan Poseydon, gazap yağmurlarıyla gelen halkının helakini asilik tepesinde, biri kız diğeri erkek olan çocukları ve güzel eşiyle üzülerək izledi. Ondan insanlığa özveri, kendi nefsinden önce başkalarının nefesine öncelik verme, kibarlık ve nezaket erdemi miras kaldı. Yiğitler, sevimli bir cazibeyle güzel görünen Yusuf nebiyle kıyas edilemeyecek kadar yakışıklı bu nebinin seyrini de bitirdiler.

Aslında bitirdikleri her seyir, genel anlamda söylenecek olunursa 'onları da an' Kur'an hitabından kast edilen şey insan olma sürecindeki nebi safhalarında meleke potansiyelinin yaşamda açığa çıkmasının seyriydi.

Yiğitler huzur denizine açıldılar. Kaba ve zorbalıktan uzak, zarafetin nezaket esintileriyle huzur denizinin suları üzerinde yürüyerek bereket topraklarının huzur veren sahillerine çıktılar. Geldikleri yer Anadolu'ydu.

Yerdan ve Eliyza'nın soyu bu topraklarda çoğalıp yayılmıştı. Görünen o ki kumral, esmer, sarışın insanların yurdu olmuştu bu topraklar. Uzun zaman burada gezdi yiğitler.

Ata İbrahim'e benzer sarışın kıvrıcık saçlı bir tanrının, Tanrı dağları olarak bilinen Kaz Dağları eteklerinde çıktığını duyunca yola koyuldular. Tanrı dağlarına doğru yol tuttular. Zaman ve mekânı, nurdan elektromanyetik bir kapı açarak yakın kılmak ellerinde olsa da bereketin huzur topraklarında yürümeyi tercih ettiler. Tanrı dağları eteklerinde fuhuş ve zina yapan alaycı halkına, Nuh'tan gelen ilahi yasaları da buyuran, iyiliği ve iffeti öneren, Diones diye hitap edilen Zeus'la karşılaştılar.

Görünmezlik zırhına bürünmedikleri seyirlerinde gittikleri her toplumun hâl elbiselerine bürünen yiğitler, Diones'i yakından, ona

karışmadan dinlerdiler. Her nebiden duydukları “sizden bir menfaatimiz yok, biz Âlemlerin Rabbinin katından besleniriz” sözünü ondan da duyular.

Halkından biri yumruk atınca kendisine, Rabbe sığındı. Ondan halkı ile arasında hüküm verilmesini istedi. Rabb, hükmünü mucizesiyle ondan gösterdi. Duasıyla Azazil’i esir ettiği tepeden hazlar denizine (ege denizi) baktı. Ellerini kaldırınca gökyüzüne kabaran sular, hevâ batağında halkını yutar oldu.

Buna şahit imanlı birkaç kişi, Tanrı dağlarında onunla seyran etti. Tanrı dağlarında yerleşti. Hazlar denizi kıyısında nice halka öğütler verdi. Ebedi, erkânı onlara gösterdi. İsmi, huzur kıyılarından bereket topraklarına kadar duyuldu. Zeus diye anılır oldu.

Zeus’un evlatlarından ikisi peygamber oldu. Sarışın, ince düzgün burunlu, belirgin çeneli, ince dudaklı, oval yüz hatlarına sahip olanı Apollo, kumral basık düz yüz hatlı, küçük ince burunlu, yeşil gözlü olanı ise Herkül nebiydi. Zeus, Apollo’yu Yunanistan’ın haz denizine bakan hevâ topraklarına; Herkül’ü ise Anadolu’nun bereket topraklarına, huzur denizi kıyılarına gönderdi.

Apollo hevâ topraklarında, hicivli sözlerle doğruluğa davet eder, babasının ahlak şeriatı üzeri öğütler verirdi. Dara düştüğünde Rabbinden yardım diler, O’na bolca secde ederdi. Hakk davetini sunduklarına “ilahi sır sizdedir, kendinizi bilin, haddinizi görün” derdi.

Pek sabırlı bir öğretici olmasına rağmen kendisini dinlemeyen bir kavmi duasıyla sele boğdu. Haz denizi hevâ cesetleriyle doldu. Adı her yerde duyuldu.

Herkül ise savaşçı ruhlu ve adildi. Güreşmeyi pek çok severdi. Yiğitliği ve gücüyle tanınır oldu. Hakk’a iman etmeyi ve iyiliği emrettiği bir kavmi, azgınlıkları sebebiyle duasıyla, şehirlerini yerle bir edip, toprağa gömülmelerine sebep oldu. Ömrünce iyilikte yaşadı. İnsanlara yardım etmekte huzur buldu. Mertlik ve adil olmak miraslarındandı.

Kudret toprakları olan Hindistan’ın kuzeyinde Zerdüş nebi görüldü. Kendisinden önceki nebiden ders görmüştü. Kudret topraklarından

kuzeye doğru hicret emrini aldı. Bozguncu ve sapık halka, iyiliği ve kötülüğü anlattı. Yaptıkları işlerde hak olanı gözetmelerinin ve böylece hakları gereği hak ettikleri ölçüde Rablerini yaşamaları gerektiğini anlattı. Vicdan vadisi onunla aydınlandı. Vicdanlı olmayı, insanlara miras bıraktı. O insanlara vicdanlarını rahatlatmanın sesi oldu. Talipleri nice zahmetlere katlandı. O'nun fikirlerini bereket topraklarında da zahmetlere rağmen nebilik mührü ile yayıyorlardı.

Yiğitler bir zaman sonra huzur denizinin, Kıbrıs diye bilinen Atlantis denilen yalan adası topraklarına gittiler. Kur'an'da Yunus nebi diye bilinen Herkül'ün soyundan İonisis'i gördüler. Orta boylu, kumral, yakışıklı bir zattı. Kıbrıs ile kaygının toprakları olan Mezopotamya arasında gezginci idi. Haberci melek, kutlu davet haberini verince kendisine, yüreğini korku sardı. Nasıl anlatacaktı? Hevâ ve hazlarda yaşayan, putları ilah edinen kavmini, gönül âleminin mutlak sultanı âlemlerin Rabbine nasıl davet edecekti. Yalan topraklarında, yalanlar içinde yaşayan halkı nasıl uyanacaktı? Cebrail sırtına dokundu. Yalanın saldığı hileli korkuyu yüreğinden aldı. Şahsiyle tek olan Rabbin hakikat bilgisiyle beraber, doğruluk ve cesareti de gönlünde uyandırdı.

İonisis yıllarca, yalanın ve kaygının topraklarında Hakk'a ve ihlâsa davet etti. Lakayt ve samimiyetsiz halkı onu alaya alıp, eğlendi. Gösterdiği mucizeler sebebiyle ondan korkmalarına rağmen hiç değişmediler. İonisis yalan topraklarından gitmeyi kendine uygun gördü. Cuzi iradesiyle Hakk'ın davet emrini unuttu. Kaçarken huzur denizi sularında bir niyet balığının karnına düştü. Rabbini o gün anladı. Rabbin emrinden kaçış da yoktu; O, külli iradesiyle her yeri kuşatandı.

İonisis ihlâsa davet ederken ihlâsını yitirendi. Kendisi yalana düştüğünden, korkuyla ve ihlâsla âlemlerin Rabbine dua etti. "Ben nefsim zulmedenlerden oldum, seni her türlü noksanlıktan tenzih ederim, beni af et." Bu duanın sebebi Rabbine inancını, davete icabet edilmemesi sebebiyle yitirmesiydi. Yalan topraklarında yitirilen ihlâs, gönlüne tekrar verildi.

Huzur ve haz denizi sahillerinde samimiyetle dolaştı. İmanı ve samimiyeti sebebiyle inananı çok oldu. Samimiyetinin rüzgârı ulaşınca

yalan topraklarına, geri döndüğünde kavmini samimiyette ve doğrulukta buldu. Kavmini senelerce irşat etti. İhlâs bir daha yitirilmesin diye, samimiyet güneşinin yürüdüğü her yere nur ile bereket verilirdi. O hevâ ve hazzın azap olan yalan elbisesinden, ihlâs ile halkını kurtarandı. Samimiyetin nebisi oydu. Eylemlerinin sorumluluğunu yüklenmiş olarak yetişkin insan olmanın gereğini de yapan oydu. Ölüme yakın kaygının topraklarında gezindi. Kaygıdan uzak, canını Rabbine teslim etti.

Devir ve mekân değişti. Yiğitler barbarlığın kol gezdiği Avrupa'nın kuzey topraklarında buldular kendilerini. Sıkıntının topraklarında kumral uzun saçlı, orta boylu, yılgnılığı yüzünde okunan Odin görünüyordu. Şiir gibi topraklarda odundan evler yapan, odun misali kaba halkına saygı ve tevazuu tavsiye ediyordu. Celalli savaşçı nebi sıkıntı topraklarında yılgn düşmüştü. Melekten huddemleri olan mucize sahibiydi. Kavminin korktuğu kudret sahibi nebi köy köy odundan ev sahiplerini gezer, Hakk'a ve O'nun hakikatine davet ederdi. Böyle bir gezide olmadık kişiden fena halde dayak yedi. Rabbine dua etti. Odundan ev sahibini, melekler parça parça etti. Buna şahit olanlar, iman etmeleri için Hakk'ı işaret etmesine rağmen Odin'i tanrı edindiler.

Şiir gibi yurdundan keşfetmenin, yeni yerler görmenin heyecanıyla, yaptığı yüzgeçle gezginci nebi suretler ummanına açılarak, Amerika diye bilinen hayalin güzelim topraklarına gitti. Sıkıntıdan bunalan yılgnları, istençlerin mabedi hayal topraklarına taşıyan nebiydi. Evlatları geri döndü. Kendisi hayal topraklarının kuzeyinde kaldı. Hakk ile de ilahi neşeye daldı. Huzur ile canını, can tutucu ve ruhlara yol gösterici meleğe emanet etti.

İki kuşak sonra, odun evlilere Tahor isimli düz yüz hatlarına sahip, kumral ve heybetli bir nebi gönderildi. Barbarlığın bitmesi gerektiğini halkına söyledi. Onun kadar heybetli olan halkı ona işkenceler yaptı. Bu işkenceler sırasında Rabbe iman ile sığındı. Rabb bedenine kuvvet, gönlüne cesaret ve huzur verdi. Anlayışsızlığın temsili odun evlilere böylece karşı durdu. İmanından dolayı, nur ile verilen kuvvetle onlara kavgada üstün geldi. Hepsini dize getirdi. Rabbe iman etmeye davet

etti. Sözü dinleyen, iman eden pek az oldu. Sıkıntılarda dua etmek, umut ile coşup, gayret kuşağını bağlamak, imanla gelen özgüvenle bakmak, küçük de olsa başarıya ulaşmak, başarının sevinciyle gülümsemek bu nebinin güzel sıfatıydı.

Yiğitler yaşadıklarının hatıralarıyla bakındılar gönül âlemine. Gıpta ile nebileri seyrettikleri, her birinin bakışından okunuyordu. Çileler içerisinde Hakk'a inanmaya davet ediyor, O'nun varlığında hangi ahlakla yaşanması gerektiğini nasihat ediyorlardı. Yaptıkları bu hayra karşılık bir menfaat de beklemiyorlardı. İnsanlığın ilkeler düzeyindeki ilk yaşam örnekleriydiler. İnsanın ilk örnek model yaşam safhaları, her zamanda yaşanan, diri, değişmez davranış kalıplarıdır. İlkeler nasıl bir karşılık üzeri sunulabilirdi? Karşılık beklemeden sebil sunulan kutsal hazinenin mücevherleriydiler. Rağbeti az bu kutsal hazine bizlere nebilerin yaşam mesajıyla ulaşmaktaydı. Yeryüzünde Hakk'ın sıfatlarını, halifeleri olarak gösteren de onlardı. Rabb Kur'an'da onları bundan olsa gerek ki çokça zikretmekteydi.

Onlar batılın olduğu yerde, değişmez ahlakın hak sıfatları üzeri görünürlerdi. Batılın sihri üzerinden Rabb, gerçek olan kendini onlardan gösterirdi. İnsan batıla karşı, hak olan aslını onlarla bulan ve yaşayan oldu. Böylece insan, yaşamında değişmez gerçeklikte bulunan, nebilerden miras kalan emanet hatıralarıyla hüviyetini buldu.

İşte Yusuf'tan önce âlemde görünen, onlardan birisi daha Kuzey Amerika denilen hayal ülkesi topraklarında Yasef'in soyundan gelen Kızılderili şaman nebi Donania göründü yiğitlere. O, doğan güneş anlamındaki ismiyle, hayal topraklarının doğasıyla uyumlu, gezgin peygamberdi. Melek ruhlar totemleriydi. Her birisiyle hayalin topraklarında beraber yürürdü. Hayal sultanı topraklarında gezerek hissiyat bulmanın, dilediği gibi yaşamının nebisiydi.

O sınırsız hayal topraklarının özgür yaşayan ruhuydu. Ruhsal bilinç âlemi hayal sultanını, asıllar âleminin melekleri ve ruhlarının mitlerini anlatarak ve onları göstererek, ümmetinde hatıra getirerek uyandırır. Gerçek hayallerin peşinde koşarak, insanın istençlerinin

mabedi hayal topraklarında özgür tabiatlı olmasına büyük katkılar sundu.

Hayal sultanı topraklarında gezerek sıkıntılarından arınırdı. Bu gezilerde, hayallerle sağaltılmış düşüncelerde anlayışı kuvvetlenirdi. Dış dünyadan beslenen dehasıyla değil, hayal topraklarında edindiği kurgul zekâsıyla, ferasetle anlayışıyla ve özgün bilgi sunuşuyla hayal sultanının bütün nimetlerini kendinde taşıyordu. Hayal topraklarında gezerken, derin düşüncelere geçebilmenin sırlı kapısıydı.

O gezginci hayal sultanıydı. Kabileleri gezerken karşılaştığı çocukların hayal etmesini, hikâyeler anlatarak sağlardı. İlahi iradeyle özgünleşmenin yolu ondan geçiyordu.

Âlemlerin büyük ruhu ile gezinirken hayal sultanı topraklarında, kendisine ilahi nefesten, duygulanımlarla ve kaynağını kendinden bulan özgür iradeyle canlanmanın ruhunu üflüyordu. Kudret eliyle canlandırdığı her suretin ve oluşturduğu her görüntünün mucizesiyle sınırsız olanaklarda göçebe olan bir yaşamın temsilcisiydi. O, hayal sultanı topraklarında kendisinden başka halk etme kuvveti bulunmayanı, Musavvir ismini sınırsızca yaşıyordu. Halk etme kuvvetini büyük ruh ile kendinde bulandı.

O hayal sultanına taşırken insanlığı, bütünsel karakterin oluşmasına sebep meleke sahibiydi. Yusuf ise, ölçülendirmeyi iyi bilen zekâsıyla suretlerin manevi bilgisini sunarken, analitik aklın oluşmasına sebep meleke sahibiydi. Donania hayal sultanın da gezginci, Yusuf ise hayal sultanında gördüklerini zekâsıyla yorumlayandı. Donania asıllar göğünde gezinirken, Yusuf asıllar göğünde gördükleriyle gölgeler vadisinde olacakları öngörendi. İkisi de hayal sultanı melekeleriyle yaşama mitler ve semboller üzere anlam katmanın nebileriydi.

Yiğitler bu serüvende Hazreti Pir'in sözleriyle, nebilerin değişmez insanlık sıfatı kutupları olduklarını anladılar. Kimi zaman onun sesini gönüllerinde can kulağıyla duyuyorlardı.

Donania nebinin hayalden görüntüler oluşturmaları mucizelerini, uzun bir devir içinde bolca seyir ettiler. Sevimli ve neşeli Donania, düşler

vadisinde bütüncül karakterli yaşamın savaşçı hayal avcılarına nebi olmuştu. O, hayal topraklarında vahşileşmeden insan olmaları gerektiğini söyleyen, sakinleşmelerini tavsiye eden ve yaşadıkları hayal sultanı topraklarındaki huzura davet edendi. Düşlerin savaşçı ruhlarını sakinleştirerek, hayal topraklarındaki güzellikleri, uyandırdıkları esenlikle fark etmelerini sağlayandı. Hayal sultanı topraklarının güzelliğine farkındalıklarını yitiren, öylesine yaşamış olmak için yaşayanlara, sıradanlık içinde bulunurken harikaları gösteren, onlara neşe ve huzur verendi.

Düşlerin savaşçı ruhları, Âlemlerin büyük ruhunun benzersiz yaratışıyla kutsadığı topraklarda istençlerde vahşileşmemeyi, Donania ve onun gibi nice şaman nebiyle öğrenmişlerdi. Nefsin hayal mabedi vahşice yaşanmayacak kadar güzeldi.

Yiğitlerden Hanif “hayal sultanı melekesinin önemini Donania ile anladım. Kardeşlerim; her gün yatmadan önce bir saat dahi olsa hayal sultanında gezinelim. İnsanın kendisine Musavvir ismi ile yaratıcılıkta ruh üflemesi her canlıya nasip olan bir yeti değil. Dikkatimizi toplayarak sınırsızca hareket edebileceğimiz hayal sultanı hediyesinde dilediğimizce gezinelim” dedi.

Hemen ardından Erkân aklına geleni paylaşma heyecanı ile konuşmaya başladı. “Keşke Rabbim lütfetse de modernizm, popülizm, konformizm, faşizm, komünizm ve kapitalizmden dolayı tek tipleştirilmeye çalışılan, salt ussal öğrenim içinde ruhtan uzak olan, terbiye edilmemiş nefsi emmarenin vahşiliğinin içinde saldırgan yetişerek hiperaktif yaşayan yeni nesillere, öğretim gördükleri okullarda hayal kurma dersleri verilse. Özgünce özgür oldukları topraklarda ‘ol’ deyince olmuş kıldıkları bir dünyaya sahip oldukları da hatırlatılsa. Televizyon ve sanal oyunlarla hayal kurmayı unutan çocuklar böylece yaratıcılık sıfatını yaşamaktan mahrum kalmazsa, ne güzel olurdu. Yaratıcılık sıfatından uzak insanlıktan, insanlığın selameti ve kemâlâtı için katkıda bulunacak dehalar nasıl beklenebilir?”

Kerem Ali Can abisinden söz aldı. “Nefsin hayal sultanı mabedinin bakir toprakları ne vakit menfaatler, rahat yaşam ve âlemlerin büyük ruhuna

örtünen zan elbiseleri giyinenler tarafından vahşice istila edildi, insan sükûnet ve maneviyat neşesini yitirdi. Hayal topraklarında nefsi emmare, gördüğü her şeyi sahiplendi. Meşgale ve eğlence içinde Rabbe gafil kaldı.

Geldiğimiz zaman devrinde hayal toprakları anlattığım gibi istila altında. Hayallerin her ne kadar, eğlence, bilim ve teknikle gerçeğe taşındığı yaşamda görünse de güzelliği maneviyata kör nefsin ilahlığında gaflet hilesi olmuş durumda.”

Siddık konuşmamaya daha fazla dayanamadı. Kerem Ali Can’dan “ekleyeceklerim var müsaade eder misin?” diyerek söz hakkı istedi. “Geldiğimiz devirde hayal sultanı topraklarında, nefsin imparatorluğu kurulmuş durumda. Nefis hayal sultanında maneviyata örtünmüş kör gözlerle rüyelerin oluşturduğu hevâ ve zanlar içinde yaşarken, ilah olduğunun bilinciyle yaşamakta değil mi? Nefis, her şeyi kendine yontan hayallerde, sahiplenmenin gözüyle bakan “ben tanrınızım” diyen Deccal olmuş değil mi?”

Bu konuşmaya Ferit’te iştirak etti. “Kardeşlerim, hayal sultanı topraklarında kudreti ile iş gören Rabb ile bütün işler görülmez mi? Deccalın mevcudiyeti, eşyanın tabiatı üzerinden hevâların sonucu olarak kazanılan ilahlığın hayalde oluşan bir zan olduğunun ispatıdır. O’nun Rabbe, bilmeyerek şerriyle yaptığı hizmet ise Rabbin varlığında O’nun hakikati üzeri yaşandığının bilgisinin açığa çıkmasına sebep olmasıdır. Hayal sultanı topraklarında düşleri var eden âlemlerin Rabbi olduğuna göre O’nun hakikat bilgisiyse ilahlık zannından kurtulabiliriz.”

En son Fetih konuştu. “Hayal sultanı topraklarını Deccala bırakamayız. Hakikat bilgisiyse kör gözü görür olsa da yetmez. Nefsi emmare, Rabbin iradesi üzeri hakkınca, haklar üzere yaşamadığı sürece deccallıktan kurtulamayız. Bulduğumuz vakitte belalar ve acılar içinde bulunsak da evvela hayal sultanı topraklarına büyük cihat anlayışıyla, imanla sefer ederek, haklar üzere isteklere sınır vurarak, o toprakları nefsin mabedi olmaktan çıkarmalıyız.

Bu seferi kalplerin ilahi hazine kapılarını bize açacak olan muhabbetle yapmalıyız. Hayal sultanı topraklarını öfke, kin, nefret ve bencillikle değil sevgiyle fethedip, orada da sevgiyle yaşayacağız. Suret aynalarının varoluşu seyrinde, menfaatten uzak hizmet etmeliyiz. Hakikat ilkesinden kopmadan, onda gerçekleşen her oluşu, gerçekliğiyle görüp, bütün insanlık için haklar üzere evrenselleştirilerek yaşama taşınmalıdır.

Doğrulukta iş görerek güven vermeliyiz. Hakikat bilgisi ve sevgiyle düşüncelere güzellik katmalıyız. “Sevgiyi, yapacağımız iyiliklerle kalplere ekmeliyiz. Varlığın hakikat bilgisini sohbetle vererek, hayal sultanı topraklarında canlandırmalı, ruhuna örtük insanı duygulandırarak maneviyatımızdan ruh üflemeliyiz.

Bilmeliyiz ki söylev, sevgiyle iman edilesi olgu olarak yaşamda gerçekliğe taşınabilir. Böylece orayı ilahi olanın ilkelerle görünüş bulduğu mabet yapmalıyız. Hayalde yaşamayı neşe ve zevke taşıyarak sanata çevirmeliyiz.

Kişilik sahibi olarak ortak ilkelerde kendimizi bulduğumuz yaşamda, bencil olmadan hayal ülkesinde yaşamalıyız. Bunu gerçekleştirecek eğer hayal sultanı topraklarında deccal zihniyetini bitirmiş olarak, o toprakları mistik efendilerin yaşadığı, barışın egemen olduğu, maneviyatın kaynağı bir mekân yapabiliriz.

Nefsin istençleriyle gidile bilinen hayal sultanı topraklarını vahşet ve bencillikten beri bırakacak, menfaat gözetmeyen sevgi ve rızayla, huzurlu bir yaşama taşınmalıdır. Rabbin yaratıcılık sıfatını Musavvir, Mucit sıfatları doğrultusunda en yetkin biçimde sanat ve bilim teknikte göstermeliyiz. Hayal sultanı topraklarımızı işledikçe, tasvir ekinlerinin bittiği tarla eyleriz. İncancımızla biçimlenen hayallerimizi yaşam sevinciyle gerçeğe taşınmalıyız. Belki o vakit hayal sultanı topraklarımızı meleklerle yan yana gezdiğimiz, imanla yaşanan bir yurt yapabiliriz.”

Fetih nutuk gibi konuşma yapmıştı. Bu konuşmalardan sonra yiğitler Hazreti Pir’in konuşması üzere geleceğe ait hayallerini yüreklerine ekerek seyre devam ettiler.

Zaman yakınlaştırıldı. Salih'in devrinde buldular kendilerini. Temiz bedenli ve saf kalpli olmak, güzel niyet üzeri özverili düşünmek, başkasının nefsinin kendi nefsine tercih etmek onda güzelliğini buldu. O, salih amelleriyle kendinde huzur ve sulhu bulandı.

Taştan evlerin içinde görünen Salih, Rabbe davet ederken haset, açgözlü ve hevâları doğrultusunda çıkarıcı bakışlarıyla Hakk'a örtünen kirli bedenli, katı kalpli halkını, kendilerine misali olan taştan çıkardığı mucize devesini katletmeleri sebebiyle Rabbin gazabına teslim etti.

Haset ve açgözlülük saflıktan, ihlâstan gelen güzel niyeti öldürür. Başlarına geçirilen evleri taşlandı. Böyle kişiler, haset ve açgözlülükle beraber kabalıklarından dolayı gönüllerinde taş kesilip kendi ölüm emrini verirlerdi.

Yiğitler merak etti, böylesi yaşamın bedendeki misali neydi? Gözlerinin önüne safra kesesi geldi.

Yiğitler ayrıca fark ettiler ki nebiler şeytanlarıyla yüz yüze çarpışıyorlar, erenler ise Hakk yolunda şeytanlığı kendi ahlaklarında buluyorlardı. Kendilerinde şeytani sıfatlarıyla savaşıyor onları savıp aşıyorlardı. Savıp aşamayanlar ise hayatlarını şeytanlık elbisesinde yaşıyorlardı.

Zaman değişti. Bereket topraklarının güneyinde yaşayan Hud görünür oldu. Ağırbaşlı, zeki ve doğru biriydi. Uzun boylu, düz burunlu, düz yüz hatlarına sahipti, irice gözleri vardı. Bir süre seyrettiler nur göğü semasında Hud nebiyi. Salih nebi gibi güzellik ve bereketi kendi için değil halkı için isterdi. Olay ve olguların sürelerdeki ilişkilerine bakarak, olabilecekleri kurgulardı aklında. Öngörülerinde hiç yanılmazdı. Nifak halkını uyardıysa da sözünü dinleyen olmadı.

Nifak küslüğe, ayrılığa, kızgınlığa, savaşımlara sebepti. Nifak sebebiyle halkı birbirlerinden ayrı yaşardı. Dirlik ve birliği sağlamak için Hud nebi var gücüyle çalıştı. Nifak bereket topraklarını kuruttu. Halkı, Hakk'ın gazap bulutlarını bereketin kıtlığından dolayı rahmet bulutları sandılar. Hud'un gazapla korkutmasına rağmen kör bakışlarıyla bildiklerinden şaşmadılar. Birlikten bereketin doğduğunu, ayrılığa ise rahmetten beri

kalındığını bilemediler. Gönül âleminin sayfalarından hiç yaşamamışçasına silinip gittiler.

Hakk'ın rahmet nefesi olan zamanda, gelinen yer sır toprakları olan Mısır oldu. Yusuf'un soyundan gelen, kundakta konuşan, imanın nebisini gördüler. Hakk'a sadakat sahibi babası ona Efrahim diyordu. Saf, tertemiz kalpli annesi, göz bebeği yavrusuna Yehova'nın dili diyordu. İmanın nebisinin dilinden, Rabbin kelamı ediliyordu. Rabb kendini imanın dilinden dillendiriyordu. O konuştuğu, sevinç gözyaşlarıyla ihlâs sahibi annesi ağlıyordu. Yüreği neşe doluyordu. İhlâs sahibi, kucağındaki iman bebeğiyle, Rabbin yakinen seslenişine şahit oluyordu.

Bebek, imanın nebisiydi. Nebilik mührü, dilinde Allah yazmasıydı. Konuştukça da eminlik aşılmasıydı. Kimde görünüş bulur ise imanı telkin etmesi idi. O doğduğunda konuştu. İhlâs ve sadakat sahibi canlarda doğandı. Zulmün kuşattığı sır topraklarında sırlanandı.

Annesi, tanrılık iddiasında bulunan firavunun küçük kızının bakıcısıydı. Azanın şımarık kızının yanında, Rabbi zikretti. Kız "babamdan başka Rabb mı edindin?" diye sordu. Babasına şahit olduğu hadiseyi anlattı.

Firavun hiddetlendi, öfkelenendi. Hakk'a kör eden zulümdeydi. Ne yaptıysa, kötülükten beri olan katıksız saf kalbi, Rabbin zikrinden geri de döndüremedi.

Zulmün karanlık ateşini yaktı. Onu yakmakla tehdit etti. Caymadığını görünce ailesini terk tek yaktı. İhlâs sahibi kadının yüreği dağıldı. Ateşe yürürken kucağında bulunan Efrahim nebiye kıyamadı. Bir an duraksadı. Bu hâliyle nebiliğin hatemi Hazreti Muhammed'e fenalık olmasından korkan mağara arkadaşı Sıddîk'ı Ekber'i resmediyordu.

Zulmün kör gözü önünde o güzelim nebi dile geldi. İhlâslı kalbe "korkma, Rabb bizimle beraber, gideceğimiz yer acıların son bulunduğu yerdir" dedi. Cenneti ona müjdeledi. Böylece iman, sırlı nebisiyle nur göğüne yükseldi.

Yiğitler rüyetlerinde Mısır'ın aşağısına inmeleri gerektiğini gördüler. Hayat ırmağını takip edip kara teniyle görünen nebi Kirsam'a ve

kabilesine rast geldiler. Heybetli, doğaya aşkın kudret sahibi nebi, nefsin kötü huylarıyla mücadele edendi. Tabiatla uyum içinde yaşanması gerektiğinin dersini de halkına veriyordu. Rabbin mevcudat bahçesinde hayat verenin O olduğunu öğretiyordu.

Kirsam, nefsin boyunduruğundan hevâ zincirlerini kırarak kurtulan şecaat sahibi savaşçı bir nebiydi. Tabiat kuvvetlerine aşkın kudretin tesiri ile havada uçtuğu dahi görülmüştü. Nefsin hevâ ve haz zincirlerini mücadeleyle kırarak huzur bulanların nebisiydi. Ancak hazlar ve arzular, içinde bulunulan âlemi tatmanın, yeni gerçekliklere kanat açmanın, nimeti hakkı gereği ile bulmanın ve benzeri nice hikmetin açık olmasının gereği idi.

Kirsam'dan sonra zaman kumaşı biçildi. Hakk'ın muradı ile devir değişti. Açık alınlı, nur yüzlü Eyüp görünür oldu. Yiğitler sabır taşlarını Ali'ye verdiler. Ali sabır taşlarını Eyüp'e verdi. Eyüp, sözü dinlenen zengin bir nebiyken servetini yitiren fukara oldu.

Azazil, tayfası ile Rabbin izin vermesiyle her yerden ona saldıran oldu. Ateş toprakları Harran'da Eyüp, musibetlerin rahmet oluşunda imtihan edilmenin gereğini buldu.

İmtihan, bilinçli olanın sınanması içindir. Sınanma da olması gerekeni yapmak Hakk'a yol tutmak içindir. Zor şartlar altında dahi olsa özden gelen iyi, doğru olana teslim olmak ile Müslim olmak Eyüp nebide görülmüştü. Her türlü zorluğa rağmen mücadele ruhunu yitirmeden, ilkesinde tutarlı olun yani sabrın nebisi Eyüp'ten, ümmeti gafil kaldı. Her belayı gazaptan bilip, rahmetin azabını tadamadılar. Horlama, alay etme, ateş topraklarının bereketini kesti. Bereketi kesilen halk Eyüp'ü sebep bildi.

Eyüp'e maraz olan hastalıklar dahi onu Rabbini zikretmekten men edemedi. Sabır taşları onda nurdan ışık yaydı. Varlığı yoksunluk, fakirlik ile yerin karanlığından arındı. Korkacak bir şeyi kalmayan Eyüp, Rabbin nuru ile varlık buldu. Korkulardan kurtulup özgüvenle bakan oldu. Belalar içinde inandığıyla bakmak ve yaşamak kullara ondan miras kaldı.

İmtihanın sonunda Eyüp Hakk'ın servetini buldu. Hor görenler, alay edenler ise pişmanlık ateşinde kızardı.

“Düşenin dostu olmaz” derler. İman ediyorsa eğer Rabbin kudret himmetiyle ayaklanan olur. Rabbinden bir bela ulaşsa kullarına, onlara yanlarında hazır bulunan O olur.

Hileler kuran Azazil bilmeden, bir âdemoğlunun daha varlık servetine, musibetlerin rahmet oluşuyla kavuşmasının aracısı oldu. Böylesi sabırdan sonra şükreden kula, kanaat serveti dünyadan da tatlı bir şarap oldu.

Eyüp nebi, nefsine savaşçı, bireyselliğinde keyfi istençlerini kontrol etmenin, aceleci olmadan, hevâlarla eylemde bulunmamanın, Rabbe her koşulda itaatkâr ve bağlı olmanın, sadakat sahibi nebisiydi.

Eyüp'ten sonra görünen Şuayb nebi oldu. Kul hakkını gözetmeyen halkına uyarıcı oldu. Haklara dikkat edin derken, sözde küfürlerle paralandı. O hevâlarla keyfi davranan, kul hakkını gözetmeyen halkına vicdanın sesi oldu. Eyüp'ün haddinde durarak, hevâ ve istençlerine sınır vurmasını, nefsi emmaresini kontrol etmesini o toplumsal yaşantıda gerçekleştirmeye çalışandı.

Haksızlığa omurgası dik olarak hiç boyun eğmedi. Sevdiklerinden vermeye nefsinde imtihan oldu. İmtihanın sonu sözünde durma oldu. Haksızlığa tahammülü olmayan adaletli insandı. Musa nebiye, sözünde durmayı ve insanlığa hakları gözetmeyi miras bıraktı.

Şuayb'i seyrederken yiğitler, dengeleri gözetken, haklar üzere bakışında güç bulan vicdan sahibine misafir olan Musa'nın azmine, çalışmasına, gücüne hayran kaldılar.

Çobanlık yapan Musa, Rabbi ile yaşadığı nice olayda dua ile naz arası konuşurdu. Rabb, karanlık yerin gecesinde yürüyenler içinden Musa'yı kendine seçti. Musa'ya tefekkürünün sonucu olarak doğadaki ayetleriyle göründü. Kimi zaman onun dilediklerini önüne getirirdi. O'na, Rabb kendisini böyle gösterirdi. Kâinat üzerinden iradesine karşılık bulan Musa, tefsir etme, yorum yapabilme yetisini böyle edindi. Sorgulamanın nebisiydi. Yaşadıklarını yorumlarken, anlamaya

çalışandı. Yorumladıkça da anlıyordu. O hep öğrenmeye çalışan, Rabbin talebesi, irade ederek yol bulan müridiydi.

Yiğitler bir an birbirlerine baktılar. Serüvendeki anlayamadıkları hikmet akışı bilinince, seferleri şiir gibi akmaya başlamıştı. Böylece seyir Musa'yla devam etti.

Hayat ırmağının suyuyla gelen Musa, şımarıklığın kuşattığı sırlı topraklardan uzun seneler önce ayrılmıştı. Rabbi Elohim şımarıklar ve kibirliler ülkesinden, haklar üzeri yaşaması için onu hikmet zinciriyle uzaklaştırmıştı. Böylece servet ve gücün verdiği kibir ve şımarıklıktan, haklar üzeri yaşayınca arınmış olacaktı.

Az uzunca düz yüzlü ve burunlu, heybetli, yakışıklı, olduğu gibi yaşayan bir zattı. Seneler geçti. Musa haklar üzeri haddinde yaşamayı öğrendi. Ailesiyle hicret ederken Rabbi Elohim'in ateş biçiminde görünen nuru ile karşılaştı. Rabbine, ardı sıra gerçekleşen olayların hikmet zinciriyle bağlıydı. O'nun nurunu uzaktan menfaat ateşi olarak görmüştü.

Gecede yürüyendi. Issızlık vadisinin nur topraklarında içine bir korku düştü. İhtiyaçtan dolayı korkusunu aştı. Issızlık vadisinde üşüyen ailesine ola ki sevgi ateşinden sunacaktı. Rabbin nuru olduğunu nerden bilecekti. Rabb ile buluşmak onun için sadece bir hayaldi.

Turi Sina dağının nurlu topraklarında, nuruyla görünen Rabbi, onun kalbine sözün tesir gücü ile dokunmuştu. O'nun söz ile kendisini görünüşe taşımasının işareti ise Musa'nın korkmasıydı. "Korkma" diyen Rabbi, onu kendisi ile sakinleştirdi. Sözün varlık aynası olması nedeni ile söz ile Musa'ya görünmekteydi.

Hakk, hakikat esasını ona şeriatın dayanağı yaptı. Dilinde peltek olan, düşüncesinde anlama derdinde olan Musa'ya dil aracılığı ile görünüşü verdi. Kelim Rabb, korkuyla çocuklaşan bu yiğidi bir çocuğu dinler gibi dinledi. Ona gerekeni söyledi. "Firavuna git. Çocukluğu, şımarıklığı bıraksın. Temizlenenlerden olur mu denildiğini söyle kendisine" dedi.

Düşünce, bilinç evi olan kalbinde yaşadıklarını, öğrendiklerini söylemeye dili kâfi gelmedi. Rabb, Harun'u ona dil eyledi. Yorumla bağlı olarak anlatım gücü Harun'dan insanlara miras kaldı.

Gecede yürüyenler, Rabbin nurlu kelamı Musa ile aydınlandı. Kelamı celalden olduğundan, Harun onu cemaliyle dengeledi. Nurun celal kelamı olan Musa ile yaşam haklarını gördüler. Şımarıklık, kibirle kararmış Mısır'ın sırlı topraklarından bereket topraklarına kaçtılar. Rabb, peşlerinden onları takip eden şımarıklık ve kibri, hayat deryasının sularında boğarak secdede örtüverdi.

Hayat sularının karşı kıyısında Musa'nın kavminin kalpleri Rabbin nur kelamına takat getiremedi. Gecenin karanlığında gölgelerden nimet istediler. Nurlu kelamı yüreklerine yazamadılar.

Yüreklerle yazmadıktan sonra kelamı taşa yazsak ne olur, göğ'e yazsak ne olur.

Rabbin nur kelamı ile yaşamayı öğrenemediler. Rabbin nur kelamıyla yaşayabilsinler diye nurla taşlara emirler yazıldı. Emirler bu kavme, hayat sularında örtünmüş şımarıklık ve kibir hortlamaması için verildi.

Hakk'a âşıktı Musa. Nur dağına çıkardı. Orada anlam ve değer bulmanın ilahi zevkinde, kendisini unutandı. Hayretler vadisinde hayranlıktan usanmadı. Her bulduğu yeni şey ile Hakk'a imanı arttı. Hayretler vadisinde hayranlıkta bulunurken, yorum yapmayı unuttu. İlkesiz, prensipsiz kavme ise ilkeli, prensipli Musa pek ağır geldi. Rabbin nur kelamını dinlemediler. Toplum olarak yurt edinip yaşayamadılar. Terk edilmişliğin çölünde, karanlığın dibinde, gecede yürüyemediler.

Musa Hızır'a yol tuttu. Bilgi güneşiyle ay misali buluştu. Bilmediği bilginin ışığının ardından, akıl ayağıyla koşmaya çalıştı. İlahi emirlerin herkes için olduğunu sandı. Meşreplere göre emir verildiğini sonradan anladı. Şeriatın Rabbe ulaşmak için araç olduğunu, amacın ise O'na kavuşmak olduğunu da anladı. Hakk'ta bulduğu manevi tadı Hızır'da bulamadı. Ondaki hikmet bilgisinden istifade etmiş olsa da "Ya Rabb, sen bana yetersin." diyerek fitratının gereğini yaptı.

İlkesi Rabbiydi. O'nu kutsiyette bilip, ona çamur atmadı. Yolundan gelenlere tenzihi öğretip, O'na çamur atırmadı. Âlemdeki ayetleri yorumlayarak, fiilde Rabbi müşahede etmeyi farz kıldı.

İstençlerin tamamına yasalarla had çekti. Hevâdan kurtaran ve özgürlüğün yolunu açan odur. Hakk'ın varlığında özgürce yaşamak için O'nun iradesine boyun bükten odur. Toplumda özgürlük için hakları gösterip, yasayla yaşamayı getiren de odur. Keyfi istençlerle şımarık olmanın başını koparan da odur. Şeriatla Rabbinde korkutarak, insanlara değişebilmenin kapısını açanda odur. Şuayb'ın nasihatlerle yapmaya çalıştığını, yasalarla yapıla bilineceğinin aklını gösterende odur. O akli gösteren akıldı. Zaten yorumda bulunma melekesi ile tefsir edebilmek, akli gösteren akıl düzeyinde seyir etmek değil midir?

İlkeler doğrultusunda prensipli yaşamak, güç arayışında bulunmak, olay ve olguların hikmetleri olan oluruna vakıf olmaya çalışmak, birçok güzel emanetiyle beraber, akli gösteren akıldan insanlığa miras oldu. O, yaşamın yasalar kitabı olan Tevrat'ın görünen canlı yüzüydü.

Yasalarla akıl ederek bakış sahibi olan, akli gösteren akıl sahibi, gecede yürüyüşü kolaylaştırandı. Tipik bilim adamının ve yasalarla hüküm veren yargıcın akıl örneğiydi. Onun için yasalar herkes içindi. Bu sebeplerden dolayı, ilahi murat üzere bakış sahibi, olanlara değil olabileceklere bakan, buna göre ferdi olarak iş gören Hızır'la yolları ayrıldı. Musa âlim, Hızır ise arifti. Musa ilmiyle olana vakıf gözcü, Hızır ise ilmiyle ve irfanıyla olacağı vakıf, inisiyatif sahibi iş gören insanı resmedendi. Musa hüküm dağından hiç inmedi. Hızır'da hakemlik çizgisinden hiç taviz vermedi. Musa sanki ilahi devletin olana göre iş gören bürokratiydi, Hızır ise olacağı göre iş gören diplomatiydi.

Musa, doğamızın zorunlulukları doğrultusunda, fitratımızın gereğini yaşamaya davet eden nebiydi. Toplum içinde ilkeye göre iradenin oluşmasına neden celali kuvvete sahip kişiydi.

Rabbin, nurlu taşlarındaki ilahi kelamı, şeriat diye Yuşa nebi yüreğine yazdı. Rabbinin nuru ile yazdığı taşlardaki iletileni, hakkınca fitrat gereği yaşamayı o yüreğinde ilahi hüküm olarak iradesinde buldu. Vicdanında Hakk'ı bulup, olması gereken ne ise onu yaptı. Şeriat vicdanda onunla yer buldu. Şeriatla yaşanması gerektiğini Musa'nın kavmi çok sonra öğrendi. Yasasız toplumun kargaşa fırtınasıyla

dağılacağı malumdu. Cenabı Allah şeriatsız toplumu, kargaşa ve can korkusuyla şeriata alıstırdı.

Seneler geçti. Musa soyundan olan bir grup insan Yunan topraklarına yerleşti. İçlerinde Sarkiyanis diye çağrılan Yuhannis isimli heybetli bir nebi görünür oldu. Düz yüz hatlarına sahip, ince burunlu, yakışıklı şahıs, imanın, özgüvenle bakmanın nebisiydi.

Göğ çekilen iman, gönlün nur göğü semasından onunla yere inmişti. Rabbin varlığından şüphesiz, emin bir bakış sahibi olan bu nebi, doğru bildiğinden şaşmazdı. Özgüveni tam olan, gücünü imanından alan bu heybetli nebiden, halkının büyükleri dahi, kalabalık olmalarına rağmen korkardı.

Yuhannis sarsılmaz imanla, hevâ topraklarının örtüsünden etkilenmeden Hakk ile yürüyendi. İman gücüne melekler itaat ederdi. Yuhannis imanı ile melekelerini kontrol edebilen, meleklerle de sözünü dinlete bilen hüküm sahibi nebiydi. O meleklerin efendisi, imanla Rabbe sevgi dolu olardı. Rabb ona her yerden konuşurdu. İman, hayranlık düzeyinde onunla en güzel biçimde taçlandı. Rabbi gök semadan seslendiğinde, hayranlıkla dinleyendi. İman ile yönelebildiği kıblesi Rabbi, âlemlerde fiiliyatıyla eşyaya aşkın oluşunda, sezgiyle müşahede edendi. İmanın sezgiyle sevgide taçlanması, hayranlığa sebepti. O Rabbe hayran ne güzel kuldu. Bütün mevcudiyetiyle Rabbin varlığına yükselendi.

Zaman ipi tutulması değildi. İmanla yaşanarak Rabbe tutunulacak sebepti. Zaman geçti. Cenabı Allah, şeriatı korkuyla edinen Musa'nın kavmine, sevginin hüküm güneşini gönderdi. Rabb, şeriatla adil olup hükmedecek, benlik dağını imar ederek onu terbiye edecek, toplumda selameti tesis edecek, devlet güneşini, Davud'un mühründe tesis etti. Davut, hukuk ile devlet çatısı altında toparlanmanın, ilkeleri kurumsal oluşta işlevsel kılarak tesis etmek ile geleceğe tutunmanın gerektiğini gösteren nebiydi.

Davud yıldızı diye bilinen Eloh ismi, onun alnında nurla yazılıydı. O hiç umulmadık yerden Rabbin, rahmetini gösterişiydi. Gecede yürüyenlerin yürüyüşünü devam ettiren oydu. Tevrat'ı hüküm eline alıp kralları oldu. Tek başına devlet olarak Rabbin halifesi oldu. Yasanın dilde hükmünü söylemek, gücüyle de onu halkta işletmek O'nun nasibi oldu. Dağınık bir sürünün çobanıydı. Hepsini topladı. Vaat edilmiş servet dağına taht diye oturdu. İnsanlık devletinin, sevgiyle hüküm sahibi olan, duygularıyla karar veren yöneticisi oldu.

Servet içinde Rabbe yanık, sevgi dolu olandı. Emri, dilde şiir gibi söyleyerek seven, sevdiren oydu. Zorla olunmuyordu güzel. Şiir diliyle emri güzelliğe taşıyan ve gönüllere nakşeden de o oldu. Rabb, Tevrat'taki emirler üzeri onun dilinden hüküm ile görünür oldu. Nice varlığın hikmet manası bu yüzden önünde ram oldu. Şiir dilinde hepsi anlamını buldu. O gecenin karanlığına şiir diliyle mana üfleyen aydınlığın ruhu oldu.

Oğlu Süleyman Rabbin saltanat güneşi oldu. Adalet ile selameti tesis etmenin olması gerekeni oldu. İnsanlık devletinin, akli olan haklar üzeri hakkaniyeti gözeten hüküm sahibi adil yöneticisi oldu.

Selamet için hukuka, kemâlât için ahlaka ve özgürce yaşamaya ihtiyaç vardı. İnsan insan ile ikinci yaratımını, varoluşunu yaşadıklarında bulacak ayrıca zalim ve güvenilmez olmasına sebep nefsi emmare sahibi ise hukuka her devirde ihtiyaç vardı. İnsan insan ile olan ilişkilerinde ve gerçekleştirdiklerinde insan olmakta ise adalet, hem insan olmanın tamlığını, olgunluğunu bulabilmenin hem de beraber yaşarken ön görülü bir geleceğe bakabilmenin selametini edinmek için olması gerekendi.

İşte Süleyman, böylesi bir devletten bakandı. Var olanların varoluş haklarını, hak edişlerini koruyan ve sonuçta kazanımların ortak fayda için kullanımını sağlayan devletin başı idi. Babası Davut ilk başta istenmiş olmasa da sonuçta halkın rızası ile yönetime geldi. Süleyman ise akli yeterliliği ile hak etmiş olarak yönetimin başına geçendi. Rıza ve yeterlilik bir yöneticide aranması gerekendi. Rableri onları böylesi resmetmişti.

Orta boylu beyaz tenli, dalgalı saçlı, açık alınlı, yuvarlak hatlara sahip ne sarkık ne de kalkık olmayan güzel burunlu Süleyman'ın hayat neşesi daimdi. Her ne isterse önüne gelirdi. Böylesi olsa da şımarıklık değildi. Şükrü ahlakı olarak bulandı. Rabbe bolca şükreder, nimetin daim olmasını isterdi. Şükür ile bedelsiz nimet sahibi oldu. Rabbe, El-Rezzak esmasıyla rızkın sahibi olduğunun zikriyle, en güzel tenzihi o yapardı.

Rızkı sebeplerden, kuldan değil Rabbinin bir lütfu olarak bilendi. Rabbine, verdiği rızık sebebiyle şükür ederek tenzihte bulunurdu. Şükür, rızkı verenin Rabb olduğunun tasdikidir. Şükürde samimi oluşu sebebiyle Rabbin her verdiğini, O'nun için niyetiyle olması gerekene kullanırdı.

Her nimettir ki ne için kullanıldığına bağlı olarak mesuliyet edinilmesi için sorgu suale tabi kılınır, Rabbin adıyla anılarak kullanılan ve Rabbe şükredilerek kutsanan bundan hariçtir. Şükür, nimeti sorgusu suali yapılmayacak lütuf yapar, şüpheli dahi olsa nimeti pak edip helal yapar.

Süleyman'ın şükrüyü sorgusu suali olmayan ilahi bağıştan devlete kavuşturan, O'nu hikmet deryasında irfan sahibi yapan, ilimin zevkinde yaşatan. Rabb, şükredene bahşederdi sınırsızca nimeti. Şükrü hakkıyla yapanlar, iki cihanda da nimete erer. Rabb ondan adaletle hüküm buyurdu. Gecede yürüyenler onunla, yaşamayı kolay buldu.

Eşyanın gece karanlığı, adaletin hükmü altında onunla şafağını buldu. Gecedeki gölgeleri hikmetiyle okudu. Kendi varlığında hükmedeni bularak insana, cine, kâinata hükmeder oldu. Kelamın hükmüyle yaptığı sihrin adı, gizli ilimler oldu. Sihir kimi nebiye iyi niyet üzere yapılmak şartıyla helal kılınmıştı. İnsana zarar verecek sihir haram kılınmıştı.

Rüzgârla seyahat, cinlere maddeyi işletme hükmünün ilmi, gelecekte mühendislik bilimi ile teknolojiye görünür oldu.

Acıların kara kıtası topraklarında yaşayan zorbalık kâbusu devlerinin yok oluşuna sebep, O'nun duası ve Ali'nin hikmet gücü oldu. İnsanın

devleşen nefsi adaletli hükmün önünde son buldu. İnsanlığı yiyerek bitiren devler Süleyman ile beraber bitince, kara kıta dahi huzur buldu.

Haklar üzeri adalet zemininde yaşamak, mutlak zat olan varlıktan kendini soyutlamadan mutlak iyilikte yaşamaktı. Süleyman, haklar üzeri yaşarken ilişkilerinde ve hükümlerinde hakkaniyet üzeri bulunandı. Hakkaniyet üzeri oluşu sebebiyle vicdanın pişmanlık ateşini söndürüp haklar üzeri amelleri sonucunda vicdanında huzur, kalbinde neşe bulandı.

Süleyman nebiyle her işin olurunun bilmenin hikmetli aklı, haklar üzeri hakkaniyette adaletli ve şükürde daim olmak, insanlığa miras kaldı. O nimet deryasında yaşarken, istenen şükür ahlakında her daim zikirdeydi. Adaleti, Allah'ın mülküne göre değil, hak edişe bağlı olarak mülkten alınan emek payına göre, emeğin vergilendirilmesi sonucunda ortak hizmete taksim edilmesi ile tesis etmeyi görünür kılandı. Emeği ilişkilerde sürekli biçimde akıcı ve kalıcı kılmak için ise ticareti önceleyendi. Bu durumda sınıflanmak kaçınılmazdı. İnsanın önünde kullanılabilir olan bir dünyanın olduğunu, saltanatında görünüşe taşımıştı. Rabbin saltanat güneşi batınca, gecede yürüyenler gecenin karanlığında kayboldu. Rabb ile adalet sıfatında hükmetmeyen devletler, karanlıkta sadece bir mumdu.

Devlet gücü olan bu baba ve oğul devrinde devlete hizmetçi iki nebi daha vardı.

Lokman nebi halkın sağlığına bakar, gecede görünenlerin neye yarayacağını anlar, bildiği her şeyi hafızasında tutar, ilimleri kendinde Hakk ile birlerdi. Ona âlemin eşyanın sırrı, ebedi saklanacak değildi. O âlemlerde bilgi ile seyreden, her şeyi gerçek hâliyle melekesiyle bilen görüş sahibiydi. Karanlıkta duranlar içinde, teninin kara oluşuyla onlara örtülü aydın biriydi. Gölgele vadisinin karanlığında kör gözlere gizlenen hikmet sahibi Rabbin misali gibiydi.

Sebepsiz yaratmanın olmayacağını, her şeyin insana hizmet ettiği âlemlerden ilimle nasıl faydalanılacağını aklını sunan oydu. Anlayışlı olmanın terbiyesinde dili çok güzel, terbiyeli ve hikmetli kullanırdı.

Vahdet deryasında yaşar iken Rabbin adalet hükmü sebebiyle, ne yaşanıyorsa O'nun ile yüzleşileceğini çok iyi bilirdi. Bir hüküm verilirken, gelecekte hesaplaşılaacağı kaygısıyla “dikkat edin” derdi.

Âlemler, hikmetle okunan vahiy kitabının sayfalarından ibaretti. Âlemlerdeki mevcutlar, Rabbin akla indirdiği hikmetin vahiy incileriydiler. Hakkıyla doğru olan gerçeklikte akla inen her vahiyyle âlemler, furkan olan ayetlerden ibaret oluyordu. Mevcudat, ilahi kelimadan mürekkep akla sunulan vahiyden başka bir şey de değildi.

Lokman'a mevcudat vahiy hükmünde, oldukları gibi sırlarıyla beraber aşikâr gösteriliyordu. Mevcudat ile hem hâldi. Fıtratıyla barışık, olduğu gibi kendini yaşıyordu.

Lokman'la beraber Asaf Beriyye göründü. Karanlık gecede nur deryasına dalandı. Sultan Süleyman ile âlemlerde gezdiği pek aşikârdı. Nur ile diri olunduğunu bilen, O'na zikir ile varandı. Zikri ilahi ile havas ilminin sultanıydı. Melekler arkasında saf saf ordu idi. Melekler ona vahiyden ibaret elçilerdi. Rabbin nurunun akışındaki tesiri sebebiyle maddenin karanlığı ona görünmezdi. Gecede yürümektense nur deryasında yürüyendi. Vahdet bilgisini de çocuklarına miras etti.

Devir döndü. Asaf Beriyye soyundan Üzeyir nebi göründü. Gecede yürümezdi, aydınlığı kendine yol etti. Bilgiyle akıl kurup hikmeti çözerdi. Düşünerek, kıyaslarda bulunarak farklılıklara ererdi. Bilgili gözlerle âlemleri süzer, her daim Rabbi tavırlarda gözlerdi. Âlemdeki canlılığın sırrını Rabbin tavırlarında bulandı. Bilginin son durağı Rabbin akıl durağıydı. Her bilişinden sonra bilmediklerini düşünen hep oydu. Düşüncesinde Rabb ile konuşma şerefine eren de oydu. Her bildiği, Rabbin ona kelamıydı. Turi Sina dağı onun aklına taşınmıştı. Samimiyeti, emek vermesi, insanlara yardım etmesi sebebiyle Rabbi onu severdi.

Yiğitler güleç peygamber Üzeyir'i pek sevdi. Beden eşiğiyle, Rabbin tavırlarında, O'nun hikmetinin bilgisiyle her bilişin gereğinde, hep yeniden ölüp dirildiğine onun ile şahit oldular.

Bir vakit sakinliğin ıssızlık bozkırlarına uğradılar. Moğolistan'a yakın bir yerde bir Türk boyuna rastladılar. Zülkarneyn soyundan kısa boylu, yuvarlak yüzlü, çekik gözlü, küçük yuvarlak güzel burunlu Anakitan nebiye rast geldiler. Bozkırın sakin ıssızlığında, yalnızlık diyarında, kaba kuvvetin iş gördüğü âlemde, hasretle Rabbini bulan, ilmi ledün zevkinde O'nu her buluşunda gönlü sevinçle dolan bu nebiydi. Nuru yüzünden akan, beyaz tenli, sevimli nebinin meleklerle nazı geçerdi. İnsanın melekelerini kontrol ederdi. Gönlü geniş bu zat, insanlara sevinç ve huzur verirdi. İlmi ledün ile de gönlünde Hakk ile muhabbet ederdi.

Çin'in efsane ismi Konfüçyüs de nebilerdendi. İnsanlık yolunda ona da uğradılar. Konfüçyüs Rabbe gizlice dua ederdi. Nebi olduğunu gizlerdi. "Nebiyim" demeyen Hakk elçilerindendi. Nebi olduğunu sırlayarak toplum düzeni için çalışırdı. Ahlaklı yaşamda ortak akı bularak, toplum yaşantısında düzenin sağlanacağını çok güzel biçimde anlattı. Rabbine şükürlerini hep sunardı. O'nu yakınında hissederek, kâinat eserindeki işlerinde, O'nu seyre dalardı. Hikmetli sözlerin çoğunu böylesi seyirde söylerdi.

Lao Tzu da büyük elçilerdendi. Büyük üstat, nefsi emmare ile savaşın, mücadele ve direnişin, yıkılarak ayağa kalkışın, sabırla kutsanışın topraklarında görünüyordu. O'na uğranılmaz ise samimiyetten, latiflikten, uyum, denge ve tutarlılıktan yana eksik kalınırdı.

Genç Lao, hanedanlığın saray danışmanı, tarihçi ve arşivci babasının temiz kalpli latif yaratılışlı oğluydu. Saray danışmanı Chan Yeo See, bilge bir nebiydi. Her şeyde Rabbi müşahede eden, sakin yaratılışlı, nurlu, cemel sahibi güzel bir insandı.

Oğlunun temel eğitimini bizzat kendisi vermekteydi. Ona öğrettiği temel bilgi ise tek bir yaratıcının olduğu ve O yaratıcının bütün güçlerin gerçek sahibi olduğuydu. Babasının her sözü Lao'nun yüreğine yazılıyordu. İlahi kelimeler ile yüreğe yazılan hakikate dair her söz, Rabbe karşı hasreti kalpte uyandırıyordu.

Lao'nun yüreğini Rabbe olan hasret kavurunca, sırların habercisi Cebrail beyaz nurlar içerisinde piri fani bilge bir insan gibi göründü ona. Mevsim bahardı. Lao doğayı, hasretle kavruken yüreğinin verdiği kendini unutmuş olmanın hâliyle seyretmekteydi. Cebrail'in görünüşüyle kendine döndü.

Ona ilahi kelimeler olarak indirilen ilk vahiy ahadiyet suresinin kendisiydi. Cebrail ona ahadiyet sahibi Rabbi anlattı. Bir şeylere benzemez olan kendiliğinde değişmez olan, tavırlarında suretlere biçim veren Rabbiydi. Varlık sahnesinde şahsiyle değişmez olan tek hakikat O'ydu. Cebrail ona "O'nun kendiliğini suretlerde, isimlerde bulamasın". O da Cebrail'e "O'na nasıl kavuşurum?" diye sordu. Cebrail de "yaşadığında, yaşadığın O'dur, O'na kendinde kavuşursun" diyerek cevaplandırdı. Genç Lao "O'na ne diyeyim" diye sordu. Cebrail "O âlemlerin Rabbidir. İsmi ile bir beliriminde göreceksin da kendiliğine daire sana, dilin ikili doğası gereği gizilde duran olur." Lao "O'na, yol gösterici diyebilir miyim?" diye sordu. Cebrail tebessüm ederek gözden kayboldu.

"İsimle dilde saklanana, isimden münezze, cisimden münezze olana ne denilebilir?" Diye düşünür iken yol gösteren Rabbe isim vermeden "yolum sana vardı, yolumu göster bana" demektedir. Bu duadan kastı O'nu, yaşamıyla ilke edindiği ve nasıl yaşaması gerektiğiydi. "Yolum sana vardı" diyen Lao'ya duasının karşılığı olarak Rabb azametiyle konuştu. "Yol (Tao) benim, yolda bulunan, bulunacak olan da benim." Rabbin bundan kastı, fitrat gereği her yönelimde yaşanan kendisinin, yaşanan olarak bulunması gerektiğiydi. Yaşamın etkinliği içinde bulunan ve bulunacak olanın da kendisi olduğuydu. Her şey fitratı gereği ilahi sıfat ve isimlerden pay almış iken Cenabı Allah'ın zatı ile diri ve kendiliği olan ruhunu bulmuşken, yaşarken kendini O'na yol tutmuştu. Bu vahiy üzeri benlik elbiselerinden soyunması gerektiğini de anlayan Lao, artık Rabbe Tao demektedir.

Azametiyle konuşan Rabbi korkuyla dinleyen Lao için Tao, nesne değil, mutlak özneydi. O noktallığında, gönül gözü ile bakışlarında doruklarda seyreliyordu. İnsanın harfi olan vav harfini yaşamında en güzel

biçimde yaşıyordu. Vav gibi kendi üzerine içerden başlayarak kıvrılan, özünde bulduğuyla âlemlere yönelen ve bakışında bulunandı.

Lao senelerce Rabbini sadece yaşarken müşahede edendi. Hüzünle kavranan yüreği sükûnette yaşam kaynağı Tao ile huzur bulmuştu. O'nu şekle indirgemedi anlatmaya çalıştı. Her imge hem O'nu işaret ediyor hem de O'na şahadette ikilikte bulunulmasından sebep O'nu örten bir perde oluyordu.

Tao, her mevcudun varoluşunun zorunluluğuydu. Her mevcut fitratındaki istidadı kadar Tao'yu yaşıyordu. Yaşarken de Tao'ya örtünüyordu.

Aceleci olmamak olanları anlamak için, sabırlı olmak ise yaşam yolunda yürüyebilmek için gerekliydi. Lao, Tao'yu yaşamın diriliğinde, fitratında bulandı. Tao yaşamda ahlak ilkesiyle âlemlerin Rabbine varmanın yoluydu. O, varlık birliğinde Rabbi bulandı. Uyum ve dengede, bütünsel harekette değişmez nokta olarak Rabbi müşahede edendi. Doğadaki hareket ve estetik üzerinden Rahman olan Rabb, O'nun gönlüne sükûnette huzur verendi.

Rabb her şeyde, Vahit olarak tavırlarda seyrederken, o mutlak bir olanla bir olunamayacağını, şeylerin Onunla bir edilemeyeceğini söyleyendi. Bir olanla nasıl bir olunurdu ki? Kişinin birliği görmesi, olanların ve yaşananların ya değişen ilahi tavırlar olarak olduğu gibi kabul edilmesiyle ya da değişmez olan Tao'nun kendini sırladığı örtüleri olarak görülmesi, onlara aldanılmamasıyla mümkündü. Temel felsefesi, eylemlerde dinginliğe vararak Tao'ya ermek ve Tao'da, kendini kullarına Tao yapanın yaşanmasıydı. Tao öğrenilemezdi, O'nda yürünürdü. Tao sadece yaşırdı.

Naif nebi Lao, halktan uzaklaşarak arınmayla, halka ahlakınca samimiyetle hizmet etmekle de Tao'ya ereceğini gösterdi. Bilge nebi, akıl ile O'nu bilmek yerine, O'nun kalben anlaşılması gerektiğini belirtirken, sezgi melekesi ile iman üzeri müşahede edilebilecek olan hakikatten bahsetmekteydi. Karakterinde Tao ile dengeli ve ilişkilerde Onunla uyumlu olarak ahlaklı olan herkesin Tao'yu görebileceğini

belirtmekteydi. Tao'nun mutlak olan kudret krallığında, O'na şahit olanın dili lal olur denilen seyirdeydi.

Tao yoldu.

Kible edinilen Rabbe bilge nebi, istikamet edinilen yol demişti. Yolda yol olana varmak, anda O'nu O'nda yaşamaktan geçiyordu. O yaşandığında dile getirilemeyendi. Bilge nebi başta O'na yol demişti ama sonunda O'nun kendisini gösterdiği yolda, yolun kendisi olduğunu görendi. Tao kendisiydi. Yol sonlandırılmadan sadece yaşıyordu.

Diri olan Rabbi nesnelliğe aşkın yaşamda anlatmaya çalışan bir nebi daha önce görülmemiştir. Sıradan halka soyut olan Rabb, ona göre somut gerçeklikti. O sözcüklerle anlatılabilse de sözcükler ikilikte bakışım verdiklerinden Tao'yu işaret ederlerken Tao'yu anlatabilmekten uzaktılar. Sadece, O'nu bilmenin, hissettirebilmenin araçlarıydılar. Tao'yu yaşamak, derin bir sukut içinde bulmak, onun ile sadece yürümek olması gerekendi.

Tao yaşayanlarda yaşanan gerçeklikti. Yaşamda doğru yol üzerinde bulunan, tavırlarını kendine yol yapan Rabbin kendisiydi. Yaşamın her türüsünde yaşananlar olarak değil, yaşamın kendisi olarak varılacak diri olan Rabbiydi. Yol sadece yaşanması gerekendi. Yaşandığında fark edilendi. Fark edildiğinde ise kendisine örtünüldü. Başka bir deyişle de anda bulunana zamanda örtünüüyordu. Hâli istiğrakta bulunana kişide ve düşüncede örtünüüyordu.

O mutlak diriyi, kişilerin doğası gereği yaşaması gerektiğinin ahlak yolunu yol edindi. Yolda ise Rabbinden başkasını görmez ve yaşamaz olmuştu. İnsanlar Tao'da yaşarken, zihinde O'na örtülüydü. Benlik davasında bulunarak, kendilerini Tao'dan soyutlayanlara üzülen bakardı.

Lou Tzu, Konfüçyüs'ten farklı olarak toplumdan daha çok birey ahlakına önem verirdi. İdareci insan yetiştirmek yerine Tao insanı yetiştirirdi. Tao'nun kendisi zaten insanı yetiştirendi. Rabbin, doğru yol üzerinde bulunacağı ve insana şah damarından daha yakın olduğunu belirten ilahi kelimeler onun yaşamında olduğu gibi görünüyordu.

Hatem-i nebinin mührü üzeri, bedeninden o güzelim sultanın nurunu âleme salardı. Tao'da yaşarken arı, duru bakışlarıyla âlemi ruh gözüyle seyrederdi.

Kavmini, uslanmaz inatları sebebiyle terk etti. Yetiştirdiği öğrencileri, bilgi edinmekten daha çok yaşama dayalı erdem yolunu halka sundu. O bir öğreti değil, kişinin fıtratı gereği olanı, olduğu gibi yaşaması gerektiğinin yaşam yolunu sundu.

Bir süreliğine batıyı doğru yol aldı. Uçsuz, bucaksız yalnızlığın bozkırlarında, her adımında Tao ile yürüyordu. Bir vakit sonra güneğin kudret topraklarına vardı. Mütevazı bir yaşam sonunda Tao'dan Tao'ya yükseldi.

Yiğitler naif nebi Lao Tzu'ya hayran oldular. O'na, görünmezlik zırhı içinde önünde eğilerek saygılarını sundular.

Mekânla beraber devir değişti. Yiğitler anladı, Hazreti Pir zaman seyrini kısa tutmaktaydı. Gördükleri ince uzun boylu, düz yüz hatlarına sahip, yakışıklı Pitagoras'tı. Mısır'da ders gören genç, matematik öğrenmek ile beraber ahlak dersi alıyordu.

Huzur denizi kıyısında heybetli nebi Enrias'a rast geldi. Rabbin âlemlerdeki etkinliği içinde görünüşe gelme bilgisini, ondan öğrendi. Haz denizi kıyılarında Rabbin dersini verdi. Hevâsını tanrı edinen kavmi, geçmişin nebilerini ve kendi elleriyle yarattıkları putları ilah edinmişlerdi. Düşünce ve fikirden uzak kaldılar, onu anlamadılar. Hevâlarından köpürmüş öfke ateşinde onu yakacaklarını sandılar. Böylesi iblisler doğru bilgi ve fikirleri hiçbir zaman öldüremediler. Öldürdükleri, Rabbin varlığında Rabbe örtünmeleri sebebiyle kendileriydi.

Göz açıp kapayınca kadar Sokrates göründü gözlerine. Büyük ruh Apollo'nun manevi çocuğuydu. Bilgi edinmenin kolay yolunu bulmaya çalıştı. Düşüncenin, aklın nebileri gibi hikmete ermeyi, hikmetle bilmeyi pek severdi. Düşünmeyi seven nebilerdendi. Bilmenin, sorgulamayla düşündürerek gerçekleştireceğini buyuran nebiydi. Soru,

yolunun feneriydi. Soruyla, düşüncede cevap bulunması gerektiğini söyleyendi.

Eski nebiler gibi haz denizinin kıyı halkına ahlaki öğütlerdi. Çoğu zaman, düşünürken bilmediklerini Cebrail ona himmetiyle öğretirdi. Âlemin sahibinin tek bir Rabb olduğunu söylerdi.

Hararetli, küfürlü tartışmalarda hikmetin bulunmadığını bilirdi. Benliğe kapılmadan ya susar ya da bulunduğu yeri terk ederdi.

Apollo tapınağının gizli nebi rahibi Umras'tan "kendini tanı" dersini aldı. Gençliğinde ona bilgiç kibriyle gitmişti. Bilginin kibri gözleri Azazil gibi kör ederdi. Büyükenince bilmediği nebiye, karşılığında "akılla bilmek tamam da kalp ile de bilmek gerek." hayatını değiştirecek sözü ders olarak almış oldu. İsrail'in sur borusu misali kulaklarıyla hayata bakışını değiştirecek sesleniş duymuştu.

Bilginin kaynağı özlerde olan Rabbtı. Bunu da Cebrail'den öğrendi. İlmi ledün ile bilmenin kalplerde gerçekleşebileceğinin dersini vermek istedi, kendisini anlayan bulamadı. O ilmi ledünle biçimlenen kadim bilgeliğin habercisi, Rabbin akıl kapısında sorularıyla avuç açarak bilebilmenin dervişi olan nebiydi. Işık ve mananın aydınlık meleştiği Cebrail'i, kalbine indirdiği ilahi kelamla sessizce seyredendi. Bilmenin, bilen Hakk ile gerçekleşeceğinin bilgisini verendi. Bilincinde hevâ ve zanlarla Hakk'a örtülü insanlığa, ilmi ledünden mahrumiyetleri sebebiyle ahlak ve riyazeti tavsiye etse de dinleyeni pek az oldu.

Safsatalarla düşünen halkının elitleri sebebiyle yalnızlığa alıştı. Aklın ahlak için bulunmaz bir cevher olduğunu öğrencilerine anlattı. Diyalektik sorgulamalar ile bilmeye kapı aralar iken bilişin, referansları ile olması gerektiğinin aklını görünür kıldı. Ahlaklı olabilmek için de bilgili olmak şarttı.

O, hevâ denizine sırtını dönmüş olarak gözlerini kapadı. Birçok talebesine tek tanrıyı öğretti.

Onlardan biriside Eflatun namıyla tanınan nebi Platon'du. Bu âlemin asılları melekler âlemini görünce, insan gönlünde bilmenin kaynağını bilince, asılların iyilik, doğruluk ve güzellik idealarında yaşadığını

anlayınca, idealarla yaşandığını ve bilmenin onlar aracılığıyla gerçekleştiğinin dersini verdi. Hevâ ve zanlarla değil ilkelerle bu âlemin anlaşılması gerektiğini söyleyendi. İlkelerle düşünen nebiydi. Hevâ içinde keyfi yaşayanlara kıyasen ilkelerle, yaşamına anlam katandı.

Nebilik kendisine gençliğinde değil yaşlılığında verildi. Bir mühlet düşüncede, ufuklara bakarak gizlendi. Yazı ile değil konuşarak Hakk'ı anlatan oldu. İdealarla, ahlakın akli temellerini sunandı. Nur göğünden Cebrail ona bakarak nazar eder, ilham ile anlam verirdi. O dalınç sahibi iç görüyle keşif ehлиндendi.

Öğrencisi Aristoteles onun iç görülerine itibar etmedi. Asılları bıraktı. Gölgeler vadisinde göremediği asıllarla değil, gölgelerle bilmenin nedenselliğini anlattı. Durumlara ve koşullara göre gölgelerin nasıl okunması gerektiğini söyledi. Tek tanrı inanisına da sırtını döndü. Gölgeler vadisinde, Rabbinin nur oluşundan verdiği anlam bulmanın zevkinden uzak, sebep, vesile ve netice zaviyesinde sıkıntıyla gezindi. İnsanlığa, doğadan yani zorunluluklardan hareketle akıl yürüyüşünün sonunda ilkelere zorunlu varımın kapısını da bilmeyerek açmış oldu. Onun akıl yürüyüşünün sonu, üstadının akıl yürüyüşünün yoluna çıkıyordu. Bunu kabullenmek, doğru olanı tasdik etmek ona pek ağır geldi. Sıkıntı vadisinde boğularak öldü.

Şımarık yetişen öğrencisi, hazlar ve hevânın hırslı savaşçısı İskender'e pek bir şey de anlatamadı. Hazlar ve hevâyı hırsıyla şeytanın ulağı olarak yaymaya kalktı. Cesareti sebebiyle erenler ona âli İskender demişlerdi. Âli lakabından çok uzaktı.

Hırsın önünde duran, celalini ahlaktan alan, yeşil gözlü Hintli nebi Gargani'nin duası sebebiyle kudret topraklarına giremedi. Bereket topraklarında hırsın dik kafalılığı sebebiyle ayakta öldü.

Mekân değişti, yiğitler ilmin kibir topraklarında, sabır ve servet mekânı Güney Amerika'da bulunuyorlardı. Yasef'in soyundan Sirsus nebi tekniğin, mekânın mühendislik aklını veriyordu. Kudret sahibinin her yerde tek güç sahibi olduğunu söylüyordu.

Kaba ve savaşçı halkı, köle çalıştırıyordu. Hakk'ı bırakıp güneşe tapıyordu. O doğruyu söylemekten çekinmiyor, aciz halka bilgi yayıyordu. Buna tahammül edemeyenler O'nu öldürüyordu. Tekniğin halkı kibrin esiriydi. Halkı kudret ve azamet sahibinden mahrum kaldı.

Düşüncenin bilgi ateşini yakan nice nebi geldi. Tek tanrıya inanan, yönetim ve düzenin aklını kurgulayan, yasalarla düşünen nebi Filon onlardandı. Yiğitlere heybetli, uzun boylu, basık ve düz yüz hatlı nebi, bir süreliğine göründü.

İnsanlığın bu seyrinde İlyas nebi göründü. Âlemlerde her daim bir oluş içinde etkinliği ile görülen Rabbe vakıf, mana eri arif biriydi. Rabbi, halk edişinde, tabiattaki rahmetinde seyredirdi. Onun izniyle doğaya hükmedirdi. Yasa koyucu Rabb, ona âlem üzerinden eşyanın tabiatına ait bilgiyi edinmeyi nasip etmedi. O âlemler üzerinden Rabbi müşahede edendi.

İlyas'tan sonra Elyasa nebi geldi. Elyasa ahlaka davetçiydi. Rabbi, yaratışında yasalarıyla hikmette müşahede etmek gerektiğini söyleyendi. Eşyayı değil eşyaya hüküm veren yasa sahibini müşahede eden aklın tevhit seyrinin nebisiydi. O, oluşa hayret etmenin, Rabbe hayran olmanın davetçisi nebiydi. O menfaatlerin ve anlamsız bakışların kötürüm ettiği akıl ayaklarının sahibi iken Rabbin verdiği yaşam sevinciyle hayret ve hayranlık ayaklarıyla kıyam eden, O'na yol tutan ilahi neşenin sahibiydi.

Uzarlarda bir Rabb varmış inancında bulunan, her oluşu kendiliğinden ve kendinden oluyor sananlar, onun söylediklerini kale bile almadılar. Eşyanın tabiatı içinde, hevâsı ve zanlar ile uydurduklarıyla yok olup gittiler.

Yiğitler, yaşanan bu âlemin bilinmeyen güçlerinden olan cinleri kullanan, Süleyman nebi gibi onlara iş yaptıran bir nebi gördüler. Bu nebi hayret ve hayranlıktan sonra zikri ilahide cezbede gezen Zülkif'tü. Halktan ayrı, Hakk'ı bulandı. İnsanlardan daha çok cinlere peygamberdi. Bildikleriyle şırmarmamanın dersini onlara verirdi. İman dolu birçok cini Rabbine yetiştirendi. Nazarlı bakışlarından cinler dahi

korkardı. Korkulara baskın gelen hâl sahibi, korkusuz olmanın nebisiydi.

Zaman değişti, Zekeriya'nın devri oldu. Bildiğini saklamayan, hep paylaşıldı. Doğru bildiğinden taviz vermeyen, ölçülü yaşamaya çalışan nebiydi. Bilginin doğru yolunda çekilecek sıkıntılardan şikâyet etmemeyi Rabbi Eloh öğretmişti ona. O, Rabbin seslendiği şerefli insandı.

Zekeriya Meryem'e babalık yapan kişiydi. Şerden uzak, iffetinde saf zihin sahibi, Musa'nın beyaz eli Meryem onunla büyüdü.

Meryem beyaz tenli, siyah saçlı, duru bir yüze sahipti. İnce burunlu, yuvarlak yüz hatlarına sahipti, güzeldi. Zihninde dilediğini, Rabb önüne getirirdi. Gecede yürüyenler içinde Rabbe adanan adaklık kuzu oldu. İnsanlık mabedinde Rabbe acılar içinde hizmet ederken, Rabbin seveni oldu. Her zaman şükrettiğinden dolayı rızık daim olan berekette, sorgusuz sualsiz nimete gark olan da oydu. Menfaatlerle kirlenmeyen saf zihin oydu. Âdem nebinin ruh üflenecek, Rabbin kudret eliyle biçim verdiği bedeninin dişisi misali olan da oydu.

Çaresiz düştü mü insan, bilgi bir yere kadardı. Zekeriya Rabbi Eloh'tan diledi. Sükût ile öğrendi. Öğrenmenin, sezgiyle farklılıkları görmenin piriydi. Rabb ona hikmet incisini verdi. Adını Yahya koydu. Tevrat'ın ahlak bilgisi, zarafet ve latif saf düşüncelerle O'nda biçimlendi. Tevrat O'nun yüreğine yazılmıştı. Hak ile batılı birbirinden ayırırdı. O yasanın keyfi değil Hakk adına insan için uygulanması gerektiğini söyledi. Yasalar kitabı onun gönül dilinde ahlakla arınmanın aracı oldu. Zekeriya'nın sonucu karanlıkta inci gibi duran, ilimle canlanmanın, yasalarla yaşamının, bilmenin, öğretmenin zarafet nebisi Yahya oldu.

Meryem'in sonucu ise mana hazinesi Ruhullah, Rabbin insanların içinde yürüyen kelimesi İsa oldu. O şüpheyle kirlenmemiş saf ve yalın olan Rabbin kudret eliyle ikram ettiği, ruh nefesiyle diri kıldığı, anlamla canlılık bulmanın mana nebisiydi.

Sokrates'in "bilgi herkestedir, doğrulması gerekir" düşüncesinin sırrı, onunla aşikâr oldu. Onda göklerin bilgisi, olduğu gibi akardı. O'nun

sohbet sofrasında herkes istediğini bulurdu. Turi Sina'daki nurdan ateş, onun dilinden, nurlu kelamın diriliğinde görünüş bulandı. İnsanlık mabedine inen, her daimde inecek olan anlam verme yetisinin cevheriydi.

Rabbi ilahi tavırlarında, esmalarıyla bilmenin rahmet dilinin nebisiydi. Esmalar kavramsal olarak onun dilinde gayesine ulaştı. Buna örnek olarak Kur'an'da "Ya Rabbi benden sonra zanna düştüler. Onlar senin kullarıdır, dilerse azap edersin, dilerse affedersin. Sen Hâkim ve Aziz olansın" ayetiyle, isimleri ile Rabbi tavırlarında bilişi ve anışıyla zikredildi. Âlemlerin dalgaları içinde Rabbini sadece gerçekleştirdikleri üzerinden sezen, bilen değil ayrıca isimleri ile kavramsal görü edinmiş olarak da bilen ve gören idi.

İdrak ve anlayış sultanı, eşyanın tabiatı üzerinden gecede yürütürken insanı, kavramların anlam içeriği olan mana melekesinin karakterize edildiği İsa ile düşüncede aydınlanmanın güneşi oldu.

Âdemiyyette âlemlere isim verilirken, İsa nebi Hakk'ı tavırlarında esmalarıyla geçmiş nebilere kıyasen daha tam adlandırarak hatıra getirendir. Melekler ordusuyla korunan, hiçbir şeytanın dokunamadığı, iblislerden beri kuddüs olandı. Zaten saf mana da doğuşundan itibaren yalın durumda açık seçik bir biçimde yüklendiği melekeyi sunan değil midir? Anlamla, hakikat körlerine mana üfleyerek görüş veren, zanla bildiğini sanan sakatlara doğrulacakları doğru bilgi ve saf iradeyi vererek onları yürütmenin temeli o değil midir? Hakk'ın kelimesi mana güneşi insanlık mabedine indirildiğinde, yalan elbisesi giyen iblislikten uzak, olduğu gibi görünen kuddüs sıfatına sahip değil midir?

Âdem nebinin, ruh üflenmesiyle şuurda Hakk ile varlık anlamını, canlılığında bulmasının bir misali de o değil midir? Cenabı Allah'ın kendisiyle varlık bahş ederken benzersiz biçim vermesi sanatındaki mükemmellik, her ikisinde görünmüş değil midir?

O'nun her dediği ayet hükmünde havarilerinin kulağına üflendi. Musa'nın kavmi olduklarından, yorum yapma ahlakına sahip havarilerin gönlünde söyledikleri renklendi. Yorum yapabilme

melekesinde, istençlerle manadan anlam çıkarsamaları yapılırken onun demedikleri dahi onların dilinde denilen oldu. O'nun dilinden Rabb konuşurken, onlar Rabbi akıllarınca söylediklerinde konuşturanlar oldu. İncil'de aslını böylece yitirmiş oldu. İsa'dan uzak bir İsa dilde uydurulmuş oldu.

İsa nebide yiğitler takılı kaldı. Uzun, düz siyah saçlı, yuvarlak hatlara sahip yüzündeki ince ve küçük burnu, güzel dudakları, hilal gibi kaşları, güzel gözlü, derin bakışlıydı. Onun yanında, zekânın güzelliği Yusuf, güneşin yanındaki mum gibiydi. Böylesi güzel bir nebi Nuh ve Poseydon'dan sonra sadece oydu.

Zekâyla, âlemlerde akıl edinilerek anlayış bulunurdu. Cenabı Allah'tan ikram saf mana ile de ruhta zevk bulunurdu. O gecede yürüyenlerin sonuncusuydu. Rabbin, nuruyla verdiği anlamların anlayışında aydınlıkta yürüyordu. Mananın ruhu, Hakk'ın nuruyla dirilik taşıyordu.

İnsanlık mabedinde manayı aramak yerine menfaatlerde ilahi kelimeler olan ayetlerin ticaretini yapanlar da vardı. Ayetlerle fal, sihir peşinde olanlar da vardı. İlahi manaya örtünmüş, nefsinin ilah edinen, hevâ sahipleri de vardı. Hepsine uyarıcı oldu. Vicdandaki en güzel seslenişti. Aptallıktan koşarak kaçan nebiydi. İnsanlık mabedinde doğar doğmaz konuşan mananın temsiliydi. Mana melekesiyle gecede yürümeyi sonlandırdı. İnsanın, Hakk ile kendini bilmesinin yolunu açtı. Apollo'nun "Kendini bil" sözü onunla yerini buldu. Manaya nefes veren Hakk'ın nuruydu. Mana padişahı söz ile yol buldurdu. Her söylediği âleme kandil bir nurdu. Mana ile akla gelen ne olursa istençle buluşurdu. İsa nebi mana ve istencin buluştuğu niyetle fikir etmenin de nebisi oldu. Hakikate bağlı olarak yorumlama gücü, onun ile hakkını buldu.

O, Rabbin nurdan kelimasının biçimlendiği kâinattan ve sözcüklerden anlam çıkararak menfaat sağlayan gecede yürüyenlere gönderilmişti. Rabbinin nihayetsiz kelamı aracılığıyla O'nun bilinmesi ve O'na dönülmesi gerektiğini söyleyendi.

Rabbin kelimından menfaat sağlayanlar O'nun nuruyla var olan kelimesinde O'nu göremediler. Geceyi aydınlatan aya gözlerini kapatan zevksizler gibiydiler. Menfaatlerle nefsin hevâ imparatorluğunda gecede yürümeyi tercih ettiler. İlahi kelimadan zevk edinemediler. Yaptıkları işlerde de Rabbi bulamadılar. Böylesi bir laneti boyunlarına halka yapıp menfaat denizinde derin uykuya dalarak gördükleri düşlerde, kâbuslar ve keyifler içinde kayboldular. Rabbin sözünü kabul etmedikleri için O'nun varlığında O, onlara gayb oldu. O'nda yollarını yitirmiş olarak kayboldular.

Yiğitler binlerce senenin sonunda insanlık mabedinde gezdiklerini gördüler. Devlet düzeyinde vicdanın adalet hükmünde görüldüğü Süleyman ile hakkaniyetle işletilen ve tamamlanan mabed, İsa ile anlamını buldu. Yiğitler bu mabedin serüvenine İsa ile devam ettiler. İsa ile diyar diyar gezdiler.

Geri döndüğünde nebi olmasının gereği olarak insanları Hakk'a ve hakikatine davet etti. Hevâ ve menfaatlerle kirl ettikleri insanlık mabedini temizlemelerini istedi. Bu da insanlara pek ağır geldi. Rabbe uzak olunan anlayıştan, halkını kurtarmaya çalıştı. Vicdanlarında ve ilahi sıfat belirimlerinde kendilerine yakın Rabb ile onları kavuşturmaya çalıştı. Rabb "Beni uzaklarda değil kendinde bul" emrini onun yüreğine yazmıştı. Hakk'ın varlığında kaybolmuş insanlığa gecede ki kandildi.

İnsanlık mabedinde bulunan, Kuddüs olan Rabbe, hevâ ve menfaat örtülerinden soyunarak varılması gerektiğini göstermesiyle aslında en güzel tenzihi o yapmıştı. Çıkar ilişkileri sonucu nefsin hevâ ve heves imparatorluğu Roma'nın zapt ettiğ i topraklarda halkını uyardı. Musa misali onları kurtarmaya çalışandı. Nefsin boyunduruğundan kurtararak özgürlük yolunu açandı. Rabbin ruh nefesinden gelen söz ü öldürmek istediler. Bilemediler, menfaatler öldüremezdi ilahi söz ü. Ona uymayanlar menfaat, örtüsünün altında, gecede Rabbe yürümekten de gafil, derin uykuya daldılar.

İlahi söz insanlık mabedindeydi. Evinin önünde duran, dünyaya tamah eden ve kendisine ihanet edenlerin hak ettiğ i de değildi. İlahi söz, insanlar içinde gezinmekteydi. Gerçekleşt iğ inde doğru yolun feneriydi.

İnsanların bilmediği düşünce âleminden gelmişti. Rabbinin düşünce etkinliği içinde, bulduğu anlamın yükseltici gücüyle Rabbe yükselmenin yolunu göstermişti. Söz taşıdığı anlam gereği tanrısalı. Allah'ın nuru ile bulunandı. Rabbe düşüncede yükselmenin gereği olarak bulunması gerekendi.

İsa yaşı dolunca, Rabbinin anlam ve nur akışı içinde, Âdem nebi gibi yerden yükseltip göklere taşındı. İlahi söz misali gönül âleminin yukarısına kaldırıldı. Yerde beden evi yetim kaldı. Gönül katlarına yerleşince Ruhullah olan Kelimullah, adalet temeliyle yapılanan insanlığı beden mabedi viraneye, harabeye döndü.

İnsanlık mabedinde menfaatlerle biçimlenen haklar üzeri yaşansa da anlamı yitirilen yaşamda her şey ruhsuz ve bir şey ifade etmeyen kırılışı taşa dönerdi. Rabbin sözü, anlamın, diriliğin ruhunu taşımaktaydı. İman dolu kalple kabul edilen insanda, anlayışa ve sevgiye neden idi. İman etmeyen için ise korkması gereken sonuç olarak bulacağıydı. Sebep olduğu duygulanımlarda bulunuşuyla gerçeklik taşırdı. İman temelli duygulanımlarla ve anlam buluşlarla söz, taşıdığı ruhu, anlamı kalplere bırakmış olurdu. Kalp denilen düşünce, gönül evinde anlama dair olan ruh böylesi bulunduğunda, yaşam sevinci ile yaşanan olurdu. Her şeyi, içerikte taşıdığı anlama göre hakkı gereği yaşamayı da olanaklı kılardı. İsa böylesi yaşamın nebisiydi.

O Rabbin varlık nefesindendi. Rabbine adanmış bir ruh olarak Rabbi ile yaşıyandı. Süleyman nebi kullanılır bir dünyaya bakarken İsa nebi tözüne bağlı olarak yeniden yaratıla bilinecek bir dünyaya bakmaktaydı. Söz konusu düşünce ise hem kullanılabilir bir dünyaya tanık olmak hem de düşüncenin sahibi olan Allah ile yeniden yaratılabilecek bir dünyaya bakmak insanın kaderiydi. İman dolu insanlık var olduğu sürece Rabbin anlam veren nefesiyle daim var olacak olardı. Yaşam onunla anlam buldu. Cennet-i Tuba onunla yaşanır oldu.

Lao Tzu, yaşamı yol edinendi, İsa ise manaydı, sözü yoldu. Söz anlamı ve kudretiyle beraber melekesiyle dirilik taşırdı. Söz İsa'da insanı

anlayışıyla Hakk'a taşıyan yoldu. Sözün kelimasında, iman dolu gözlere görünen Hakk olurdu.

Aklın kör karanlığında gönül, ilahi manadan mahrum kaldı. Meleklerin taşıdığı mana sultanı, zevk ile anlayışın kapılarını açmıştı. Yaşama, zevkle anlam katmıştı.

Yiğitler nur göğünden Hazreti Pir'in sesini duydular "beden evinden alınırsa ilahi kelim, anlamsızlaşır yaşam. Ten elbisesinde ya ot ya hayvan olunur. İnsanın insanlık anlamı bulunmaz olunur.

Rabbin kelimelerinde O'nu müşahade etmek gerek. Hikmetinde görüldüğü vakit O'nu ret etmemek gerek. O'nun kelimasını akla kandil yapıp gecede öyle yürümek gerek. Hakk'ın kelimasında menfaatlerimizi değil O'nu kible edinmek gerek. Hakk'ın mana sözünde Hakk'ı arayış melekemizle görmek gerek. Böylece menfaatlerle dolu gönlün kör karanlığından, O'nunla anlam bularak kurtulmak gerek."

Derin görüş sahibi Yusuf Bey'in sesi de yüreklerde duyuldu. "Beden evine çamur taşımak olmadı marifet. Beden evini Hakk'a sevgi ve O'na tefekkürle mabed yapmaktır gerçek emek. Karşılıksız değildir bu emek. Hakk kendisine davetteyken, kulun Hakk'a davetidir bu emek. Kuddüs diye aramayın orada. Bilin ki Hakk'ın kendisini sıfat ve isimleri ile görünüşe getirmesi sebebiyle kutsal olan beden mabedinin topraklarında bulunan sizlersiniz. Kendinizde bulacağınız Cenabı Allah'a gafil olmayasınız."

"Bu sözler üzerine yiğitler ayakları üzerinde bağdaş kurup daire biçiminde oturdular. Sohbet ateşini değil tefekkür ateşini yaktılar. Hakk'ın kürsüsü olan beyin aracılığıyla dudakları kapalı olarak telepatik olarak düşünceleriyle konuştular.

Erkân "nebilerde gördüğüm çok şey oldu" dedi ve devam etti. "Özet olarak anladığım, vicdan ile haklar üzeri adaletli yaşama davet etmeleriydi. Doğada iken doğaya aşkın tinsel oluşta kendiliği, Allah'ın hakikatine göre yaşamayı önceledikleriydi. Hakikat böylesi idealize edildiğinde ahlak biçimsel yaşam kaçınılmazdı. Akılla müşahadede

bulunmak ve ahlaklı yaşamaktı. Hepsinin temelinde olan da Hakk’a ve hakikatine davetti.

Anladığım kadarıyla, vicdanla nasıl ki kendi üzerimize dönmekteyiz, gönül âleminde vicdanlarımızın sesi olan nebilerle de Hakk’a dönmekteyiz. Görünen o ki doğanın kuvvetlerine aşkınsal yetilerimiz çekici olsa da mutmain etmedi bizi. Zaten amaç, binlerce keramet ve mucize görmekten ve göstermekten çok Hakk’a yetişme safhasında perdelerden kurtulmak değil midir?

Keramet ve mucizeler Rabbin varlığını kudret sıfatında ispat etmek için gösterilmiş değil midir? Rabbinin varlığından emin, imanlı bir insana ispat gerekir mi? Madde ve tabiat temelli düşünen, imandan yoksun akılla da ruhsuz gezildiğine şahit olduk. Tevhitte arifler gibi iman üzere akıl etsek de Hakk-kul ikiliğinde takılı kaldık. Ahlaklı yaşam ise istenilen olsa da bize sadece yaşamda huzur bulmamızın aracı oldu. Nasıl bulacağı kemâlâtı ve selameti?”

Hanif kardeşinden sonra düşüncelerini aktardı. “Beden mabedinin, âlemlerin sonlandığı bir âlem olduğunu anladık. Onun, ilahi sıfatların karakterize edildiği biçimde halk edildiğini de biliyoruz. İlahi anlamını, imansız kalarak yitirdi mi insan, fıtratı gereği bulduğu tanrısal oluşundan mahrum kalıyor.”

“Cenabı Allah, duylara görünüyor olanda ve oluş sürecinde kendisini sırlıyor. Yasa ve ilkeler ile akla hitap eder iken varlığının delili olan tavırlarıyla da kendini iman dolu gözlere aşikâr ediyor. İman, bizleri kemâlât ve selamete ulaştıracak bir kanadımız. Rabbe olan sevgiyle iman taçlanırsa eğer, iki kanatlı olarak aradığımıza yettiğimizizin farkındalığına varırız.

Nedenselliğimiz, tanrısal olan ilahi sıfat ve isimlerin temsilinde yaşamak ve görünüşe taşımak ise bu da ahlaklı yaşantımızda görülmesi gerektir. Bizi O’na kendimizde yakîn kılacak ibadet ise ahlaklı yaşamda Rabbin sıfatları üzeri yaşarken, Allah için niyetiyle yaptıklarımızla kulluğumuzda görülmesi gerektir.

O’nu bilmek, aklın tefekkür kapısında, yaşadıklarımızın deneyimiyle edindiğimiz farkındalıklarla gerçekleşecek. Fıtratımız ilahi sıfatlarla biçimlendirildiği için O’nu, deneyimlediğimiz yaşadıklarımızda görebiliriz. Fıtratımız gereği deneyimlediklerimiz O’nun ahlakında yaşadıklarımızdır. Bu sebepten dolayı ilahi ahlak üzere yaşamak bizlere huzur verir. Ahlakı sadece vicdanın rahatladığı, huzur bulduğumuz bir olgu olarak görmemek gerek. Fıtratımızla barışık olmayı sadece ahlak ile bulabiliriz. Ahlakın, tanrısal olan sıfat ve isimler ile biçimlenen fıtratımıza uygun yaşamak olduğunu iyi bilmek gerek. İlahi sıfatlarıyla, fıtratımız üzere ahlakta Hakk’ı yaşayarak O’na varmak, bizleri hanif din sahibi yapmaz mı?

Rabb, her şeyi bir neden üzere yaratışında hikmetiyle görünendir. O’nu imanımız doğrultusunda sevgiyle gerçekleşen algılayışımızda sezgilerimizle müşahade ederiz. Düşünen ve düşünülen ikiliğinde bulunarak tefekkürle de biliriz. O “gizli hazineyim bilinmeyi murat ettim” demekte. “Bu muradına hizmet en büyük ibadet değil midir? Halifeleriye her birimiz, halifeliği de O’nun ahlakı üzeri yaşayarak buluruz. Halifelik muradına ahlakla hizmet etmek de bir ibadettir.

Nebiler, yaşantılarıyla ahlaklı yaşamı işaret ederler. Söylevleriyle de Hakk’ın tek ilah olarak varlığına şahadet edilmesi gerektiğini anlatırlar. Ahlaklı yaşamla Rabbe ereriz. Bilimin farklı disiplinlerinde de ilim öğrenmeliyiz. Böylece Rabbi imanımız gereği müşahade de yetkin bir akılla bilmek ve tanımakla da kemâlât bulmamız gerekmez mi? İman ve akıl melekelerimizi bu doğrultuda kullanmak, en önemli önceliklerden değil midir?”

Erkân’ı aydı bu sözler. Hanif, gönül âlemi erkânında olanları, doğru tespitlerde bulunarak bilsek de basit düşüncelerle açıklamamak gerektiğinin uyarısını yapmıştı.

Varlıkta varılan her mertebede, yaşamsal olan anlam, duygu, değer belirimleri ile bir ve farklı oluşun içinde farklı düzeylerde görünüş bulmaktaydı. Her varlık tekâmül sürecindeyken varoluşunun tamlığında selametinin arayışındaydı. Tekâmülünün sonucunda ise var oluşunun nedenselliği doğrultusunda fıtratı gereği ahlakında yaşadığı

ilahi sıfat ve isimlerin ereğinde gerçekleşmesi ile hem olgunluğunu bulmuş oluyordu hem de selamete ulaşıyordu. İnsan için önemli olan ise Zatı Mutlak ile hüviyette selamet, O'nun ilahi tavırlarında yaşayarak da güzel ahlak üzeri kemâlât bulmaktı.

Kerem Ali Can girişti dudaksız konuşmaya “bizler kemâlât ve selamet yurdunun yolcularıyız. Erkân abimin söyledikleri, şimdiye kadar âlemleri gezerek tecrübe ettiklerimizle kemâlât ve selameti bulamadığımız olsa gerek. Senin söylediklerinse kemâlâtın ve selametın izlerini, ilahi murada göre yaşadıklarımızda aramamız gerektiğidir.

Erkân abim görüyorum ki Hakk'ın zatına kıyasen bulunduğumuz durumu değerlendirdi. Hanif kardeşim sen de Hakk'ın muradına göre yaşadıklarımızın ve melekelerimiz doğrultusunda yaşayacaklarımızın önemini arz ettin. Böylesi durumda deneyimleyerek yaşadıklarımızın önemiyle yolumuza devam etmek gerekir.”

Sıddık düşüncelerini sundu. “İfade ettiklerinizden anladığım, ilahi sıfat belirimlerinde melekelerimiz üzeri kemâlâtı bulduğumuzdur. Hakk'ın zatına kıyasen de ikilikte bulunduğumuzdan dolayı yolumuzun bitmediğidir. İsmail nebi geldi aklıma. Gönül âlemi mabedini o inşa etmişti. O'nun kalbi olan tevekkül yolundan gidersek Efendimiz Muhammed Mustafa'ya ulaşırız. Aradığımıza onda çare buluruz”

Fetih'in gözlerinin içi güldü. “Hay hay, sultanımızla buluruz aradığımızı. Beden mabedinde ilahi sıfat belirimlerini bulduk. Onunla da gönül mabedi topraklarında, Zatı Mutlak ile selameti ve kemâlâtı buluruz” dedi.

Ferid de “insanlık mabedinin yapımında vicdanda, akılda ve ilahi sıfatların ahlak belirimlerinde olgunlaşma süreçlerini yaşadık. Bu süreç bizi efendimize kadar götürmektedir. “Yaşadığımız acı, ölüm, yok oluş ve helak deneyimleri de bize gösteriyor ki değişimde fani olunuyorken selamet yurdundan pek uzağız. Efendimizin himmetiyle aradığımızı buluruz.” diyerek hemfikir olduğunu belirtmiş oldu.

Yiğitler ayağa kalktı. Senelerce yaşadıkları İsa kelimullahın ümmetinden yedi uyurlar diye bilinen uyuyan beş kişiye vardılar. Platon'un ilkeler âleminin evrenselleri olan irade ideaları iyilik, güzellik ve doğruluktı. İdealar bu âlemde suret bulup beş uyuyanların içinde insan biçiminde görünmüşlerdi. Anlam onlar ile gönüllere yerleşik istence büründüğünde gerçekleşme olanağı olardı. Onlar içerde uyur iken uyandırılması gereken kullardı.

Düz yüz hatlarına sahip, celalli görünen, esmer, siyah saçlı Aleksandır doğruluğun biçimlendirdiği bir kişiliğe sahipti. Yuvarlak yüzlü, kumral, lüleli saçlara sahip, zarif ve kibar olan Pergus güzelliğin biçimlendirdiği bir kişiliğe sahipti. Sevimli, neşeli, anaç olan ince düz burunlu, pek yuvarlakta olmayan güzel yüz hatlarına sahip, kumral yiğit Petrus iyiliğin görüldüğü bir surette bulunuyordu. Her biri ideaların ruhlarına sahip fitrat üzereydiler.

Nefsin keyif ve hevâ imparatorluğunda hak ve hakikat güneşi Kelimullah'a ve O'nun tek olan Rabbine iman ettiler. Fitratları gereği her biri bölünmez, sağlam karakterlere sahiptiler. Karakterlerinin gereği olarak Rabbe iman ettiler. Kelimullahın ruhunu kendilerinde canlı tuttular.

Nefsin hazlar ve hevâdaki keyif imparatorluk topraklarında görülecek olmanın korkusuyla elleri tutmaz, ayakları yürümez oldu. Onların böylesi kâbusunda, doğruluğu ayaklarından, iyiliği ellerinden ve güzelliği yüzünden haberleri olmadan nuruyla mesh eden Ruh-ül Kuddüs Cebrail oldu.

İmanlarıyla Hakk'a dönen ilk bu yiğitler olmuştu. Hemen arkalarından iman eden arı duru, beyaz teniyle kendine cezbeden Zoreyisus, vicdanın suret bulduğuydu. Cesur, koca elli, uzun lüleli saçlı, kardeşi olan İonisis merhamet ve cömertliğin biçimlendirdiği bir kişiliğe sahipti. Bu iki kardeş iyiliğin amcaoğullarıydı. Cebrail bu ikisinin de göğüslerini nuruyla mesh etmişti. Platon bu iki ilahi tavrın karakterini ideaları olarak söylemeyi belki de unutmuştu.

Sadakatin biçimlendiği köpekleri Kıtmir ile altı kişiydiler. Bu köpek aslında onların birbirlerine olan samimi sadakat ve koruma güdüsünün surete geliyordu. Nefsin hevâ ve haz imparatorluğunda, imanını saklamaya Aleksandır dayanamadı. İşin doğrusu haykırdı. Haykırışını hakikate sağır kulak sahibi insanlar duymadı. Bu imparatorluğun hükmü altında yiğitler boğuluyordu. Kaçmaya karar verdiler. Bilinç dağındaki ilkeler mağarasının içine gizlendiler. Senelerce uyudular. Uyandıklarında haz imparatorluğunun imanına şahit oldular. Saklandıkları dağa gidip canlarını Rabbe teslim ettiler. İsa Ruhullah gibi göklere yükseldiler. Nebi olmasalar da resullerdendiler. İlahi bir sıfatın resmedildiği canlı eserler olarak Rabbi işaret eden ayetlerdendiler.

Sıddık, Kerem Ali Can, Ferit ve Erkân bu seyirdeyken pek çok kez ağladı. Fetih ile Hanif ise gözyaşlarını hiç tutamadı. Onların sarsılmaz imanına, ailelerini Rabbe teslim etmelerine, iman edenlere yapılan zulümlere şahit olmaya yürekleri dayanamıyordu.

Hazreti Pir'in yanında bulunan Hatice Hanım ruhaniyetiyle göründü. Tek tek sarıldı onlara. "Onların çektiği acılar sebebiyle bizler rahatta yaşıyorsak, onlar teşekkürü hak etmiyorlar mı?" dedi ve gözden kayboldu. Himmeti teşekkür edebilme ahlakı oldu.

Musibetlerle gelen zahmetler sebebiyle Rabbe; sabırla eyvallah, rızayla elhamdülillah, aşkla daha yok mu diyen birçok veli görmüşlerdi. Sulhta musibetlerden etkilenmeden, olduğu gibi kendini yaşayanlara da şahit olmuşlardı. Nebilerin irşadında ise musibetlere aldırış etmeden insanlara bir şeyler verebilmek derdinde bulunan erdem sahibi uluları da görmüşlerdi.

Hatalarında kalarak, hatalarda ısrarcı olmakla günaha düşen nice gaflet ehlini müşahede etmişlerdi. Onların Hakk'a gafil olmalarıyla nefislerine yaptıkları böylesi zulüm üzeri acı çektirdikleri ulvilerin, Rabbe nasıl yükseldiklerine de şahit olmuşlardı.

Hata, insanın ilkesel yaşantıda doğru olanın farkındalığına gelerek, fitratı gereği ahlaklı yaşayabilmesi için vicdan sahibi olması için

gerekliydi. İnsan hata yapabiliirdi ama hatasında ısrarcı ve kararlı olması onu günahkâr yapardı.

Nebilerin hatalarına da şahit olmuşlardı, onların hatalar yaparken düştükleri gafletten uyanarak Rabbe döndüklerini de görmüşlerdi. Hatasından dolayı vicdan ateşine düşeni, Rabb olduğu gibi kabul etmiyor muydu?

Günahkârların ulvi insanlara yaptıkları zalimliklerin ise haddi hesabı yoktu. Böylesi cilde Rabbe, kullarını kendisine döndürüyordu. O zalim olan değildi, zulümden kullarını kendisine yükseltendi. Bu sırrı bilenler “derdim dermanımış” demektedir.

Hakk’tan kullarına verilen zahmetlerin; batıl üzerinden hak sıfatların bu âlemde görünür olması için gerekli olduğunu da öğrenmişlerdi. Zahmetlerde selameti bulamamışlardı ama kemâlâta, musibetler üzerinden ulaşıldığını öğrenmişlerdi. Bunları bilmelerine rağmen, uyurların ve onlar gibi iman edenlerin çektikleri çilelere dayanamayan merhamet dolu yürekleriyle, ağlayan gözlerden onlara bakıyorlardı.

Yiğitler, sıfatlarını çileler içinde yaşayarak gösteren, göğü çekilen bu imanlı gençlere nur göğü semasında şükranlarını sundular.

Nur göğü semasında bulunuyorlarken, zalim nefis kralını Rabbe inanmaya davet eden, Circis adıyla bilinen Cibril nebiyi gördüler. Zalimin her türlü işkencesine rağmen, öldükten sonra dirilen “bin defa öldürsen de bin defa dirilirim” diyen siddikiyetin nebisi karşılındaydı.

Rabbe sadık kul, yetiştirdiklerini zalimin zulmünden kaçırmıştı. Kendisi ise Rabbe olan teslimiyetiyle zalimin karşısına çıkmıştı. İşkencelerde öldükçe Rabbin mucizesiyle tekrar dirilerek hakikati söylemeye devam etmişti.

Yiğitlerin gözlerinin önünde O’nun yaşadıkları canlandıkça, gözyaşlarının tutamıyorlardı.

O’nunla bir süreliğine nur göğünde gezindiler. Muhabbet ettiler. Cibril nebi siddikiyette biçimlenen nebilik mührünün iki ruhanide

görüneceğini belirtti. Bu esnada bahsi geçen iki ruhani göründü. Görünenler, sıddıkiyet mührünü kalbinde taşıyan Şahı velayet Ali ve alnında taşıyan Ebu Bekir'di. Onlarla uzaktan selamlaşan yiğitler, Muhammed Mustafa devrini yaşamaları gerektiğinin anlayışıyla birbirilerine baktılar.

Bu esnada ulvi bir zata daha uğramaları gerektiğinin bilgisini, ilhamla yüreklerinde buldular. O'nu görme iradesiyle nur göğünde zamanın sayfalarına bakındılar. Görünen, iman eden İsevilere hışımla zulüm eden Saul'du.

Saul kendisine İsevi rahip Nikolodis'in "Tanrı seni bağışlasın, merhamet, üzerini olsun" diyerek yaptığı duanın, Rabbin katında kabul edilmesiyle, kalbinde imanı merhamet ve pişmanlıklarla bulan oldu. Misyoner bir gezginci oldu.

İsa'ya olan muhabbeti sebebiyle yakardı "Ne olur görün bana." Yakarışına cevap verdi İsa. Rabbin oğlu olmadığını, kulu olduğunu söyledi O'na. "Bir daha gelecek misin?" diye sorduğunda, "geleceğim" dedi İsa. Saul "bende seninle geleyim, varlığımı sana adayayım" diyerek niyaz etti. Rabb duasını kabul etti. Ahir zamanda o da İsa nebiyle görünecekti.

Saul, inkâr ve inat sonucunda küfre batmış, pişmanlık ve merhametle imana varanları resmeden Aziz Pavlus'tu.

Yiğitler bir vakit sonra nur göğü semasından yer semasına inerek Muhammed Mustafa devrini görünmezlik zırhına bürünerek seyre daldılar.

Gönül mabedi evinin topraklarında göründü merhamet güneşi. Bütün nebilerin vicdanlarında beslendiği güneşti. Âdem nebinin ikiziydi Muhammed Mustafa. Beyaz tenli Âdem evladı, uzun siyah saçları, çok az kalkık güzel burnu, düz yüzü, yuvarlak başıyla, masum bakışlı güzel gözleriyle gönül âleminde görünmekteydi.

O görününce gören gözlerine, yiğitler nefis ejderine baktılar. Her taraftan nurdan zincirlerle bağlıydı. Vicdan vadisine baktılar. Merhamet güneşinin yükselişyle karanlık taraf da aydınlık oldu. Bütün

iblisler bu güneşin ışıktan rahatsız oldu, çılgınlık içinde yanar oldu. Yiğitler anladılar ki merhamet ve şefkat gönlü kaplayınca, vicdan vadisi iblislikten kurtulmuş olurdu.

Bütünsel aklın ahlakta, rahmetin merhamette, arşın insan sıfatında görünüşünün temsili o güzelim nebiydi. Allah'ın kendisinden görüldüğü arşın kendisiydi. Böyle olduğu için, âlemler üzerinden yaratıcıyı bilme akli üzeri değil, Allah ilkesi doğrultusunda her işi ve olguyu O'ndan bilme akli üzeri O'nu müşahade etmenin nebisiydi. O zihne inen saf mananın sureti olan İsa ile Rabbi bilen değil, Rabbini Rabbi ile bilen, O'nun akıl denizinde verdiği manalarla tevhitte, olanları oluruyla okuyarak bilendi.

O'na, aklın zorlu arayış dağının nurlu mağarasında ilk inen ilahi söz, akıl kuvveti sahibinin verdiği fitratını belirleyen baskın sıfatıyla, kendisinden rahmetiyle ikram ettiklerini "oku" emriydi. Hakk ile saflığını bulan akıl sultanı, zaten bu emir üzere ilim sıfatında biçimlenen fitratıyla rahmet deryasında okunanları okumaya memurdu.

Aklın temel ahlakı da buydu.

Cebrail akıl melekesinin asli temsillerindendi, ışığın meleği. Kendini gerçekleştirme erki olan düşüncede kendisine dair ne bulur ise akıl melekesinde de karşılıkları oluşurdu. O âlemleri okuyan ve okur iken okutan melekti. Böylece Hakk'ı kulluk perdesinde kullarına ihbar etmek, akıl sultanına nasip oldu. Kur'an, akıl sultanına inen zikri ilahi oldu. İlahi âlemde akıl sultanına inen Rabbin sözleri O'nda okunur oldu.

Küllü aklın nur göğü meleklerinin, insanda melekeler olarak görünüşünün kutup temsilcisi ve işleten kuvvet sahipleri nebilerdi. Akıl sultanının verdiği ahlak üzere, Hakk'ta gayb olan insana yaşadığı hakikati ihbar ederek O'na davet eden nebiler, vicdanda aklın susmaz sesiydiler. Her biri, aklın bir safhasının sahibi olan vicdan nöbetçileriydiler. Bu nöbet, Hakk'a içkin Hakk ile nesnelliğe aşkın olarak Hakk'ı sıfatlarında fiiliyatıyla görmenin habercisi, hatem-i enbiya

olan o güzelim sultanda tamamına erdi. Hakk ile görüşte okuyuşla, akıl edinme süreci onunla tam oldu.

Akıl sultanı, ahlakında Hakk ile hüviyetini buldu. Onunla beraber, gönülde Hakk'a ermenin insanlık kapıları açılmış oldu. Akıl sultanına erenler Hakk'ı kendilerinde buldu. O'nda Hakk'a erenler Hakk ile hem hâl oldu. Böylesi evliyanın ahvali Hakk'tandı. Hakk onlardan kendini gösteren oldu. Gönül erenlerinde, göklerde bilinen Hakk, böylece görünür oldu. Gönül katını da kendine mekân tuttu.

Cenabı Allah kendisinin varlık hakikatine olan körlük durumlarını, ondan, mümin kullarına Kur'an dilinden ihbar etti. Akıllı hakikate körler, o güzelim sultanın nurdan gelen aydınlığını göremedi.

Vicdan toprakları iblisten arınmış olsa da gönül evi mabedinin etrafı iblislerle, içi ise zan putlarıyla doluydu. Görünen o ki gönül evi mabedinin fethedilmesi söz konusuydu. Aklın tevhid sultanına, ilkeleri yaşamında görünür kılan Sıddık, olan biteni sonuçlarına göre okuyan Faruk, hayâ ve edeple ilişkilerde sürekliliği gözetten Zinnureyn ve ilmi içselleştirilmiş değer belirimi ile benlikte toparlayan Şahı Velayet ona koruyucu askerler oldu.

Yiğitler, velayetin şahı Ali'yi Âdem'den beri tanıyorlardı.

İyiliğin merhamet güneşi Muhammed Mustafa, hakikate örtülü cehalet sahibi körlerden büyük zulümler gördü. Cehalet canavarları O'nu bilemedi. Hüzün senesinde asıllar âlemine yükseldi. Rabbi ile kelim eyledi. Böylece bu âleme, hakikatten örtülü ümmeti için geri geldi. O akıl sultanıydı. Âlemlerin varlıklarını haklarıyla bulacakları rahmet pınarıydı. Eşyayı değil, Rabbi gösteren akıl sahibi olarak tevhid dilini varlık aynası kıldı.

Aklın ahlak ve merhamet güneşi ve ümmeti evvela iblislerden uzaklaştılar. İlimin şehri olan aydınlanmanın topraklarını yurt tuttular. Kendilerini iyi tanıyıp, iblisleri de oldukları gibi görünce savaşa başladılar.

Vicdan vadisi misali Bedir'de aklın iman neferi üç yüz on üç İslam, bin küsur cehalet canavarına karşı imanın ispat savaşını yaptı. Hakk'ın

nurdan melekleriyle beraber imanın zafer şerbetini içtiler. Ardından aklın imtihan savaşında Uhud'ta sevdiklerini kaybettiler. O'nun ardından da ilmin aydınlanma şehrinde, büyükçe kazılmış aidiyet sınırı olan uzunca çukurla, akıl sultanı neferleri, onu ve kendilerini koruma altına aldıkları Hendek Savaşı'nı yaptılar. Böylece ilahi kelamı, akıl sultanıyla kendilerinde buldular. Savunma savaşından sonra batıla düşmüş inkârın neferleri olan kitap ehlini içlerinden uzaklaştırıp güçlü iman devletini kurdular. Zaten iman devletinde inkârın yeri yoktu.

Davud yıldızı Allah'ın Eloh isminin resmi O güzelim sultanın avuçlarına yazılıydı. Sayıca çoğalınca, iman, irfan ve ahlak devleti rûştünü bulunca, gönül mabedi topraklarına gizliden sefer eyledi. Binlerce iman meşalesi o gönül mabedinin nur tepelerinin üzerine yayıldı. Gecenin karanlığında yaşayan iblislerin bu ışığa karşı yetecek güçleri yoktu. Onunla gecenin karanlığına aydınlığın ışıkları yayıldı. Gönül mabedinin akıl toprağında O güzelim sultana iblisler dahi secde etmek zorunda kaldı.

Gönül mabedi topraklarına ilk giren, iman sancağını taşıyan İbrahim nebini ikizi gibi duran Ali'ydi. Onunla fetih kaçınılmaz son idi. Cenabı Hakk'ın yaşattığı, hayatındaki stratejik olayların hikmeti sonucunda gönül âleminin kapıları bu fetihle beraber onlara açıldı.

Gönül mabedindeki zan putlarını o güzelim sultan, Ali ile helak etti. İbrahim'den sonra put kıran da o oldu. Böylece sonsuz olan Hakk, hevâ ve zan putlarıyla sınırlandırılmadı. İlahlık sadece O'na mahsustu. Gönül mabedinin fatihi, birlik âleminin seçkini, efendisiydi.

En büyük mucizesi Kur'an oldu. Kul diliyle okunan kitapların devri, Hakk'ın kendi şahsı üzeri okuduğu Kur'an ile batıla karıştı. Hakk'ın şahsı ile kendi hüviyeti üzere hitap muhatap ilişkisinde indirdiği gönül kitabının ikizi insandan da dilinde konuşmasının kapısı sonuna kadar açılmış oldu.

Nebiler sürecinde Hakk ile konuşan insan, Kur'an'ın kendisi üzerinden inzaliyle, kendisinden konuşan Hakk'ın aşikâr adresi oldu. Böylece

insan gönül kitabının konuşanı olarak Allah'ın kanlı canlı kitabı oldu. Böylesi mucize insana o güzelim sultanla beraber bağışlanmış oldu.

Gönül mabedinin misali Kâbe'ydi. Kâbe nokta biçimiyle gönül mabedinde hüviyeti Hakk'ın yani hakiki benlik sahibi olanın noktalandığı benlik sıfatının misaliydi. O güzelim sultanla, insanlığın manevi olarak hüviyetini Rabbinde bulmasını görünüşe taşıyan nebiler tarihi sonlanıverdi. Hakk hüviyetiyle onda görünüyordu. Buna delil olarak da "Resule itaat Allah'a itaattir" ve "sen atmadın Allah attı" ayetleri körlerin gözlerine sunuldu. Böylece akıl sultanı, Hakk'a itaatin, O'nu müşahade etmenin adresi oldu.

Gönül evi bilinçli ve şuurlu olunan gözle görülmeyen hüviyet eviydi. Her zamanın dirisinin kendisiyle var olunan, O'nun tavırlarıyla yaşanan Muhammed Mustafa eviydi. Körlerin göremeyeceği, Muhammed'in niyetinde, ahlakında, kendinde yaşadığı Hakk'ın muhabbet eviydi. Ben olunan noktalıkta, hüviyetinde Hakk olduğu yücelik eviydi. Her işi Hakk'tan bilip hüsnü zanla hikmetini gözlemek, sabır taşını yüreğinde gezdirmek, her işinde Hakk için olup hizmette ibadette bulunmak, Hakk'ın verdiğiyle fakr içinde kanaat ve rızada yaşamak ondan ümmetine mirastı.

Beşer-i sıfatları üzerinden ilahi görünüşü bulmak, İsmail ve Zülkarneyn nebide başlayan zatı ilahiyi gönül evi mabedinde hüviyeti Hakk yani ben olan ben olarak bulmak, ümmeti için ilahi bir ihsandı. İnsanlığın yaşam safhaları olan nebilik seyri, hatemi enbiyada hüviyeti Hakk, hakiki benlik sahibi oluşun mertebesinde onunla kemâlâtını buldu. Bu mertebe sadece kendiliğini Allah'ın şahsında bulmakla kalmayıp, Allah'ın şahsı ile sıfat ve isimlerini zevk etmek, hakikatini bu doğrultuda yaşamak anlamını da taşıyordu. Aşikâr davet onunla son buldu. Davete icabet etmekten talep edene icabet etmeye dönen Allah'a giden yol, nebilerden miras insanı kamilin bulunduğu oldu. Kim ki Allah'ı bilmenin derdine düştü, varoluşunun ne için olduğunun peşinden koştu, talep edene icabet edilen yolda el uzatan birini elbet buldu. Gönül âlemi sultanları olan Allah dostları, ondan sonra talep edene icabet edilen yolda görünüş buldu.

İlahi sır olan hüviyetinin Hakk oluşu gönül mabedinde saklı kılındı. Gönle davet böylece gizli yapıldı. Gönlün ilahi sırrından haber verecek olan nice Allah dostu, onun ümmeti içinde göründü. İlahiyatla biçimlenen insanlığın fitratı onunla ahlakta kemâlât buldu.

Sabır, rıza, sulh ve irşat aklın habercilerinin kemâlât yoluydu. Ahlakında bu üçünü kendine basamak yapan o oldu. Sabrı “senden sana sığınırım” sözü ile tevhidin gereğinde yaşıyordu. Rızayı ise kanaat ederek, kahr da hamd ettiği, lütfunda şükür ettiği Allah’ta buldu. O Allah’tan hoşnut, Allah da ondan hoşnut cennetin yolu bulundu. Kalbini sulhta Allah ile buldu. İlkesinde tutarlı olmak ile sabırlı olandı. Allah’ın iradesini, ilahi isimlerini yaşarken buldu. Böylesi teslim olmuş kul olur iken özgürce yaşamının da yolunu buldu.

İsa nebi şeytanın dokunamadığı saf ruh ve mana olarak âdemoğulların en hayırlısıydı. O güzelim sultan ise fitratının aksine düşecek, Hakk’a şerr ile örtünmenin gaflet küfrüne bir gün dahi düşmemişti. Hakk’ın zatıyla bakan ve bilen, irfan sahibi güzelim sultan, hakikati yaşarken küfrün ulaşamadığı âdemoğluydu. Akıl sultanını, okuyuş melekesinin zevkinde Hakk’tı talim ettiren.

Beden atası Âdem nebi gibi saf gönlü olan, menfaatlerle kirlenmeyen saf akıl sahibiydi. Âdem nebinin indirildiği nur göğü semasının bütün kapılarını insanlık için gönül evinde açan akıl sultanıydı. Gönül evini Hakk, onunla sarayı yaptı.

İbrahim ata feyzi mukaddesten beslenen akıl tipinin, o ise feyzi akdetsen, zatından beslenerek işletilen akıl tipinin nebisiydi. Bunun içindi ki erenler İbrahim ata için ilmin tafsilatına bakan, O güzelim sultan için ise cemde ilme bakandır demişlerdi.

İbrahim ata kendine dışsal idrak sultanında müşahedede bulunandı. O ise Hakk ile bildiğinin zevkini edinendi. İbrahim ata bildiğini kendi nefesine ispat eden, mantık seyrinde ferdi davranandı. O güzelim sultan ise bildiğini ferdiyetinde zevk ederken, gerçeği yaşadığı ahlakında halka ispat edendi. Mantık ispata muhtaçtı, zevk ise ispata ihtiyaç duymadan yaşanan gerçeği ahlakta ispata taşıyandı.

İbrahim'den, olanların aklını isteyen, aklını görmeye çalışan, şeraitle de kurallara bağlayan mantığın evlatları, idrak sultanı İshak'tan itibaren görünüş buldu. Anlayış sultanı olan İsmail'in, Hakk'tan olarak düşüncede ruhuyla anlam bulması zevki ise Hakk'tan inen okuyuş zevkiyle akıl sultanına taşındı. İdrak etmek yani kavrayarak bilmek, bilme nesnesinde kalınarak kişiye dışsal gerçekleşirdi. Anlayış ise bilme nesnesine takılmadan ilkeye bağlılık sonucu zevkte, kişide derin bakışta gerçekleşirdi.

Aklın zevk sultanı İsmail nebiydi. İshak gibi eşyanın tabiatı üzerinden düşünen değildi. Hakk'tan edindiği nur ile ruhuyla, ferasetiyle bilendi. Aklın, zevk ile okuyan sultanına bunu miras bıraktı.

O sultanın evlatları anlayışta zevk bulmanın yolunda, görüş sultanı olan anlamı sezdikçe, keşfettikçe Hakk'ı görebilmenin yoluna kuruldular. Hakk'ı ve olanları, ispata muhtaç olmadan yine O'nunla, hakkınca zevkte müşahade ettiler. Yaşamları boyunca Rablerini kendileriyle ispat ettiler. Görüş, Hakk'ın nur olan kendiliğinden bakışıydı. Görüş bakışına yetişen, Hakk'ın kendisiyle ilmi ledünden bilendi. İdrak ve zevk burçlarını gizilde istiva edendi. İdrak veren, anlam zevki edindiren görüş sultanıydı.

Yiğitler Hazreti Pir'in sesiyle yüreklerine akan feyzin hikmet manalarını zevk ediyorlardı. Hatemi enbiyanın hayatını da olduğu gibi seyir ediyorlardı. Can kulağıyla dinledikleri Hazreti Pir'in sesinin verdiği huzurla, feyzi akdesten feyizle edinilen ilmin, Hakk'ın zatı üzeri edinilen hüviyetin, ilahi tavırların görüldüğü ahlakın, mimlenerek biçimlendiği rahmet güneşini seyir ediyorlardı. Böylesi rahmet, Muhammed esmasında ve merhamet karakterinde işaret edilmişti. O, kendisinde görünen böylesi rahmetten nasiplenmek isteyen nebilerin gıpta ettiği nübüvvetin şahıydı.

Bütün nebiler bulundukları Hakk mertebesinin hakkınca, işlerin olurluğunu yani aklını gösteren hikmet üzereydiler. O güzelim Habib, akıl nebilerinin ahlak sultanıydı. Bu nazarla bakıyorlardı yiğitler.

O külli aklın surete geliyordu. O akılda, ahlakıyla iş gören, rahmeti kendine ahlak edinen, her an türlü türlü değişmez karakter tavırlarında bulunarak kendini gösteren Zat'ı Ahad'tı. Böylesi akılda Cenabı Allah, Muhammed aynasında müşahede edilirdi. Kulluk perdesinde, olduğu gibi seyir ediliyordu. Sıddık, "Allah'ı sende görüyorum" diyordu. Akıl aynasında, tavırlarında Rabb olarak kendisini aks ettiren Zat, iman dolu bir kalp ile böyle müşahede ediliyordu. Müşahede edilen akıl değil, düşünce etkinliği içinde akli bağlamlar ile görüş sahibi kılan ve böylesi etkinlik içinde de görünüş bulan Cenabı Allah'tı. Kürsiyi âlâ olan beyni istiva edene, akılın mustafa oluşu da bundandı. Akılda görüldüğünden dolayı akla itaati, kullarına farz kıldı. Aklın sahibi, Rabb'ül Âlemin sıfatıyla Kur'an da akılla, âlemlerdeki akıl delilleri üzeri şahadet edilmeyi de murat etti. Akıl, O'nun varlığını işaret eden ispat kapısıydı. Tefekkür ibadetini de kullarına farz kıldı. O güzelim sultanın dilinden, bir saatlik tefekkürün nice ibadetten faziletli olduğunu buyuran da O'ydu.

O, Rabbinin sıfatlarını hakkınca konuşanlardan farklı olarak, Rabbin kendisinin dilinden konuştuğu aklın sahibiydi. O, Rabbin dedikodusunu yapan değil Rabbin, kendisini dilinden aşikâr ettiği nebiydi. Rabb, İsa'da olay ve olgularda hikmet üzere kendini gösteren, istençlere karşılık veren mana diliyle konuşurdu. Onun dilinden ise hâlince kendini kelim aynasında gösteren olarak konuşurdu.

Nebiler sürecinde, insanlık maneviyatının birinci basamağı, Hakk'ın varlığının kabulüydü. İkinci basamak Hakk'ı müşahedede tanımlarıydı. Üçüncü basamak fitratları üzeri O'nun ilahi sıfatlarını kendilerinde bulmalarıydı. Dördüncü basamak fitrat üzeri Hakk'ın ilahi sıfat tavırlarında yaşanmasıydı, Hakk ile hüviyet edinilmesi idi.

Dördüncü basamak Muhammed Mustafa'da kemâlâtını buldu. O risalet sahibi, fikir erbabı olduğu kadar, bildiğiyle amel ederek insanlığa hizmet eden, ilahi tavırları ahlakında gösteren eylem insanıydı. Böylece hakikati eylemlerinde gösteren marifetin sahibiydi. Gönül evi mabedi, akıl sahibi güzel nebiyle tamamına erdi.

Yiğitler Fetih'ten sonra gönül mabedi Kâbe'de kimsenin bulunmadığı bir gecede daire biçiminde oturdular. Erkân “Oh be Anladım, kemâlâtın sırrı meğerse ahlakmış” dedi. Rahatlamış bir biçimde neşeliydi. Ferit “kardeşlerim, söylenen doğru da gönül âleminde selameti nasıl bulacağız?” diye sordu.

Hanif “kardeşlerim ahlak padişahının koruyucularına, sevenlerine bakalım. O bence onlarla selameti buldu. Sıddık koruyucu, kalıcı, kucaklayıcı, akli ve ahlakı taşıyıcı oldu. Ömer hakları iyi bilen, âlemin koşullarına göre sonuçları iyi değerlendiren aklın furkan görüşüyle ahlakı, şeriatın adaletinde koruyandı. Osman ahlaka yoldaş, lütufkâr, edep ve hayâsiyle huzur verici oldu. Ali ise aklın, ahlakın koruyucusu, ona bağlı ve kendinde sevgi ile himaye eden, Hakk'ın kendini manada noktaladığı benlik kapısıydı. Ammar bin Yasir karşılıksız saf sevgiyle akla ve ahlaka adanmışlıktı. Salmanı Farisi nefsi pak, nefsi emmarenin terbiye edilmiş hâliyle ilimde ahlak ile zevk ettiği sultandı. Hatice akli, ahlakı kucaklayıcı, barındırıcı, onu kendinde kendiyse büyüten, sevgisiyle himaye edendi. Fatma; onun gönül neşesi, bildiğinin ahlakıyla yaşıyordu. Hamza ise ahlakı korumak için savaşan cengâver değil miydi? Bunlar gibi nice dostuyla ahlak, gönül mabedi ve ilmin irfan topraklarında selameti bulmadı mı?” diyerek kardeşlerine cevap verdi.

Fetih bu cevaba karşılık “şunu mu söylemek istiyorsun?” diye sordu. “Kemâlâtı ahlakta aramak gerek. Selameti ise gönül yurdunda ahlakı korumanın, himaye etmenin, huy edinmenin sıfatlarını edinerek bulmak gerek.”

Hanif “aynen söylediğin gibi” dedi.

Kerem Ali Can “nur göğü seması zaten selamet yurdu. Sizin söylediklerinizle anladım ki aklın aracılığıyla gönülde, ahlakın kalıcılığıyla selamet bulmayınca ahret yurdu cehennem olur insana”

Sıddık söze girdi. “Gönülde selamet bulunmayınca ahirete kadar gitmeye gerek yok. Kişi Hakk'ı bilmezliğinin acizyetinde hevâ ve zanlar içinde, nefis ejderinin boyunduruğunda, tutarsız tavırlarda yaşıyorken

zaten cehennemdedir. Menfaat kuyusunun içinden çıkılmaz ki. Kişi, öfke, hırs, şehvet, açgözlülük, haset, nifak ve korkularından dolayı hevâsı doğrultusunda yalan söylerse eğer gönlünde yanan ateşten kurtulamaz. Zaten hüviyetini mümin olmakta Hakk ile bulamayanlar güvenilesi de değildirler.”

Fetih dayanamadı. Aklına geleni hemen söylemek istedi kardeşlerine “durun bir şey daha söyleyeceğim” dedi ve konuşmaya devam etti. “Hakk’ı hakkınca bilmedikçe gönül mabedindeki kendiliğe dair zati beliriminde ve insanlık mabedindeki sıfatları beliriminde O’na ermedikçe hangi selamet ve kemâlâtta bahsedebiliriz ki? Kemâlât ve selametın kaynağı ve referansı Cenabı Allah değil midir?

Kendiliğe dair belirim olan zati tecelli, gönül âlemindeki miraçtan sonra Muhammed Mustafa efendimizde ahlak ile taçlandı. Cenabı Allah “Ben veli kulumun gören gözü, duyan kulağı, yürüyen ayağı, düşündüğünde manasını vereni olurum, kâinata sığamadın, mümin kulumun kalbine sığdım” diyor. İnsanlık mabedi vicdan, akıl ve ahlak üzere inşa edilmekte. Gönül mabedi ise insanlık mabedinin temelleri üzeri Zati Ahad’ın şahıs, kendilik belirimi altında inşa edilmekte. Gönül mekânını kendiliğin katı yapan, fitratı üzeri yaşayan insanın varoluş etkinlikleri üzerinden görünen O’dur. Öyleyse bizler kemâlât ve selameti, aşikâr olmanın adresi olan nebilerin yaşantısını deneyimleyerek bulacağız.” dedi. Ardından da ekledi “Kur’an da ‘seni ardındakileri tasdik eden olarak gönderdik’ denirken, nebileri tasdik ederek yaşamamız gerektiği vurgulanmıyor mu? Nebilere iman, onları yaşamanın kuralı değil midir?”

Bu sözlerden sonra ilahi bir lütuf olarak hepsinin yüzüne, ahlakın olgunluk belirtisinin tavrı olan vakur bir ifade geldi. Varlıklarında özgüven bularak, değişmez ahlaklı karakterlerinde, selametın eminliğinde gönülden baktılar.

Bu esnada Hazreti Pir’in oğlu Ahmed, Mehmet Ali Bey’le beraber ruhanîyetleriyle göründü. Mehmet Ali Bey “kardeşlerim hakikati bilmek ve onunla yaşamak gayedir. Efendimiz Muhammed hakikate memur iken şeraite duçar oldu. Kurallar üzeri yaşamak, haklar üzeri

yaşamak içindir. Gölgele vadesinde gölgeleri hazlar ve hevâlarda yaşayan insanın Hakk’a dönüşü için şariat şart oldu. Şariat, hazlar temelinde biçimlenen iradenin önüne ilahi emir ve yasaklarla set çekilerek, ilahi irade ve ahlaka dönerek değişen insanın ameliyle kendini kutsadığı hayır yoludur. Unutmayın ki akli bilgilerimiz ne, ne için, nasıl, neden yaşayabileceğimizi gösterirler. Ahlak ise yaşadığımız eder bizleri.

Aklen bilgide yetkin oluruz ahlakta ise kemâlâtımızı buluruz. Şariat, aklın sonucu olarak bizi Cenabı Allah’a yetiştirecek, ahlaklanmanın vasıtası olan yoldur. Amaç fitratımızın ahlakı üzere Rabbe ulaşmak olduğundan, vasıta olanı erek edinmemek gerekir. Amaç, vasıttan daha önemli olan önceliktedir. Bunları da bilmekte yarar vardır.

Efendimiz Muhammed Mustafa yaşamı, Allah için niyetiyle yaptığı amelleriyle ibadete çevirmiştir. Yaşamı ibadete çevirmek hizmet ahlakında bulunmaktır. Yaşamın inceliklerinde Rabbi müşahede etmek, O’nun ahlakı üzere yaşamak, O’na yakîn kılar bizleri. Allah için olan yaşamda Allah görünür olur. Rabbin varoluşsal belirimleri ile ahlakta, ilahi olandan alınan zevkle yaşama sanatı ondan ümmetine en güzel mirastır.

Ahlaken erdemli yaşayanın, yaşayan eseri kendisidir. İrşat ederek yetiştirdikleri ise varlık aynalarıdır. Aynası kendi ve yetiştirdikleri olan, yaşamda hizmetiyle Rabb ile dirilik bulur. Kalben de mutmain olur. Yaşamda eşyanın tabiatına bağlı olarak değil, Rabbin kendisiyle dirilik ve ahlak üzeri karakter buluşumuzda ikinci yaratılışımızı bulmamız gerekir. Eşya ise Rabbi hakkı gereği ile yaşamamızın olanağı olarak bulduğumuzdur.

Sanatçı eserine aşkın olandır. Eserinde kendini görendir. Yaşam sanatında insan, eylemleriyle var oluyor iken kendisine Rabbinin diriliği, nuru ile bakarak, görüldüğün ötesinde ne varsa gerçeğe dair üzerinde taşıyan eser oluşunda yaşamalıdır. Rabbi yaşarken, eser olan kendinde yaşamı zevk edinmelidir. Her eylemiyle yeniden yaratıldığını bilmeli, ilahi olan ahlak-ı hamid üzeri amelleriyle kendini var etmelidir. İnsan kendini böylesi var ederken, kendisini Rabbinin kudret elleriyle

var ettiğini görecektir. ‘Sen atmadın, Allah attı’ ayetinden bu anlattıklarım anlaşılabilir.

Muhammed Mustafa efendimiz yaşam sürecinde var edildiğimizi görendir. ‘Nasıl yaşarsanız öyle haşr olunursunuz’ hadisinde bunu işaret etmektedir. Fıtratımız doğrultusunda güzel ahlak üzere yaşayarak Rabb ile varlık bulunulması gerektiğini, yaşamıyla bizlere örnekleyendir.

İnsan, Rabbinin en güzel biçimde var ederek eserinde kendisini etkinlikte oldukları ile görünüşe getirdiği kıvamda bulunandır. Rabbin varoluşsal belirimleri ile kendinde de bulması gerektir. Yaşamının anlamını da Onunla bulacaktır.” dedi.

Bu sözlerden sonra Ahmet Bey konuşmaya başladı. “Efendimiz kendiliğe, şahıs olmaya dair olan zati tecelliyle beraber ferdi hikmetin kapısını da açmıştır. İnsanın fıtratı gereği Hakk’ı kendinde bularak, O’nun iradesi üzeri fiilde bulunarak, keyfi şartlandırmalardan kurtularak yaşamanın yolunu açmıştır.

“Zülkarneyn kendi hüviyetini bırakarak, Hakk’ın hüviyetini kendinde bulduğu fenafillâh denilen mertebede ve hali istiğrakta bulunurken Hakk’ın zatını sükûtta kendinde bulmuştur. İsmail nebi kurban edilirken ‘bıçak Hakk’a dokunmaz’ sözü üzeri Hakk’ı, dil belirimi üzerinden kendiliğe dair olarak görünüşe gelmesinde yani zati tecellide bulmuştur. O gözü açık hali istiğrakta bakandı da. Hazreti Muhammed Efendimiz ise ‘sen atmadın Allah attı’ ayetinde işaret edilen fiillerinde Hakk’ı, zatiyla tavırda görünüş bulmasında ve öz kendiliğinde bulmuştur. Hazreti Ali de ilmin değer olarak içselleştirilmesi ile edinilen “Ben” olmanın sıfatında, Hakk’ın Ben oluşunun noktalandığı benlikte görünüşe gelendi. Karakterde bütünlük, ilkenin hakiki olarak duygusunda cesaret ile özgürce yaşanması onda resmedilmişti. Arketipler içselleştirilmiş değer olarak ben oluşta korunurken Ali’nin, nebilerin koruyucusu olması daha kolay anlaşılakta.”

“Bu anlattıklarımın kastım, Zat-ı Hakk’ı, mevcudat üzerinden edinilen hâl elbiselerinden soyunarak sükûtta, tefekkür ederek sıfat tavırlarında

bulabileceğimizdir. Fitratımıza bağlı amellerimizde açığa çıktığı ahlak tavırları üzeri ise fiililerinde sezgisel olarak bulabileceğimizdir. O'nu benliğimizde kendine varlık veren, yaşadığımız sultan olarak bulabileceğimizdir.

Onlar, Rabbin varlığında kul ile Rabb ikiliğinde bulunmaktan kurtulduğumuz, O'nun kendisiyle hüviyet bulmamızın sürecindeki değişmezlerdir. Âlemlerde Hakk'ı Vahid olması gereğinde vahdet seyrinde buluruz. Ahad olanın sezgisini, âlemler süreksizlik içinde baki olanı işaret ederler iken verirler. Ahad oluşunda O'nu, insan sadece kendinde kendiliğin hakiki varlık oluşunda, değişmez makam sahibi olarak bulabilir. O güzelim sultanların yaşam seyrinin manevi himmet oluşunun sonucunda insan, Hakk ile kendisini biricik oluşturan olur.

O güzelim sultanların art arda gelen yaşamları, tekâmül sürecinde yaşanması gereken bir akıştan ibarettir. Yaşamda bu akışa, menfaatler temelli edindiğimiz bencil nefsimiz ve tavırlarımızla set çekeriz. Hakk için menfaatsiz tavırlarda bulunan O'na adanmış bir nefisle yapılacak olan nebilerin hatmi meratip seyrinin akışı, varlığında ahad olan şahıs olana varımla insanın kendisinde biter. İnsan akışın sonlandığı noktayı kübra oluşunda beşer olmaya dair insanlığını yitirir. Ahad Zat'ın bulunacağı insan olmuş ise âşıklara, sadıklara, O'nun görüneceği mabet evi olur.

Noktayı Kübra olan, insanlığın şahı dânesi kâmil insanın gönlüne sevgiyle girmek cennetin anahtarlarından. Fırkayı Naciye denilen kurtuluşa erenler tayfası, kâmil insanla Rabbine kavuşanlardır. Hesabı verilmeyecek bir yaşam edinmek ile edinilecek kurtuluş, Rabbe varmakla ile bu zümrenin hak ettiği.

Bizlere verilen emanet, O'nun zatının nuruyla canlılık sahibi olduğumuz ilahi ruh nefesidir. Ayrıca O'nun subuti sıfatları olan dirilik, bilme, duyma, görme, konuşma, kudret sahibi olarak güç getirebilme, istenç sahibi olma ve mevcut karakterlerimizde varoluşumuzla beraber iş görebilme, değerlendirebilme ve üretebilme gücüne sahip olma fitratındaki ilahi sıfatların ahlaki üzeri yaratılışımızdır. Bunlarla beraber kerim, affedici, sır saklayabilme, gizilde esrarengiz olan, kahredici, acı

verici, sıkıntıya düşürücü ve benzeri nice fiilde bize görünen, esması ile görünüş bulan O'nun karakter tavırları, fitratımıza yerleşik ahlaki bir emanettir.

Kısacası nebiler seyri, akıl, vicdan ve ahlakta ferdi hikmet denilen hüviyeti Hakk'a, yani hakiki benlik ve kimlik sahibine ulaşma seyridir. Bu, Musa nebi gibi bir çok nebide de görünüş bulsa da 'Ben olan Ben'i hakkı ile sıfat ve isim belirimlerinde yaşamak Muhammed Mustafa'ya nasip olmuştu. Mevcudat elbiselerini hevâ ve hazlarıyla istenç sahibi olarak giyinilmesiyle, Hakk'ın varlığına cahil ve bu cahilliğinde O'na örtünmenin keyfiyetinde ısrar edici tavırlarda halka zorba olan, kendi nefsinin fitratına ihanet eden, hakikatine örtünen olarak zalim olmaktan insanı kurtarma seyridir. Hüviyet-i Hakk olarak O'nun ahlaki üzeri yaşamayan insan, fitratıyla barışamamış, Hakk'a gafil olan, hep hüsranda bulunan kendisine düşman olmaktan ileri bir mertebe değildir.

Kendine yabancı olmaktan kurtulan, varlık mertebelerinin en son ve en kâmil düzeyinde bulunan insan, hüviyet-i Hakk'ı fitratı doğrultusunda nebiler seyrinde görmektedir. Nebiler, bize emanet olan yaşantımızda görünen Hakk'ı, hüviyette idrak etmemizin ve bu doğrultuda yaşamamızın aynalarıdır.

Hazreti Resul'ün, yanında Hakk dersi gören eren dostlarıyla istişare etmesi gerektiğini belirten ayet emrini de bu doğrultuda anlamak gerekir. Fitratı gereği hüviyet-i Hakk olan her insanı, nefsinin hevâsı ile edindiği ilahlık zannından kurtulması, haklar üzeri ahlak edinmesi ile olanaklıdır. İnsan, tümel olan belirimleri ile Hakk'ın etkinlik içinde görünüş bulduğunun farkına varması ile manevi cumhuriyet yolunu edinecektir. İşte bu sebeple tevhid aklının nebisi Hazreti Resul'ü, insana hizmet ahlakında bulunmasıyla da kadri kıymetiyle yâd etmek yerinde olur. O küllü akıldaki varlık vermenin rahmet oluşu seyrini, anaç olan aklın ahlakında gösterendir.

Her birinde görünen Hakk olduğu için, dostlarının da ferdi hikmette hüviyetlerini Hakk ile bulmasından dolayı onlarla istişare etme emri almıştır. Onlardan da anlam veren, sıfat ve isim belirimleri ile görünüşe

gelen Rabbin söylediğini kale alarak icraatla da bulunmuştur. Bu da bize, birlikte insan olmanın kemâlâtını bularak yaşamının yolunun, ortak fikir ve istençlerde buluşarak selameti tesis etmek ile edinmemiz gerektiğinin aklını vermiştir. Güzel ahlakla kemâlâtı bulacağımız doğrudur. Haklar üzere yaşamının aklı ile de adaletin tesis edilmesiyle selameti bulabiliriz. Aydınlanmanın ilim şehri olan Medine-i Münevvere 'de haklar üzere ahlakta yaşadığından sebep efendimizin yaşadığı devre asrı sadet denilmiştir. Medine vesikası da buna delil olmuştur. Haklar üzeri birleşeceğimiz ortak akıl, selamet yurdunun tek adresidir.

Nübüvvette önemli olan bir olgu da kişinin özgür iradesini Hakk ile buldurarak, özünden gelen düşüncelerle yaratıcı ve özgün olmasını sağlamaktır. Ferdi hikmet her insanın Hakk ile bulduğu özgünlüğünü ferdi olan kendiliğinde yaşadığıdır. Kendimizde ahlakın kemâlâtını, Hakk ile de selameti bulduğumuz gibi, birlikte yaşamının kemâlât ve selametini de bulmamız gerekir.” dedi.

Mehmet Ali Bey de hemen ardından ilave etti. “Birlikte yaşayabilmenin olgunluğunu, birbirimize saygı ve tahammül etmesini bilerek, haklar üzeri yaşayarak edinebiliriz. Selameti de ortak ilkelerde buluşarak birlikte yaşamının verdiği güvenle bulabiliriz.” dedi. Ardından ikisi de gözden kayboldu.

Yiğitler bu konuşmalardan sonra kemâlât ve selameti yalnız Hakk ile ferdi yaşamda değil, Rabbin sıfat, isim belirimleri ile üzerinde bulan ama bir ve farklı oluş içinde görünenler ile de bulmaları gerektiğini anlamışlardı. Böylesi müminler ile kendilerinden anlam veren Rabb ile de buluşmak olanaklıydı. Selamet onlar ile de bulunacak olandı. Onlar ile güzel ahlakta birbirlerini tamamladıkları ile de kemâlât bulmaya olanaklı olan bir ortamda bulunmuş olacaktı.

Yiğitler Hakk'ın nuru ile nebilerin en kâmil olanıyla kutsanan gönül evi topraklarında derin bir nefes alarak, İslam olmanın huzurunu teneffüs ettiler. Böylesi anlarında Sıddîk-ı Ekber, Ali Keremallahu Vech, Salman'ı Pak ve hemen önlerinde bulunan akıl sultanı Hazreti Resul'ü, ruhanîyetleriyle kendilerine bakarken gördüler.

Hatem-i enbiya nebiliğin tekâmül sürecinin sonuydu. O, külli aklın sulhtaki temsilcisi, ilim, irfan, merhamet ve ahlakın kaynağı Muhammed Mustafa olarak en öndeydi. Sağında emir âleminin temsilcisi, imanı feda-i nefisle taçlandıran, her söyleneni olduğu gibi yerine getiren Sıddik-i Ekber vardı. Solunda cennetin asıllar göğünün temsilcisi, feda-i can ile imanı taçlandıran, cömertlik ve ilmin güneşi, gönlün ilahi benlik noktası, şecaat sahibi Ali Keremallahu Vech duruyordu. Hemen onun yanında ise külli nefsin ilkeler düzeyindeki en saf halinin temsilcisi, senelerce ilim irfan ve ahlakın zevkini çileler içinde hiç yorulmadan edinen, nefsi pak olan hevâ ve zan ateşinden kurtulmuş, özünü irfan ve ahlak ocağında bulan Salman-ı Farisi vardı.

Yiğitlere bakıyorlardı. Ayağa kalkan Yiğitler, saygıyla ve sevinç gözyaşlarıyla başlarını öne eğerek selam verdiler.

Hazreti Muhammed Ali'ye yiğitleri işaret etti. Ali işaretle söyleneni anladı, yiğitlere doğru yürüdü. Onlara aşkın ve adaletin kılıcı zülfıkarı hediye etti. Hediye canı gönülden eline alan Fetih'ti. Hediye alındıktan sonra gönül evinin büyük ruhları gözden kayboldular.

Devran değişti. Habibullah ahlakı sebebiyle Resulullahtı. Ahlak ve merhamet üzeri, nuru ile irfanda bilmenin güneşi olarak göğe yükseldi.

Görünenlerin hayal uykusu olduğunu, bu uykudan mevcudat elbiselerimizden soyunduğumuz ölümle uyanıla bilineceğini söyleyendi. Böylece uykuda, Hakk'a vararak O'nun nuruyla uyanık olunması gerektiğini belirtendi. Nurun hayal perdesinde var ettiklerini, nur ile okumanın ahlakıyla yaşamının nebisiydi. Hayal perdeleri olan olgulardan fiiliyle görünenin Rabb olduğunu öğretendi.

İnsanlığa kendini adayan sevgi ve merhamet meleği Riroil'un melekesi üzere yaşayandı. Riroil onunla insanlığın yüreğinde ruhunu bulmuş oldu. "Bilmiyorlar" diyerek insanlığa her koşulda hizmet etmeyi ahlak edinen akıl sultanıydı.

Mana melekesinin bedeni kelimelerdi. Kavramlarla taşınan, onlara aşkın ve ruhu olan anlamın, idrak sultanına yükselirken bedenini bırakması misali, İsa nebi idrak melekesiyle akıl sultanın bulunduğu

gönül katına yükseldi. O güzelim merhamet güneşi de akli taşıyan ve ona okuyuş melekesi olan bedenini bırakarak yükseldi anlayış katındaki görüş sultanına.

Akıl sultanı, her şeyi hakkıyla gören ve bilen görüş sultanında aklın sönmez okuyuş ışığıydı. Akıl, hatem-i evliya olan görüş sultanında kemâlâtını buldu. Okuyuşun sonu olan görüş sultanıyla akıl sultanı kendini bulmuş oldu.

Görüş sultanı saf nur olan şuurla kendiliğinden varlık sahibi oldu. Diri olan Hakk ile varlık hâlinde bulunandı. Her işi hakkınca, gerçekliğinde görendi. Görüş sultanı nurdan başka bir şey de değildi. Kendisinden başka ilah görmeyen, gizli hazineyim diyendi. İdrak ve anlayış O'nun lütfundan, O'na ulaştırıran aklın iki kanadıydı. O hep var oldu, daima var olacak oldu.

Akıl ve ahlak insanlık meydanından kaldırılınca, ardından da himaye edici halifeleri gönül evinden Hakk'a yükselince İslam aslı itibarıyla yetim kaldı.

Nefs ejderi serbest kaldı. Gönül evine giremse de insanlık mabedi beden evini istila etti. Vicdan vadisinin karanlık tarafı aydınlık tarafını kuşattı. Aydınlığın büyük veli erleri olmasa, tamamıyla karanlık olacaktı. Gönül evinin sahipleri büyük veliler, gönül mabedinde göründüler. Nefs ve beden evini ahlakına taşıdılar. Bereket toprakları kin, nefret ve hasedin ateş toprakları oldu. Bu ateş topraklarında nice veli İbrahim misali ateş içinde görünmüş olarak insanları Hakk'a yetiştirmek için ilim, irfan ve ahlak dersinde hizmet verdi. Onlardan önce yiğitler nefs ejderiyle savaşmaya karar verdi.

Yiğitler vicdan vadisinin aydınlığını az görünce nefs ejderiyle savaşmaya karar verdiler. Altı yiğit, beden evinin gönül kapılarını zorlayan nefs ejderini yenmek için çareler düşündüler. Onu hevâ ve haz istençleriyle beslediği gaflet vadisinde buldular. Erkân "farklı yönlerden saldıralım, düzen vadisine çekebilirsek onu, belki zapt edebiliriz" dedi. Erkân ve Sıddık sol Kerem Ali Can ile Ferit sağ Hanif ile Fetih de ön cepheden saldırdı. Dev misali ejderhayla zor bela, Eyüp

nebiden geri aldıkları sabır taşları, cesaret kılıçları ve Allah zikriyle savaşıyorlardı.

Hevâlar ve hazlar vadisinde uçan nefs ejderini düzen vadisine zorlukla indirdiler. Bu vadede uçamayan nefs ejderin gözleri kızgınlıktan kıpkırmızı kesildi. Bir an sevinç ile kendisine değil de birbirilerine bakan Erkân ile Sıddık'ı fark etti. Öfke ateşiyle onlara yöneldi. Bunu fark eden Ferit kardeşlerine “dikkat edin” diye bağırdıysa da sesini onlara duyuramadı. Öfke ateşinin düzen vadisinde oluşturduğu kargaşa içinde iki kardeş nefs ejderinin ayakları altında kayboldu.

Kerem Ali Can ve diğer üç kardeş kahreden bir keder içinde ne yapacağını şaşırdılar. Nefs ejderinden biraz uzaklaştılar. Yorulmuş olan ejder onları takip etmedi. Binlerce sene beraber yaşadıkları kardeşlerini yitirmenin acısı içinde “ne yapalım?” sorusunu Hanif sordu.

Kerem Ali Can “bu bizim intikam savaşımız değildir. İnsanın insanlığını insanca yaşaması için yapılan bir savaştır. Son nefesimize kadar bu savaşa devam etmeliyiz. Ayrıca unutmamamız gerekir ki rahmet sahibi Rabbin âdeti değildir yok etmek. Âdeti odur ki ölüm diye bilinende yeniden var eder. Bunun içindir ki âlemini değiştiren kardeşlerimiz için şimdi yas tutma vakti değildir.” dedi. Diğer yol kardeşleri de kendilerinden emin yüz ifadesinde tamam dercesine kafalarını salladılar.

Hanif “onu riyazet tepesine çekelim orada takatten keseriz, böylece bütün başlarını tek tek keseriz” dedi. Bu fikir kabul gördü. Bin bir zahmet içinde riyazet tepesine çıkarak nefs ejderinin tepesine atladılar. Şehvet, hırs, tamah başlarını tek tek kestiler. Can havliyle silkelenen nefs ejderi Hanif ve Fetih'i üzerinden savurdu. Kerem Ali Can'ı benlik başıyla, Ferit'i de kin başıyla, yere düşmeden havada yuttu. Devasa ejderle çarpışırken Hanif ve Fetih dışında diğer kardeşler kaybedilmişti.

Yorgun ve başlarından kayıp veren ejder, kendisinden uzaklaşan diğer iki kardeşi görmüyordu. İki kardeş acziyet çukuru önünde Hazreti Pir'den himmet istediler.

Hazreti Pir gönüllerinden seslendi onlara “evlatlarım Ali’nin hediyesi emaneti sizdedir, cesaret kılıcı ile yapamadığınızı aşk ve adalet kılıcıyla yapabilirsiniz.” dedi.

Kardeşlerini kaybetmenin acısını ve Kerem Ali Can’ın son söylediği sözleri hatırladılar. Boğazları üzüntü ve kederden düğümlendi. Gözleri ise kan ağılıyordu sanki. Hanif “kardeşim bu canavarı yeneceğimiz tek yer sohbet ateşinin ilk yakıldığı muhabbet vadisidir. Bu canavarı sohbet ateşine orada atabilirsek aşkın ve adaletin kılıcıyla belki bu savaşı kazanabiliriz.” dedi. Fetih “haklısın, inşallah orada yeneceğiz onu” derken bir yandan da göz yaşlarını sildi.

Amaçlarına ulaşmanın yolu korkakların yolu değildi. Gayret ve cesaret kanatlarını takmışçasına uçarak nefis ejderine göründüler. İntikam hırsıyla onlara bakan ejder, yiğitleri peşlerinden kovalamaya başladı.

İntikam gafletin kör gözü olduğundan nefis ejderi yiğitlerin niyetini anlayamadı. Muhabbet vadisine geldiklerinde ilahi sohbet ateşini gördüler. Hanif ve Fetih etrafında uçarak nefis ejderinin başını döndürdüler. Muhabbet vadisinden çıkmak istese de ejder, aşkın ve adaletin kılıcının gücüne dayanamıyor, her aldığı darbeye bir başını kaybediyordu.

Sohbet ateşine yaklaştıkça, yiğitlere çaresiz hamleler yapıyordu. Böylesi bir hamlede yalan ve vesvese başıyla Hanif’e saldırdı. Saldırırken, sohbet ateşine doğru uçan Hanif’le beraber ateşin içine düştü. Hanif, sohbet ateşinde yanarak gözden kayboldu.

Bunu gören Fetih aşk ve adalet kılıcıyla saldırdı. Sohbet ateşinde yanan nefis ejderi, zülfikârın Hakk kelamı olan darbelerini aldıkça sohbet ateşinde, bütün karalığı yok oldu. Genç ve güzel bir kız göründü sohbet ateşi içinde. Fetih şaşırdı evvela “Oyun mu oynuyorsun bana, kurtulmak için” dedi.

Zülfikâr ile bir darbe daha vuracakken, nefsin insan olduğu sıfattan ve zülfikârın adalet kılıcı olmasından dolayı, vuracağı darbenin zulüm etmek olacağını anladı. Geri çekti kılıcını. Elini sohbet ateşinde yanmayan, beyaz tenli, siyah saçlı, yeşil kuşaklı, mavi elbiseli, yeşil ahu

gözlü kıza uzattı. Sohbet ateşinden çıkan kız baktı sessizce Fetih'e. Fetih ona bir şey demedi. Kardeşlerinden ayrılığın kederi ile yanan yüreğiyle sırtını dönerek güzel dilbere vicdan vadisine doğru yürüdü. Sükûta bulunan genç kız da sessizce takip etti Fetih'i.

Fetih vicdan meydanına geldiğinde yüreğindeki ayrılığın hüznü, yalnızlığın verdiği gariplik ve korkusuz cesaretiyle, Hakk'tan aldığı iman kuvvetiyle vicdan vadisine girdi. Ruhunun nuruyla beraber heybetli görünen yiğit, iblislerle savaşarak terazinin önüne geldi. Elini uzattı teraziye. Küçülmesini istedi, terazi küçüldü. Küçülen terazinin nurdan bir biçimi vardı. Nurlu teraziye tuttu elleriyle, sohbet ateşinden çıkan aydın yüzlü güzelin göğsüne bıraktı. Nurlu terazi güzel kızın göğsü üzerinden varlığına sirayet etti.

Fetih eskinin tanrılar vadisinin önünde saf nefsin temsili güzel kıza bakarak sanki kendine konuşurcasına söyleniyordu. "İnsanlığın kurtuluşu için umut oldum. Her insanın kurtuluşu, kendi vicdanında Rabbinin adalet sesini duymak, adalet sesini duyarak haklar üzeri yaşamasındaydı. Vicdan terazisini insan nefsinin yüreğine verdim. Rahmetiyle kendinden varlık vererek yasalar üzeri yaratan rahman, varlığına istediği insanı, vicdan ve akıl üzeri aşk ile rahim sıfatında kendine yetiştirmekte. Ona ahlakla kemâlâtı, kendisiyle dirilttiği gönül ile de selamet vermekte.

Allah'ın adıyla varoluşunun gayesini, anlattığım gibi yaşayan her insan, rahmandan gelmiş O'nun rahim sıfatıyla geri O'na dönmekte. Bismillahirrahmanirrahim ile girilsin bu vadiye. Tekâmül, vicdan vadisinin yeni ismi olsun" dedi. Nutuk atarcasına konuşmuştu. İnsanlık tekâmülünü kendinde yaşasın diye de bu vadiye Zülfikar ile daldı.

Aşk ve adaletin kılıcını, kuşatılan vicdan terazisinin boş kalan yerine bırakabilmek için küçülen aydınlık tarafta ölesiye dövüştü iblislerle. Kılıcı yerine bıraktığında Âdem nebiyi öldüren ibislere benzer cinlerin, hızlı bir atakla saldırısı karşısında başına aldığı darbeyeyle yere yığıldı.

Sonuçta tekâmül vadisi olan insanlık toprağına kanı dökülen Fetih de şehit edildi. Yatarken cesedi besmelenin sırrı olan tekâmül vadisinde, savaşı onun kazandığından, gaflette olan iblislerin haberi yoktu.

Gerçek fetih iman ve muhabbetle can verip, Rabbin nurunun diriliğıyle var olup, ilahi âlemlerin kapılarının insana açılmasıyla gerçekleşmekteydi. Böylesi ölümle içilen şahadet şerbetiyle Hakk, muhabbetullahında zevk ile seyir edilmekteydi.

Hazreti Pir'in yanında ise ihvan ağlayan gözlerle ona bakıyorlardı.

Savaşı o kazanmıştı. Zaferini şahadet şerbetiyle kutlamıştı. Kazandıklarını zanneden iblislerin anlamadığı ise besmelenin tekâmül seyrinde kullanılan birer piyon olduklarıydı. Zülfikârın vicdan terazisi yerine konulunca üzerinde adalet ve aşk ateşi yandı. Masmavi renkli şiddetli bir nur salıyordu. Tekâmül vadisinde iblislerin kaçacak hiçbir yeri yoktu. Bu nur onları yakıyordu. Gökten inen meleklerle beraber besmelenin tekâmül vadisi tamamıyla aydınlık oldu. İblislerden temizlendi.

Sohbet ateşinden çıkan duru yüzlü, kötülüğün elbisesinden soyunmuş olan nefis kızı, saf ve tertemiz bir hâlde besmelenin tekâmül vadisine girdi. Yüreğindeki vicdan terazisiyle, meleklerin gözetimi altında korunarak, gönlün huzurlu ve selamet yurdu kılındığı cennet bahçelerine yükseltildi.

Fetih'in kendisinden evvel şehit edilen kardeşleri onu nur göğü semasında izliyorlardı. Kendisini karşılamak için hazır bekliyorlardı. Sevinç dolu yüreğıyle uçarak kavuştu kardeşlerine. Sarıldı doyasıya senelerdir ayrıymışlarcasına. Nur göğü semasının aydınlık ikliminde sohbet halkası oluşturdular. Konuşurlarken, ruhlarından yayılan nurla birbirlerinden besleniyorlardı. Nurun gıdasıyla nefeslenerek ferahlıyorlardı.

Hanif sordu kardeşlerine “sevdiklerim, bu kadar yaşadıktan sonra nasıl döneceğiz efendimizin yanına? Ayrıca insanlık safhalarını bu seyrî seferde yaşamak zorunluysa, her şey Hakk'tan ise zorunlu kaderde acı çekmek neden? Her şeyimiz Hakk'ın kudret elinde yaşanacaklardan

ibaret değil mi? Kader elbisemiz zorunlu giydiğimiz, biçilmiş bir kaftansa nedir bu yaşananların anlamı? Bu doğrultuda düşünüp, kendini kukla gibi gören nice insanla da tanıştık. Bu klişe olmuş düşünce paradoksundan kurtulmanın çaresi yok mu? Ayrıca nasıl döneceğiz efendimize?”

Ferit kardeşlerinden söz istedi. “Müsaadeniz olursa ben cevaplayayım” dedi. Beş yiğit kardeş “hay hay” diyerek müsaade verdiler. Ferit “efendimiz imkân dairesiyle sınırlı bir zat değil. Bu yolculuğa bizleri gönderen elbette ki kavuşma yolunu da açacaktır. Rahman nasıl ki varlık verir, rahim sıfatıyla da kendine geri çekerek yükseltir halk ettiğini. Her birimiz efendimizin yanına dönemediysek, hâlâ tekâmül sürecindeyiz, henüz tekâmülümüzü tamamlamadık demektir.

Beş uyurlar seyrindeyken, musibetlerden kaynaklanan Hakk’ın takdiri olan zahmetlerin nedenselliğini iyice kavramıştık. İlkeler, diyalektik oluştaki karşıt belirimleri ile görünüşe çıkmakta değil mi? Doğruluk yanlışlarla karşılaşmadan, sadakat zorluklarla imtihan edilmeden, ihlâs yalanla yüzleşmeden, merhamet acıları görmeden nasıl yaşanabilir? Çile ve acı dediğimiz, duygusallık da ihtiyaçlar üzeri işletilen aklın sorunu değil midir? Hakk’a âşık insana, çile ve acı dediğimiz rahmetten lütuf değil midir? Rabbe böylesi de varılıyorsa, çileler ve acılar aşığa dert midir? Hangi açıdan bakıyorsak, yaşananları o doğrultuda görmekteyiz. Kahrı ve lütfu aynı demde görmek, şikâyet etmeden seyr etmek yolun erkânı değil midir? Hakk lütufta bulunduğu şikâyet hakkımız var mıdır?”

“Bu hatm-i meratipte her şey elbet Hakk’tan, açıkça söylemek gerekirse kaderde Hakk’ın kaza kuklaları olup olmadığımızın tek cevabını verecek olan bu sorunun muhatabı Hakk’tır. Dileyelim kendisinden sorunun cevabını” dedi.

Yiğitler cevap için Rablerine avuç açarak acizliklerini sundular. Acziyetlerini nur göğü semasında avuçlarıyla sunan yiğitlerin duası kabul edildi. Ezeli varlığında Allah, duaya çare olarak İsrâfil’i görevlendirdi. Nurdan kanatlarıyla görünen devasa melek anında yiğitlerin yanında insan şeklinde göründü. Yeşil gözlü, siyah saçlı,

yakışıklı bir surette görünen melek, “merhaba kardeşlerim” diyerek Allah’ın selamını verdi. Yiğitler ayağa kalkarak selama, selamla karşılık verdi. Dualarına cevap verileceğinin umuduyla, meleğin İsrail olduğunu ruhlarıyla bilerek bakıyorlardı O’na.

Ayakta duran İsrail, yiğitlere daha önce görmedikleri elektromanyetik nurdan bir kapı açtı nuruyla. Kum saati gibi görünen kapının ilk girişinde sağdan sola doğru, ikinci girişinde ise soldan sağa doğru nur akışı vardı. Zaman koridoru kapısından geçmeleri için İsrail eliyle geçin dercesine işaret etti. Yiğitler tek tek geçti zaman koridoru kapısından.

Geldikleri âlem her şeyin üç boyutlu görüntüsüne sahip, zamanların olmuş bitmiş oluşu içinde seyir edilmekteydi. Bu âlemde nur ile var olan her suret, sonuçta açık olacak hikmetine bağlı olarak evre belirimli dizgede, zamandaki akış süreci içinde gerçekleşmekteydi. Anlaşılan o ki Rabbin nurunun ışıktan hızlı hareketi ile seyir edilen, her şeyin hazır kılındığı bu âlem sanki donmuş gibi görülmekteydi. Rabb yaratıklarının zamansal olarak hep önündeydi. Hakiki varlık olarak kendisine içkin oluş içinde bulunulsa da varoluşsal olarak yarattıklarından zamansal olarak önde olması yaratmasının gereği idi.

Görünen bu âlemde her ne varsa, Hakk’ın nurunun var edişiyle vardı. O’nun nurlarından var olan arşın vazifeli melekleri, katmanlı boyutsal oluş içinde safha safha, olması gerekenleri hayata taşıyorlardı. Her var olan, ezeli olan nur dünyada yazılan kaderini yaşıyordu.

Bunları gören yiğitler olmuş bitmişin içinde yaşıyor olduklarını anladılar. Takdir-i ilahi ne buyurduysa onun dışına çıkılamıyordu. İyice çaresiz düştüler. Cevap bulacaklarını beklerken, olup bitenin içinde kukla olunup olunmadığının paradoksunu yaşadılar. Sonsuz bir hesap dizgesi içinde karşılaştıkları şuurlu varlığın kudretine şahid olmanın dehşetine düştüler.

Fetih gördüklerinden sonra secdeye kapandı. Kardeşleri ona bakıyordu şaşkınca. O ise secdede gözlerini kapadı. Nur göğünde bu çıkmazdan kurtulmanın çaresini, “Subhanallah” diye O’na sığınarak istedi.

Cevapların kaynağı olan Rabb, onlara seslendi. “Kader denilen olmuş bitmişten ibaret. Olanın kazasını yaşar her şey. Yaşanılan Ben'im nurumla vardır. Benim nurumla Ben'imle yaşanır. Ben'im varlığında gerçekleşir her şey. Yaşayan Ben'im. Ben'im, ilahi sıfat tavırlarımda yaşayan. Tek dirinin varlığında nasıl kukla olur kullar?

Yaşayan Ben'i yaşar. Hikmetli kader çizgimde, kullarımın kaderi ve kazası ilahi sıfatlarım doğrultusunda Ben'im yaşadıklarımdır. Kendim için kendimde var ettiğim hayatımda Ben'im yaşadıklarımdır. Her neyi yaşıyorsam muradım olan kendime yakıştırdıklarımdır.

Kader ve kazanın sırrı, Ben'im varlık bilgimdir. Şuur-u mutlak olan benliğimde, muradımda yaşadıklarımdır. Var ettiklerim zorunlu kaderlerinde, fıtratları gereği istidatlarınca, kazalarının gereğinde beni yaşar. Zorunluluklarda varoluş var ettiklerimin kaderidir. Kazalarında ise yaşamın kaynağı olarak yaşadıkları yaşayan benimdir.

Ben şuurlu, diri, nur olanım, nur ile var edenim. Her ne varsa kendime yakıştırdığım bir elbiseden ibaret, Ben'im yaşadığımdır. Ben şahsiyla ben olan tek varlık olarak mevcudat elbiselerinde rahmet karakterimin tavırlarında bulunayım. Kim ki Ben'i yaşadığını fark eder, yok iken var ettiğim kendisinin asli varlığı olduğum için Ben'den razı olur, Ben'i rızayla yaşayan olur. Kim ki Ben'i yaşarken, hikmetim sebebiyle yaptıklarımdan dolayı bana nefsiyle asi olur. Ben'i, celalim hakkı için Kahhar ve Kahir isimlerim gereği cehennemde acı veren görünüşümde yaşar.

Kim ki, sıfatlarım gereği yaşadığım yaşadıklarından dolayı suçlar Ben'i, hikmetimden gafildir. Azametimin hakkı için hâline ahvaline bakmam. Başka bir sıfatımın hakkı için aciz bırakırım.”

“Noktayı Kübra benim.

Kör gözler görmez beni

Yaşayan benim.

Herkes yaşar beni.

Sıfatlar deryasının mana gezginleri

Bilebilir mi beni?

Yaşadıklarımı yaşayanlar

Yaşarken anlar beni.

Kader sırrımdır, kazada görünen benim

Körler görmez, sağırılar duymaz beni.

Hakiki varlık benim

Noktalığımda âlemler yaşar beni.

Görünenlerde sırlanırım

Kalpsizler hissetmez, anlamaz beni

Kalplerde bulunacak benim

Âşıklarım bulur beni.

Diri olan benim

Âşıklar hakkı ile yaşar beni,

Sıfatlarımda aşikâr olan benim

İmansız, gözler görmez beni.

Görüş sahibi benim

Dışarıda arayan bulmaz beni

Şahıs olan benim

İmanlı gözler dahi görmez beni.

İmanlı gözlerin ikilik seyrinde

Sıfat tavırlarımla görünen benim.

Kimseler şahsımı görmez benim.

Benimle diri, yaşarlar beni.”

Rabb bitirince konuşmasını, İsrail nuruyla kuşattı gençleri. “Rabbin size hediyesi var” dedi. Yiğitler bir an, zaman kavramından dahi uzak uykuya daldı.

Gözlerini açtıklarında kendilerini Hazreti Pir’in yanında, gönül aydınlığının ilk ışıkları vururken yeniden dönüşün şafağında, ağlayan ihvanın yanında, ilk halleri üzeri buldular. Ayrılığın gözyaşları, kavuşma sevincinin gözyaşlarıyla karışmıştı cemallerinde. Binlerce senede deneyimle edindikleri tecrübenin verdiği kemâlât ile bakıyorlardı.

Ahmet sessizce dairenin içinde önünde oturan Kerem Ali Can’a sordu “Kardeşim, şahadet şerbetini içtikten sonra Pir babam sohbeti kesti. Ondan sonra on dakika bekledik. Bir anda görünüverdiniz sohbet terasında. Ne oldu şahadet şerbetini içtikten sonra?” Kerem Ali Can arkasına dönmeden, binlerce senenin izlerini taşıyan ağır edalı ses tonuyla “kardeşim! Rabbin izniyle sevdiklerimize bağışlandık” dedi ve sustu.

Fetih Hazreti Pir’in nurlu, sevgi dolu bakan cemaline bakıyorken, gözü açık dalınç yaptı. Kayıp on dakika içinde Hazreti Pir’in olanları nur göğünden izlediğini, Hazreti Allah’tan, evlatlarını kendisine bağışlanmasını dilediğini gördü. Yiğitler, duası geri çevrilmeyen Hakk sevgilisinin yüzü suyu hürmetine önünde duruyordu.

Sabah ezanı okunuyordu. İslam, huzur veren hoş bir sedayla yaşanıyordu. Ezan okunduktan sonra Hazreti Pir sessizliğini bozdu. “Evlatlarım hoş geldiniz. Kemâlât ve selamet yürüyüşünde peygamberler vicdanımızın sesleridir. Her bir sesleniş insanlık geçmişimizden gelen bir sesleniş olsa da Hakk yolunda yaşanması gereken, geleceğe ait yaşanacakların seyrini işaret eder. O vicdan seslerinin yaşantısı üzeri olmaz isek insan olarak kemâlât ve selameti bulmamız pek mümkün olmaz.

Vicdan gereği edinilen merhamet ve rahmet, Cenabı Allah’ın sıfatlarındandır. Kur’an’da ‘dönüşünüz banadır’ ayeti, kendisinden var ettiğini, kendinde oluştta tutarak, iradesiyle kendine fiilde geri döndürmesi, rahmetinin vicdan veçhesinden görünmesi anlamını

taşımaz mı? ‘Rahmetim gazabımı geçti’ kelamı bu anlamı da vurgulamaz mı?

İnsanda vicdan ise kişinin bilincinin önüne, niyetlerini, düşüncelerini, eylemlerini kendisiyle yüzleştiren, kendisine döndüren, fikren ve ahlaken kendini sezgisel olarak farkındalığa getirten melekedir. Vicdan bu haliyle insanın, her türlü eylemleri üzerinden hak ve batılı ayırt ederken kendisini farkındalığa getirten melekesidir diyebiliriz. Âlemlerin Rabbi, rahmeti kendine farz kılmıştır, yani rahmet üzeri olmak, hakiki varlığın zorunlu ahlakı olmuştur. Bu da Hakk’ın rahmet ve merhamet sahibi olarak vicdan sıfatında kararlı olduğunun işaretidir.

Vicdan vermenin, var kılmanın, merhamet etmenin, adalet sahibi olmanın temel belirleyici sıfatı olarak Hakk’ın bir sıfatıdır. O rahman ve rahim olan vicdan sahibi olduğundan dolayı insanlara, hak ve doğruluğa davet eden, vicdan sıfatının neferleri olan peygamberleriyle seslenmiştir. Bu sesleniş, varlığında yaşadıkları Hakk’tan aklen ve ahlaken gafil insanlığın vicdan melekesinin uyandırılması seslenişidir.

Kimi insan bu vicdan seslenişinin kabulü üzeri kurtuluşu buldu. Kimi kabulden yoksun oldu da anılası her şeyden yoksun bir hiç olarak varoluştan silindi. Kimi de sadece vicdan sıfatının bir gereği olarak ibret hatırası oldu.

Nasıl ki vicdanı ile insan kalben kendi kendisiyle hesaplaşır, peygamberler ile de toplumlar kendi kendileriyle yüzleşmenin hesabına yakalanmışlardır. Vicdan, insanda görünüş bulurken kişileri kendi farkındalığına getiren ilahi bir sesleniştir. Bu sesleniş rahmanın rahim oluşundan dolayı seslenişidir. ‘Haklar üzeri yaşayarak, varlığimde haddinizi bilerek, bana geri dönün kullarım’ seslenişidir. Bu sesleniştikten murat, Hakk’ı kabul eden bir kalp, O’nu bilen bir akıl, O’nun varlık ahlakıyla uyumlu ahlaka sahibi olarak var olmaktır.

Vicdan sesi susmayan bir sestir. Nasıl susturulur bu ses? Peygamberler insanlık vicdanının sesiye, bu ses, Muhammed Mustafa’da sonlanır. On sekiz bin cümle âlemin seçkini ‘güzel ahlakı tamamlamaya geldim’ diyor. Vicdan ile aklen Hakk’ı kabul, ahlaken de haklar üzeri yaşamak

dersiyle, vicdanın son neferi vicdanı susturamayacağımızı gösteriyor. İlkeler ve hakkı gereği ahlaki yaşantısında varlığından hoşnut ve kendiliğinden mutmain olmasıyla, Rabbini kalpte zati tecellide bulması ile de mutmain olmasında, vicdanda nasıl sükûnet bulmamız gerektiğini işaret etmiyor mu?

İnsan, kendisinde kendi varlığının görünmesini murat eden Hakk’a, O’nun hüviyeti üzeri varamadıkça vicdan melekesini susturucu da değildir. Vicdan melekesinin susturulamaz sesini, gaflet uykusuyla susturmaya çalışmak da nafil bir çırpınıştan ibarettir. Çünkü bu seslenişte mutlak olan seslenir. Mutlak olan, iradesi yerine gelmeden seslenişini bitirmez.

Vicdan sesiyle gelen şariat yaşantısı, korkuyla ahlakta değişime, muhabbet ise anlayışta dönüşüme sebep olmuştur. Yasalarla ilkeler gereği haklar üzeri yaşamak, süreksizlik içinde, her an değişimlerdeki oluş içindeyken Rabbe ulaşmak için gerekli kılınmıştır. Sohbetin aydınlık ateşinin muhabbetinde yaşamak ise Rabbine dönüşte bulunarak, insanlık sıfatımızda hüviyetimizi, Rabbimiz ile bulmamız ve yaşamamız için gerekli kılınmıştır.”

Efendi, “devri âlem yapmadan iki hikâye daha anlatacağım size, ondan sonra sabah namazını kılar sohbeti bitiririz.” diyerek yorgun düşmüş sesiyle konuşmaya başladı. Efendi konuştuğu, söyledikleri ihvanın gözlerinin önünde üç boyutlu görüntüde birebir izleniyordu.

“Zamanın birinde Antakya’da üç komşu aile yaşardı. Hristiyan, Yahudi ve Müslüman üç aileydi bunlar. Yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. Eşleri bahçelerinde imece usulü çalışır. Erkekler ise pazarda açtıkları tezgâhlarında da komşu olarak ticaret yapardı.

Dinlerinin gereğini yaşamak adına ibadethanelerine gittiklerinde alışveriş tezgâhlarını birbirlerine bırakırlardı. Birbirlerinden hiç şüphe etmez, birbirinin ahlakından emin olmanın verdiği güvenle emniyet içinde yaşarlardı. Selameti Allah’ın izniyle birbirlerine olan muhabbet dolu yaşamlarında bulurlardı.

Rabb onları imtihan etmek amacıyla her birinin başka yerlerde yaşayan akrabalarını evlerine misafir gönderdi. Akrabaları, komşularının yanlış düşünceleri ve inanışları olduğunu, geçmişte birbirleriyle din savaşları yaptıklarını, düşman olduklarını anlattılar.

Anlattıklarıyla komşuların yüreklerinde buzdan soğuk kuleler inşa ettiler. Bu nifak dolu konuşmalardan sonra üç ailenin dost beyleri sabaha kadar hiç uyuyamadılar. Sabah olunca da birbirlerine soğuk davrandılar.

Öğlene doğru Yahudi olan komşu olanları anlatmaya karar verdi. “Dostlarım, akrabalarım dün gece nifak tohumu ekti. Sabaha kadar da sizlere karşı, buğuzdan ekinler biçtim. Senelerdir beraberce bir aile gibi yaşarız. Böylesi bir ayrılığa düşmedik. Benim halim bundan dolayı bozuk çalar. Kuzum sizinki niye bozuk çalar” dedi. Diğer iki komşu da aynı durumda olduklarını belirttiler.

Hristiyan olan “bunun çaresi ne?” diye sordu. Müslüman olanın aklına birkaç defa sohbetine gittiği Pir aklına geldi. “Ben bir çare bulurum” dedi. Akşam olunca da Pir’in huzuruna vardı, olanları bir bir anlattı.

Pir “evladım, var komşularına söyle, hepimiz insanız, dinlerimiz fikirlerimiz ayrı olsa da ahlakta birbirimizle yarışmalıyız. Komşuluk hakkının ahlakını nifak ve onun ekini buğuz ile bozmamalıyız” dedi.

Müslüman komşu Pir’in söylediklerini komşularına anlattı. Komşuların yüreğinde bu sözler üzerine tevazu ve saygı ekinleri bitti. Üç komşu güzel ahlaklarıyla, beraberce seneler yaşadılar.

Hazreti Pir birinci hikâyeyi bitirdi, ikinci hikâyeyi anlatmaya başladı.

“İkisi Türk biri Yahudi üç arkadaş Roma imparatorluğu zamanlarında Hakk’a imanla yaşarken, halkı da zalimlere karşı korurlardı. Yolda giderlerken Hristiyan bir rahiple karşılaştılar. Çoban görünümlü rahibe yemeklerinden ve sularından verdiler. Bu rahipten çok keramet gördüler. Ona iman ettiler. Hakk’a sığınıp af dilediler. Rahibe gideceği yere kadar eşlik ettiler. Küçük ve gizli bir Hristiyan grubun sığınaklarında, onunla vedalaşıp yanından ayrıldılar.

Rahip arkalarından Rabbe, onlara kuvvet ve iman versin, sırtları da yere gelmesin diye dua etti. Rahibin duası kabul oldu. Yağız atlarıyla yol giden bu yiğitler yüreklerinde imanlarının kuvvetlendiğini fark ettiler.

Bir gün boyunca at sürdüler. Bir han önünde konakladılar. Orada konuşulanlara kulak misafiri oldular. İçlerinden biri “yaya olarak yarım gün mesafede zorba bir grup gördüm, yeni din sahiplerini öldürmeye gidiyorlarmış” dedi. Diğer de “kaç kişiler” diye sordu. “En az iki yüz kişilerdi” cevabını aldı.

Üç cengâver arkadaş yer sofrasında birbirlerine baktılar. Ne yapmaları gerektiğini anladılar. Yemeklerini yedikten sonra geveze adamdan zorbaların yerini öğrendiler. Atlarına binip onlara doğru yola koyuldular. Evvela gece baskını yapıp çoğunu gaflet uykularında gafil avladılar. Birçok zorba çadırında yandı. Geri kalanlarına karşı da kılıçlarını hazırlayıp şafağı beklediler. Şafak vakti genişçe bir meydana karşı karşıya geldiler. Yahudi olan “Ya Rabb ayağımıza bileğimize güç, yüreğimize de iman kuvveti ver, kâfirler karşısında bizleri galip getir” diyerek dua etti. İki Türk yiğit de duanın kabulü için dua etti. Akşamdan bozguna uğrattıkları kâfirlere karşı atlarını doludizgin sürdüler. Kâfirler ölüm melekleri gibi üzerlerine gelen bu cengâverlerin heybetinden ve bağırışlarından korkuya kapıldı.

Hakk’ın melekleri de yiğitlerle beraber görünmez bir ordu misali savaşmaya başladı. Kimini korkuyla yerlerinde tutuyor, kiminin gözlerini yiğitleri görmesin diye nurdan perdeyle örtüyorlardı. Yiğit cengâverler, ölüm melekleri misali var güçleriyle savaşıyorlardı.

Küfür ordusundan elli kişi veya daha azı kalmıştı. Yiğitlerin cengâverliğinden dolayı zorbalar “insan değil bunlar” diyerek kaçıştılar. Kalanların içinden dev gibi heybetli biri, Türklerden birini şehit etti. Heybetli ve kaba saba karaktere sahip diğer imanlı Türk, kardeşini şehit edeni bir kılıç darbesiyle öldürdü. Yahudi yiğit de bir ok darbesiyle yaralandı. Sağ kalan Türk ve yaralı Yahudi, var güçleriyle savaşmaya devam ettiler. Sağ kalan kâfir grubu, kurtuluşu bu ölüm meleklerinden kaçmakta buldu.

Ölen yiğidi toprağa veren yiğit kardeşler, ona bakarcasına gök semaya baktılar. Atlarına binip Anadolu ve Makedonya topraklarında haksızlığa karşı savaştılar.” diyerek Hazreti Pir konuşmasını bitirdi. Üç boyutlu görüntü de gözden kayboldu.

Hazreti Pir, Elif Ela Nur Hanım’a seslendi. “Kızım Elif Ela Nur, iki hikâyenin ana fikirlerini söyle de bitirelim sohbeti” dedi. Elif “ikinci hikâyeden çıkardığım ders ölüm dahi olsa sonunda, mücadeleye devam etmek gerektiridir. Neyle karşılaşsak karşılaşalım, savaşçı bir yüreğe sahip olarak taviz vermeden yola devam etmemiz gerektiridir. Özellikle nefsimizle yaptığımız terbiye savaşında yılmamamız gerektiridir.

Birinci hikâye zaten yoruma ihtiyaç duymuyor. Özetlemek adına belirtirsek eğer, semavi olan ilahi dinler fikri zaviyelerde farklılıklar arz etseler de ahlaki kurallarıyla ortak ilkelerde buluşurlar. Farklı düşünce kamplarıyla fikirlerimizde ayrı dünyaları temsil etsek de onlarla ortak bir zeminde yaşayabilmek güzel ahlak ilkesiyle mümkündür. Güzel ahlakta saygı ve tevazu, birlikte yaşayabilmenin temeli olmalıdır.

İnsana, semavi hangi dinde şerr ve kötü ahlak tavsiye edilmiş veya emredilmiştir? İnanış biçimlerinde ve uygulamalarımızda farklılıklar bulunsa da tek bir Rabbin kulları olarak ortak ahlak kuralları doğrultusunda kavgasız, beraberce yaşamının olgunluğunda, kalıcı bir emniyet, emniyet içinde sulhta yaşayabiliriz.

Zaten akli olarak ilkeler düzeyinde, ontolojik olarak varlık düzeyinde mutlak kaynağa varım gerçekleştiğinde herkes kendi yolunun farkındalığında birliğe erer. Varoluş zeminini Hakk’ta bulan ve haklar üzeri hakkaniyet ilkesi gereği yaşamayı öğrenenler için biz olmaktan başka ne olunabilir?

Çoklu karakter tavırlarında bulunan Cenabı Hakk, halifesi olan insan için tek bir yaşam biçimi modeli oluşturmaz. Tek tipleştiren bir yaşam biçiminde, fitratımızın gereğini yaşamamız söz konusu olamaz. Beraber yaşamayı öğrenmek zorundayız.

Âşık Veysel Şatıroğlu'nun 'beni hor görme arkadaş ben de senin var olduğunun vardan var olmuşum' sözünde kinaye horlamadan, buğuz etmeden, saygı ve tevazu ortak paydasında birlikte yaşayabiliriz. Adil işletilen yasaların güvencesiyle de yaşam birlikteliğini kalıcı kılabiliriz." dedi ve sustu.

Hazreti Pir'de "haydi salâta" diyerek oturmaktan uyuşmuş ayaklarını gererek ayağa kalktı. Ardından ihvan da ayağa kalktı, beraberce abdest tazeleyip namaz kılmaya gitti.

Namazdan sonra Hazreti Pir ihvana, hangi nebiyi ilkesel varoluşuna bağlı olarak yaşadığını sordu. "Bu kendinize sormanız ve cevabını aramanız gereken bir sorudur" dedi.

Nebiler, nur göğü seması asıllar âleminin sakinleri olan meleklerin kuvvet dışlaşmasını, fiillerinde meleke olarak gösteren ilk ve değişmez ruhani kutuplardır. Yaşadıklarımızı yaşantılarıyla bizlere ihbar eden Hakk'ın sıfat aynalarıdır. Onlarla biçimlenen vicdan, akıl ve ahlak tarihi, insanın kimlik arayışının evrelerinden ibaret devirlerden oluşmuştur.

Nebiler, yaptıkları iş itibarıyla Allah'a hizmetleri sebebiyle ve O'nun katında insan olmaları hususiyetiyle birdirler. Lakin yüklendikleri sıfatlar itibarıyla birbirlerini tamamlayıcı üstünlüklere sahiptirler.

Her biri insan olabilmenin sıfatlarına sahip olarak birdir. Onlar davetleri itibarıyla de birdirler. Çünkü her biri, varlığında var olunarak yaşanan, her şeyi kendi varlık nuruyla var eden, gerçek varlık sahibine davet etmiştir.

Davet, varlık olarak varlığında yaşanan Allah'adır, ermek ise şahıs olan varlıktır. Onlar Hakk'ın hakikatine davetleyen, O'na ermenin sıfat kapıları olmuştur.

Âdem ataya meleklerin secde etmesiyle, varoluş tarihimiz başlar. Meleklerin insana secde etmesi, insanın melekeleri olarak karakterize edilerek dışlaşmalarının temsidir. Melekeleriyle dünyaya gelen bir bebekte, melekelerinin onda gizlenmeleri ve ona varlık vermeleri anlattığım secdenin daim yaşanmasıdır. Secde, secde edenin secde edilene varlık vermesidir.

Âdem'le başlayan nebiler seyrinde melekelerimizle insan olma seferinde bulunuruz. Bu sefer devlet hükmünde bulunan Süleyman nebide, adalet sıfatında haklar üzere yaşamakla, melekelerin olduğu gibi yaşanmasında ve meleklerin tabiat kuvvetlerini ona secde ettirmesinde sonlanır.

Şid nebide Rabbinde gelen saf irade sebebiyle insana secde edilirken, Süleyman nebide ise melekeleri üzeri karakter bulmuş insana haklar üzeri irade etmesi sebebiyle secde edilmektedir.

Melekelerimiz üzere haklarda yaşarken, yaşadıklarımızın anlamını bulmak ise mananın misali, sevginin kutbu İsa nebide sonlanır. Böyleyken Hakk'ın şahsına ererek O'nun hüviyetiyle varlık bulmak, yaşananların Onunla anlam kazandığını görmek Muhammed Mustafa'nın tevhid aklında tamamlanır. O'nun mevcudiyetiyle de ilahi zevk başlar. İnsan, salt bilgi ile değil, hak olana dair bildiklerinin zevkiyle kendini bulma seferine başlar. Böylesi sefer insanın kendisinde Hakk'a ermesinde sonlanır.

Bizler için nebiler insanlığın maneviyat tarihi olarak insanın kendi varlığına ayna tutacağı, yaşadığı, vicdaniyla ibret olması gereken varoluş geçmişinin hatıralarıdır. Bu hatıraları unutmamak, canlı tutmak, insanlığın var oluşunun kemâlât ve selameti adına gereklidir.

İnsan, manevi düzeyde varoluşunun süreci olan mitlerini, yaşamındaki amel ve karakterinde canlı tutmalıdır. Böylece ibret aldığını yaşamında göstermelidir. İnsanlık mabedi olan beden evi, Rabbin ilahi sıfat tavırlarında kendini gösterdiği aşikâr olma mahalıdır. Gönül mabedi olan ve kendiliğin diriliğinden beliren düşünce ve bilinç evi ise Rabbin zatıyla etkinlik içinde bulunduğu asıl görülmesi gereken yerdir. Rabb kendisini görünüşe taşıdığı kişinin, kendiliğini yaşadığı ve gizil durduğu düşünce evinde bulunması gerektir. Âlemlerde de âlemlerin bir düşünce etkinliği oluşu içinde etkinlikte sezilmesi, sıfat ve isimlerinin belirimi ile de kavramsal görüde görülmesi gerektir. Allah'a hakiki varlık olarak tanık olacak isek tevhid ve tevhid diline her daim ihtiyaç vardır.

Her nebi, insanlığın doğuşundan itibaren yaşadığı evrelerin, devirlerde temsil edildiği yaşantıya sahiptir.

Gönül evi mabedinde şahsiyle her daim ve her an etkinlik içinde görünüş bulan Hakk'tır. Kişi emaneti olan hüviyet-i Hakk oluşuna, mevcudatla ilişkide oluşan hevâ ve haz elbiseleriyle örtünerek keyfi ilahlığında ihanet etmemelidir.

Her biriniz iradesini, manasını, karakter sıfatlarını, başkalarından değil Rabbinden bularak, gerçek benlik sahibi ile kendiliğinde kendini bulamıyorsa, kişilik ahlakında kâmil, gönlünde selamette bulunacağı olgunlukta bulunamaz. İnsan kendiliğinde Rabbin sıfatlarını doğası gereği gösterirken O'na, nedenini O'nun dışında bulan olarak örtünmemelidir. Doğası eşya ile biçimlenirken, karakterini ilahi sıfatların gereğinde yaşayarak kazanmalıdır, böylece kendini, yaşayarak gerçeğe taşımalıdır. Bu sözlerimi de kulaklarınıza nasihat küpeleri yapınız.

Şunu da unutmayınız ki anasır-ı erbaya aşkın bir irade ve kişilikte, aşağı âlemde bulunan insan, ruhuyla da meleklerle aşkın ilahi kudret üzeri nur göğü semasında bulunur. Bu aşkınlığı kemâliyle yaşayabiliyor muyuz? Âlemlerin mana incisi insan, âlemlere üflenene, hüviyetini Hakk'ta bulması gereken âlemlerin Rabb ile var olandır., O'nun ardılı olan bir halife değil. Yaşamında O'nu gösteren, birlik deryası hazinesinin haznedarıdır.

Âlemler bizimle beraber, kabul etmedikleri ilahi emaneti kazandılar. Hüviyet-i Hakk olarak âlemlere aşkın olan insan, âlemlerin gerçek hüviyet taşıyıcısıdır. Her şey insanla hüviyetini bulmaktadır.

Geleceği itibariyle insan, fıtratındaki ilahi ahlak üzeri kendinden hüviyet vermek için yarışacaktır. Ta ki hüviyetini birebir verebileceği birini var edene kadar. Böylece Cenabı Rabb-ül Âleminin yaptığını, halifesi olarak birebir yapmış olacaktır.

Mürşid-i kâmiller ise bu ahlaki insan-ı kâmiller yetiştirerek zaten hep yaşatıyorlar mı? Hepimiz doğduğumuzdan beri yabancı olduğumuz şu âlemde hüviyetimizi aramıyor muyuz? Yaşadığı geçmişini bilmeden,

neyi, kimi yaşadığını bilmeden, garip yaşadığımız bir âlemde kemâlât ve selametten bahsedebilir miyiz?

İnsan bedeninin fitratı gereği dünyaya ait olarak yaşam ahlakı edinir. Beşer sıfatından, tanrısal olan sıfat ve isimler ile biçimlendiği fitratıyla Hakk’a ait olarak, O’nun ahlakı gereği kendisini yaşama taşımasıyla tekâmül sürecinde kemâlâtını bulur. Beden insanı olarak değil, gönül insanı olarak fitratının gereğini yaşar.

Nebiler insanlık mabedinde Hakk’ın varlığını, ahlaklı olmayan insanlara hizmetin ibadet olduğu yaşamlarıyla gösterenlerdir.

Her biri insanlık mabedinin kırılmaz ve değişmez bir taşıdır.

İnsanlık mabedi, Muhammed Mustafa efendimizle gönül mabedine yükseltilmesiyle gönül erenlerinin konağı olmuştur. İnsanlık mabedi bitirilmiştir. Ama orada konaklayan gönül erlerinin O’ndan haber vermesi, insanları Hakk’a yetiştirmesi henüz bitmemiştir, kıyamete kadar da bitici değildir.

Kim ki kıyametini bulur, Hakk ile diriliğini ve hüviyetini, yokluk bulmayan Allah ile bulmuş olur. Hakk-ı yarattıklarına içkin ahad olması gereği kendine dışsal değil, şahsında bulur. Böylece hüviyetinde ve tavırlarında Hakk’ı bulan, selamet yurdu olarak gönlünü bulur. Gönül ereni olarak asli, hakiki olan varlığın, kendiliğin habercisi ve O’na yetiştiren olursa eğer insanlık mabedinde gönüller inşa eden Rabbi ile kendisini bulur. Böylece kemâlât, kendinde subhan olanın, melekeler zemininde dil ile anlam ve değer dünyasında yaratımda bulunması ile de edinilen olur. İnsana hizmetin olgunluğunda nebilerin her biri, yaşadığı sıfatları olarak görünür olur. Böylece hatem-i enbiya, hatem-i evliyada da aşikâr olur.

“Zatı Hakk’ı anla, zatındır senin. Hem sıfatı, hep sıfatındır senin” diyen Niyazi Pir’in dilinden söyleyen de Hakk’tır. Gayb-ül gayb yurdu da insanıdır. Kendini Hakk ile bilmesi gereken insandır bilin.

Sabır sebeplerle, ikilikte yolun mihenk taşıdır. Rıza sebeplere aşkın, ikilikte yolun huzurudur. Sulh her şeye aşkın, yolun sonudur. İrşat, kişinin kendisine aşkın, Hakk’ın insanda görünüşe gelmesidir. Bu da

insanın manevi yolda yaşayacağı basamaklar olarak görünür. Aşkın olan Rabbe içkin olduğu da unutulmamalıdır.

Gönül evini diriliğiyle yapan Hakk'tır. Gönül evinde Hakk'ı bulan, O'nun hüviyetinde kendisi kaybolan insan-ı kâmil dir bunu da bilin.

İnsan-ı kâmilin dilinden Hakk söyler. Kul diye görünse de öz varlığında Hakk'tan başkası yoktur. Herkeste böyle olsa da Rabbinin görünüşüne sebep etkinlik içinde bulunması onu faziletli kılar.

İrşadında kullara yol gösteren Hakk olsun, sonunda da gönüllerde bulunmuş olsun.”

Mana güneşinin ışıklarıyla geçmiş ve geleceği süreçte gören ihvan, sessizce tek tek müsaade alarak dergâh evinden ayrıldılar. Her biri gönlünde ilahi sohbetle ahvalini Rabbi ile bulandı, dergâh evleri olarak insanlığın hizmetine adananlardı.

Vakit hatıraları anma zamanı olunca yiğitler hatır kıraathanesinde buluştular. Yaşadıklarını konuşurlarken şaman Hio'nun ruhaniyeti gözlerinin önüne bir an geldi ve kayboldu. Yiğitler, “gerçek adım, sorunu olmayan anlamına gelen İbral'dır” diyerek sessizce konuşan Hio'nun, kulaklarından üflediği, birbirilerine söylemedikleri sırlı sözcükleri hatırladılar. Her birinin kulağına ayrı ayrı söylenen aynı sözlerdi. Kerem Ali Can kardeşlerinin bakışlarından ve meleke hallerinden bunu sezince söyleyiverdi dilinden.

*“Sevenin aynası gönül,
Bilenin aynası akıl,
Aynası akı ve gönlü olanın
Kendi sultan olur.*

*Gönlünde sulhu bulan sultanın
Sorunsuz yaşamı olur.*

Sevilenler gönül deryasında

Sevgi ile bulunur

Akıl ile okunur

Nur ile kalıcı olur

Nur ile selameti bulan

Akıyla sulhta hüküm,

Gönlünde selamet bulur.

Kemâlâtın yurdu, kendisinde bulunur.”

Sonra yüce ruhlu şaman İbrâl’in ruh taşıyan sözcükleri döküldü kelim aynasından. “Sevgiyi bul, Akıl sultanına yetiş; Sulhta selamet, ahlakta kemâlât bul, sorunsuz yaşamı bul”

Onca yaşadıkları içinde unuttukları bu sözler aynaydı düşüncelerine. Yüce ruhlu Aden, söyledikleriyle yolu özetlemişti. Yiğitler binlerce senenin deneyimi sonucunda söylenenleri anlayabilmişti. Görünen o ki hakikate ait söylevler, akıl ile idrak edilseler de gerçeklikleri yaşamda deneyimlenerek tecrübe edilmeliydi. Deneyimlenmeyen söylevler içselleştirilmedikleri için gerçek anlamlarından uzak kalıyorlardı.

Bu sebepten dolayı baktılar birbirlerine. Nebilerin yaşamsal arketipler olduklarını nasıl anlatacaklardı?

Bu hâlde bakışıyorlarken birbirlerine Hanif “Hikâyeler yaşatılmalı, yaşatılamayacak olanların dedikodusu yapılmamalı” dedi.

Ferit kardeşinden hemen sonra, güzel bir edayla konuşmaya başladı. “Kardeşlerim, nebiler seyri seferinde insanlığın maneviyat tarihiyle yüzleştik. Her bir nebinin ve ümmetlerinde görünen velilerin, insan olarak manevi düzeydeki gelişimimizde yaşadıklarımızın ilk örnekleri olduğunu gördük. Yaşadıkları ilahi sıfatlar üzeri edindikleri karakterleri ve yaşam biçimleri ile nicesine hayran olduk, onlara özendik. Sizi bilmem ama ben âcizane olarak onlar gibi olmak istedim. Nuh, İbrahim,

Musa, Zülkarneyn, Lao Tzu, İsa, beş uyurlar, Sıddîk-ı Ekber, Ali ve Muhammed Mustafa efendimiz olmak istedim.

İlkesel yaşantıyla gönül fatihleri olduk. Sonunda anladım ki ilkeler düzeyinde benzer ve ortak yaşam biçimlerimiz olsa da herkes fıtratı gereği biricikliğinde kendini yaşamalı. Nur deryasındaki ruhani birliktelikte onları yaşayabiliriz ama ferd olarak onlar olamayız. Hüviyetimizi Hakk'ta bulurken yalnızca kendimiz oluruz. Kendiliğimizde kendimizi yaşayabiliriz ve yaşamalıyız.

Cenabı Allah'ın kendini gösterdiği noktalıktayız. Şahsı Ahad'tan bakabilirsek eğer O'nu yaşayanları ilkeler üzeri yaşarken bizler de dirilikte yaşadığımız O'na örtünmemeliyiz. O kadar seyirden sonra kendimiz olmamız gerektiğini bilerek kendimize dönebilmeliyiz.

Ayrıca belirtiyim ki insanlığın manevi tarihini öğrenmiş olsak da ilkeler üzeri ortak olan yaşantımızla fıtratımız gereği ahlakta, daim yaşamamız gereken hayata şahit olduk.

Öğrendiklerimizde noktalarız yaşamı. Yaşam ise noktalanamayacak olan bir süreklilikte görünür. Bundan sebep bildiklerimizle yaşamalıyız ama bildiklerimizle yaşama kör olmamalıyız.

Yok iken var olmak ve yaşamak en büyük mucize olsa gerek. Varoluşun mucizesinde bildiklerimizi fıtratımız gereği ilkeler üzeri ahlaka taşıyarak yaşamalıyız. Ahlakçı olmanın bilgisiyle yaşamı sınırlandırmadan, fıtratımızın gereği olarak ahlak üzere yaşamalıyız.

Yol bilinerek yürünen, bitirilesi bir şey değil ki sonlandırılabilsin. Yol, ahlak üzere yaşanarak yürünen, sonunda ise insanın, kendisinin kulluk perdesinde Hakk'ın hüviyetinde noktalanarak bittiği dirilişle sonlanır. Yolu böylesi biten, yaşamın kendisi olan Hakk'ı hakınca daim yaşar. Herkes Hakk'ın kendine yakıştırdığını, fıtratı gereği yolu olarak kendiliğinde yaşar. Yolda kıblesi Rabbi olan, vardığında O'na kıblesiz olur. Yolda yürüyenlerin kıblesi O olur, yolu kendisine varanların yolunu hüviyet-i Hakk'ta sonlandıran O olur." dedi.

Ferit'in bu söylevi ihvanın, kemâlâtı ve yaşamı farklı bir biçimde algılamasına sebep oldu. Yiğitler sessizce çaylarını yudumladılar.

Anılarını hatırlarlarken, hikâyelerin en güzel biçimde yaşandığı hayal sultanında sessizce seyre daldılar. Her insanın fıtratı sonucu, yaşaması gereken veya yaşadığı nebileri nasıl anlatacaklardı?

Her bir nebi kendi makamınca, Rabbin şahsıyla bulunduğu manevi katı olan insanda, O'nunla kendini bulmuş insanın varlık mertebeleri seyri oldu. Her bir nebinin, Rabbin katında bir makam sahibi olduğunu belirten ulvi kelimeler böylece insan üzerinden de görünmüş buldu.

Her bir nebi Rabbin sözüydü. İlâhî söz ilkeseldi, yaşanmalarıyla da gerçekliklerini insanda göstermiş olurlardı.

Hüviyet anlamında benlik sahibi olmak Hakk ile bulunmadıkça kemâlât ve selamet sahibi kâmil insan olunmayacağını yâğitler çok iyi anlamıştı. İnsanın vicdan ve düşünce temelli kendi hüviyeti üzerine dönebilen olduğunu görmüşlerdi. İnsanın düşünce ve vicdan sıfatlarıyla insan olabildiğini öğrenmişlerdi. Lakin insanın varlık olarak insan oluşu şahıs olmasında saklıydı. İnsan şahıs varlığıydı. Şahıs olarak ferdiyetinde düşünen ve vicdanı ile de kendi farkındalığına gelebilirdi. İnsan hüviyetini Hakk'ın şahsında bulmaktaydı. Hüviyeti ile Hakk'ın şahsında noktalanmaktaydı.

Gönül âleminin dünya denilen derin uyku vadisinde görünenlerin, hakikati anlatan misal rüyetinde Rabbin zatıyla uyanmışlardı. Düşte görünenlerde Rabbin zatını görmek mümkün değildi. Hüviyetlerinin şahsı olarak bulunca Hakk'ı, düşte O'nunla uyanık seyrdeydiler.

Varlık deryasından nefes alıp mevcuda gelmişlerdi. İnsanlık mertebelerini hatmi meratip edip varlığın hakikatine ermişlerdi. Zatı Ahad'a noktayı kübra mertebesinde ererek âlemde temaşaya dalmışlardı.

Mevcudiyetlerinin başlangıcını kendilerinde bulmuşlardı. Hakiki varlık şahıstı. Sonlarını, mutlak ve tek olan şahısta bulmuşlardı. Kendi mevcudiyet dairelerinde, tekâmül sürecinin sonunda noktayı kübra olana varmışlardı. Noktayı kübra olunmazdı. Çünkü hep O'nda var olmuşlardı. O şahsı ile tek olardı. Kendilerini O'nda O'nun ile bulmuşlardı. Yol, bir olan ile bir olmak değil, Onun şuuruna ermek,

sonuçta hakkı gereği ile O'nu yaşamaktı. Bir farklı oluş içinde karşıtı olmayan ötekisi olan Onda var olmak, zaten kaçınılmaz olarak O'nu yaşamaktı. Yaşar iken farklı oluşa aşkın hakikatini yaşamaktı.

*“Yazık yine akşam oldu,
Biz yine yalnız kaldık.
Bir kıyısı görünmez denize daldık.
Bir gemiye binmişiz ki bulanık gecede
Allah’ın denizinde Allah’tan uzak kaldık.”*

Hz. Mevlânâ Celâleddin Rumi

Allah’ın denizinde Allah’tan uzak kalan, hüviyetini arayan akıl ve vicdan sahiplerine...

10 Muharrem 1433

05.12.2011

NUR GÖĞÜ SEMASI

HALİL İBRAHİM GENÇ

“Yazık yine akşam oldu,
Biz yine yalnız kaldık.

Bir kıyısı görünmez denize daldık.
Bir gemiye binmişiz ki bulanık gecede
Allah’ın denizinde Allah’tan uzak kaldık.”

Hz. Mevlana Celaleddin Rumi

Allah’ın denizinde Allah’tan uzak kalan,
hüviyetini arayan akıl ve vicdan sahiplerine.

İSTANBUL
TEVHİD OKULU
Yıl Bütün Öğret, Bütün Öğret